Sara Mesa

Bir Aşk*

Türkçesi: Çağla Soykan

*SEL

BİR AŞK*

SARA MESA (1976), Madrid doğumlu İspanyol yazar ve şair. Mütevazı ve katı bir ailede geçen çocukluğunun ardından gazetecilik ve İspanyol filolojisi öğrenimi gördü. Şiirle başladığı yazı serüvenini önce çocuk, sonra da yetişkin edebiyatına yönelik eserlerle sürdürdü. 2007'de ilk şiir kitabı *Este jilguero agenda*, 2008'de ilk öykü derlemesi ve 2010'da ilk romanı *El trepanador de cerebros* yayınlandı. Günümüze dek çok sayıda roman ve öykü yayınladı, eserleri birçok dile çevrildi.

Bir Aşk 2020 yılında *El País*, *El Cultural* ve *La Vanguardia* tarafından yılın en iyi romanı seçildi ve 2023 yılında Isabel Coixet tarafından beyazperdeye uyarlandı. Cálamo Extraordinario ve Andalucía de la Crítica ödüllerine layık görülen *La familia* da (Aile, 2022) yayın programımızdadır.

*SEL YAYINCILIK
Kuloğlu Mahallesi, Turnacıbaşı Caddesi,
No: 17, Beyoğlu – İstanbul
Tel: (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
e-posta: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Yeşilce Mah. Değirmen Sk. No: 6
Kağıthane – İstanbul
e-posta: siparis@selyayincilik.com
Tel: (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 1244
ISBN:978-625-646-258-8

BİR AŞK
Sara Mesa
Roman

Türkçesi: Çağla Soykan

Özgün Adı:
Un Amor

© Sara Mesa, 2020 (Editorial Anagrama S.A. c/o Indent Literary Agency www.indentagency.com)
© SEL Yayıncılık, 2024

Genel yayın yönetmeni: Bilge Sancı
Editör: Işık Ergüden
Kapak tasarımı: Aslı Sezer
Sayfa tasarımı: İklime Yılmaz

1. Baskı: Şubat 2025

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 44865

Sara Mesa

Bir Aşk

Türkçesi: Çağla Soykan

Roman

I.

Tam hava kararırken üzerine öyle bir ağırlık çöküyor ki soluklanmak için oturmak zorunda kalıyor.

Dışarıdaki sessizlik umduğu gibi değil. Aslında sessiz de değil. En yakın yol üç kilometre ötedeki karayolu olmasına rağmen uzaktan gelen, trafik gürültüsüne benzer bir uğultu var. Cırcır böcekleri, köpek havlamaları, bir arabanın kornası, otlaktan dönen sığırları güden bir komşunun bağırtıları da duyuluyor.

Deniz kenarı bir yer daha iyi olabilirdi ama daha pahalıydı. Parası yetmiyordu.

Biraz daha dayanıp, biraz daha para biriktirse miydi?

Düşünmemeyi tercih ediyor. Gözlerini kapatıp, yavaşça kanepeye yığılıyor, bedeninin yarısı dışarıda kalıyor, doğal olmayan bir pozisyon bu ve biraz daha hareket etmezse bir yerine kramp girecek. Farkına varıyor. Elinden geldiğince pozisyonunu düzeltiyor. Uyukluyor.

Düşünmemek en iyisi, ama düşünceler gelip onun üzerinden kayarak birbirlerine dolanıyor. Onları geldikleri kadar hızlı bir şekilde dışarı itmeye çalışıyor, ama içinde yığılıyorlar, bir düşünce diğerinin üstüne biniyor. Bu çaba –yığılmadan girip çıkmalarını düzenlemek– başlı başına fazlasıyla yoğun bir faaliyet.

Köpek aldığında her şey daha kolay olacak.

Eşyalarını düzenlediğinde, masasını yerleştirdiğinde ve evin etrafındaki araziyi yoluna koyduğunda. Suladığında –her şey ne kadar kuru– ve temizlediğinizde –ne kadar bakımsız–. Hava serinlediğinde.

Hava serinlediğinde her şey çok daha güzel olacak.

Ev sahibi, arabayla on beş dakika uzaklıktaki küçük bir kasaba olan Petacas'ta yaşıyor. Anlaştıkları saatten iki saat sonra geliyor. Nat verandayı süpürürken cipin motor sesini duyuyor. Başını kaldırıp, gözlerini kısıyor. Adam bahçe kapısının yanında, yolun ortasına park ediyor ve ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor. Hava sıcak. Saat daha on iki ama şimdiden kuru ve bunaltıcı bir sıcak var.

Gecikme için özür dilemiyor. Başını yana eğip gülümsüyor. Dudakları ince, gözleri çökük. Yıpranmış tulumunun üzerinde yağ lekeleri var. Yaşını tahmin etmek zor. Yaşlı görünüşünün yıllarla bir ilgisi yok, ama yorgun ifadesiyle, yürürken kollarını sallama ve dizlerini bükme şekliyle ilgisi var. Onun önünde duruyor, ellerini beline dayıyor ve etrafına bakınıyor.

"Demek başladık! Gece nasıldı?"

"İyi. Fena değil. Çok fazla sivrisinek var."

"Şifonyerinin çekmecesinde bir alet var. Sivrisinekleri kovmaya yarayanlardan. Görmedin mi?"

"Evet, ama sıvısı bitmişti."

"Aman kızım kusura bakma," kollarını iki yana açıp gülüyor, "burası köy yeri!"

Nat gülüşüne karşılık vermiyor. Bir ter damlası şakağından kayıyor. Elinin tersiyle silip saldırıya geçmek için bu hareketten güç alıyor.

"Yatak odasındaki pencere düzgün kapanmıyor ve banyodaki musluk su kaçırıyor. Her şeyin ne kadar kirli olduğundan bahsetmiyorum bile. Hatırladığımdan çok daha kötü."

Ev sahibinin gülümsemesi donup yavaşça yüzünden siliniyor. Cevap verirken çene kemiği geriliyor. Nat onun öfkeli bir adam olduğunu sezince geri adım atma isteğine kapılıyor. Adam, kolları göğsünde kavuşmuş halde, onun evi gördüğünü, tüm detaylara dikkatli bakmadıysa, bunun onun değil kendisinin sorumluluğu olduğunu savunuyor. Kadına fiyatta iki kez indirim yaptığını hatırlatıyor. Son olarak, gerekli tüm onarımları kendisinin yapacağını söylüyor. Nat bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor ama tartışmaya da girmiyor. Kafa sallayıp bir başka ter damlasını siliyor.

"Çok sıcak."

"Bunun için de mi beni suçlayacaksın?"

Adam arkasını dönüyor, cipin yanında kalıp toprağı kazıyan köpeği çağırıyor.

"Nasıl buldun?" Geldiğinden beri köpek kafasını kaldırmadı. Sinirli sinirli etrafı kokluyor, bir av köpeği gibi iz sürüyor. Grimsi, uzun bacaklı, uzun burunlu ve sert tüylü bir köpek. Cinsel organı biraz sertleşmiş halde.

"Beğendin mi beğenmedin mi?"

Nat lafı geveliyor. "Bilmiyorum. İyi bir köpek mi?"

"Elbette iyi bir köpek. Güzellik yarışmasını kazanamayacağını sen de görebiliyorsun, ama senin için fark etmez, değil mi? Senin için fark etmiyordu, böyle söylememiş miydin? Biti, piresi, hastalığı yok. Genç, sağlıklı. Endişelenmene de gerek yok, fazla yemiyor. Orada burada yiyecek arıyor. Kendi başının çaresine bakıyor."

"Anlaştık," diyor Nat. Eve girip sözleşmeyi gözden geçiriyor, imzalıyorlar – kadın, özensizce bir şeyler karalıyor, adam kalemini kâğıda sertçe bastırıp gayet resmi bir edayla bir imza atıyor. Ev sahibi sadece bir nüsha getirmiş, Nat'a onun nüshasını en kısa zamanda getireceği teminatını vererek sözleşmeyi cebine koyuyor. Nat bunun bir önemi olmadığını, sözleşmenin hiçbir geçerliliğinin bulunmadığını, hatta belirtilen fiyatın bile gerçek fiyat olmadığını düşünüyor. Pencereden ya da banyo musluğundan bir daha söz etmiyor. Adam da bu konuyu açmıyor. Elini teatral bir şekilde uzatıyor, ona bakarken gözlerini kısıyor.

"İyi geçinmek kavga etmekten iyidir," diyor.

Adam cipe binip uzaklaştığında köpek kılını kıpırdatmıyor. Evin önünde duruyor, kuru toprağın orasını burasını koklamaya devam ediyor. Nat ona sesleniyor, birtakım sesler çıkarıp tıslıyor ama yaklaşmaya niyeti yok.

Ev sahibi ona köpeğin adını söylememişti. Tabii bir adı varsa.

Neden orada olduğunu açıklamak zorunda kalsa, ikna edici bir cevap bulmakta zorlanırdı. Bu yüzden böyle durumlarda kaçamak cevaplar verip konuyu hava değişimi ile sınırlı tutuyor.

"Herkes deli olduğunu düşünüyor olmalı, değil mi?"

Dükkândaki kız, Nat'ın istediği ürünleri tezgâhın üzerine yığarken sakız çiğniyor. Kilometrelerce alandaki tek dükkân burası, yiyecek ve temizlik malzemelerinin raflara gelişi güzel yığıldığı tabelasız bir yer. Alışverişi oradan yapmak pahalıya geliyor ve fazla seçenek yok ama Nat yine de arabaya binip Petacas'a gitme fikrine direniyor. Cüzdanını karıştırıyor ve ödemesi gereken parayı sayıyor.

Kızın canı konuşmak istiyor. Nat'a hayatı hakkında çekinmeden rahatsız edici sorular soruyor. Keşke ben de senin yaptığının tersini yapabilseydim, diyor. Cárdenas'a gitsem, orada hayat var.

"Burada yaşamak çok sıkıcı, doğru dürüst erkek bile yok!"

Ona eskiden Petacas ortaokuluna gittiğini ama okulu bıraktığını söylüyor. Ders çalışmayı sevmiyormuş, bütün dersleri kötüymüş. Şimdi dükkâna yardım ediyormuş. Annesi kronik baş ağrılarından mustaripmiş ve babası tarlada çalışıyormuş, bu yüzden dükkâna bakacak birinin olması iyiymiş. Ama on sekiz yaşına girer girmez oradan ayrılacakmış. Cárdenas'ta kasiyerlik ya da çocuk bakıcılığı yapabilirmiş. Çocuklarla arası iyiymiş. La Escapa'ya gelen az sayıda çocukla, diye ekliyor gülümseyerek.

"Burası çok sıkıcı," diye tekrarlıyor.

Nat'a etraftaki evlerde ve çiftliklerde yaşayan insanlar hakkında bilgi veren de bu kızdı. Ona yolun hemen kenarındaki eski, yıkık bir çiftlik evinde yaşayan çingene ailesinden söz ediyor. Bir otobüs her sabah çocukları okula götürmek için alıyor, yıl boyunca buralarda yaşayan tek çocuk onlar. Bir de küçük sarı evde yaşayan yaşlı bir çift var. Kız, yaşlı kadının bir tür cadı olduğunu, geleceği tahmin edebildiğini ve zihin okuyabildiğini iddia ediyor.

"İnsan çekiniyor çünkü biraz deli," diye gülüyor.

Ona ahşap evdeki hippiden, Alman olmadığı halde Alman dedikleri birinden, Gordo'nun barından –gerçi şişede bira servisi yapılan depoya bar demek biraz abartılı olur diyerek– bahsediyor. Tarla işlerinde çalışmak için ihtiyaca göre gelip gidenler var, on beş günlüğüne ya da arada sırada çalışan gündelikçiler, ama aynı zamanda yılın yarısını başka yerlerde geçirip kendilerine miras kalan

ama satamadıkları evlere gelen aileler de var. Ama yalnız kadın görülmüş şey değil. Hele Nat'ın yaşındakiler, diye açıklıyor.

"Yaşlı kadınlar sayılmaz."

Nat ilk günlerde kısmen kızı dikkatini vermeden dinlediği için kısmen de etrafı tanımadığından yanılıp, verilen bu bilgileri birbirine karıştırıyor. La Escapa'nın sınırları belirsiz, bir grup evin toplandığı –tam onun evinin olduğu yerde– bir merkezi varken, bu merkezin ötesinde, bazıları dolu bazıları boş, araziye dağılmış halde yapılar da var. Nat dışarıdan bakınca bunların konut mu yoksa ağıl mı olduğunu, içinde insan mı yoksa sadece hayvan mı yaşadığını anlayamıyor. Toprak yollarda yönünü şaşırıyor ve kimi zaman kiraladığı ve bir haftadır uyuduğu evin yerine daha tanıdık gelen dükkânı referans almasa kendini kaybolmuş hissediyor. Burası güzel bir yer bile değil, ancak gün batarken, dış hatlar belirsizleşip ışık altın rengine dönüştüğünde, avunabileceği bir güzellik buluyor.

Nat torbaları alıp kıza veda ediyor, ama dükkândan çıkmadan önce dönüp kıza ev sahibini soruyor. Onu tanıyor mu? Kız ağzını büzüp, başını yavaşça iki yana sallıyor. Yok, çok değil, diyor. Uzun zamandır Petacas'ta yaşıyormuş.

"Küçükken onu buralarda gördüğümü hatırlıyorum. Hep köpeklerle çevrili dolaşırdı ve çok huysuzdu. Sonra evlendi ya da birini buldu ve gitti. Sanırım karısı La Escapa'da yaşamak istemedi ve bunu anlıyorum. Bir kadın için daha da kötü bir yer burası. Gerçi Petacas da harika bir yer değil. Ben orada da yaşamayı aklımdan geçirmezdim."

Odun yığınının arasında bulduğu eski bir topu oynamak için köpeğe atıyor, ancak köpek topu yakalayıp ona geri getirmek yerine topallayarak uzaklaşıyor. Korkutmamak için onun boyuna inerek yanına çömeldiğinde, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçıyor. Bu ürkek karakteri nedeniyle ona Sieso* demeye başlıyor,

* (İsp.) Sevimsiz. (ç.n.)

çünkü ona bir şekilde Sieso demek zorunda. Ama Sieso, huysuz olmasının yanı sıra, kapalı bir kutu. Etrafta dolanıyor ama sanki orada değilmiş gibi... Niye onunla yetinmek zorunda olsun ki? Dükkândaki son derece heyecanlı Chihuahua kırması küçük köpek bile çok daha sevimli. Etrafta karşılaştığı tüm köpekler –ki çok var– çağırdığında ona koşuyorlar. Birçoğu yiyecek beklentisiyle geliyor, ama sevilmek de istiyorlar; bir şeylere burunlarını sokmayı seviyorlar ve meraklılar, yeni gelen komşunun kim olduğunu bilmek istiyorlar. Sieso yemekle bile ilgilenmiyor. Yemek verirse ne âlâ, vermese de öyle. Ev sahibi onu bu konuda kandırmamıştı, bakımı masrafsızdı. Nat arada hissettiği reddedilmişlik duygusundan utanıyor. Köpek isteyen kendisiydi ve al işte köpek. Şimdi onu istemediğini söyleyemez, söylememeli, hatta düşünmemeli.

Bir sabah dükkânda hippiyle karşılaşıyor. Hippi adama dükkândaki kızın taktığı isim, kız ağır ağır sigara içerken bir yandan da ikisine de acele etmeden hizmet veriyor. Hippi Nat'tan birkaç yaş büyük ama kırkını daha geçmemiş. Uzun boylu, yapılı, teni güneşten yanmış, elleri kalın ve çatlaklarla dolu, bakışları kararlı ama hoş. Yer yer kırpılmış saçları uzun, sakalının rengi ise kızıla çalıyor. Kızın ona neden hippi dediği hakkında Nat'ın tahmin yürütmesi gerekiyor. Belki saçları uzun olduğundandır ya da Nat gibi şehirden gelen biri, bir yabancı olduğundandır, çocukluğundan beri La Escapa'da yaşayan ve sadece buradan kaçmayı düşünen birinin taktığı düşünülünce anlaşılması güç bir isim. Gerçek şu ki, hippi uzun zamandır orada yaşıyor. Yani Nat gibi çevre halkı için bir yenilik değil. Nat adama yan gözle bakıyor, sert ve özgüvenli hareketleri çok becerikli. Sırasını beklerken yanında duran köpeğinin sırtını okşuyor. Köpek kahverengi bir labrador, yaşlı ama yadsınamaz derecede zarif bir dişi. Kuyruğunu sallıyor ve burnunu adamın apış arasına sokuyor. Üçü birden gülüyor.

"Ne iyi huylu bir kız bu böyle," diyor Nat.

Hippi başını sallıyor ve elini uzatıyor. Sonra fikrini değiştirip elini geri çekiyor ve öpmek için hamle yapıyor. Bir yanağı öpülünce diğerini çeviren Nat'ın yanağı, ikinci öpücük gelmeyince boş kalıyor. Adam adını söylüyor: Píter. İ ile yazılıyor, pe-i-te-e-re diye harf

harf söylüyor. Yani resmi belgelerde adını yazmaya zorlandığı zamanlar hariç bu şekilde yazmayı tercih ediyor. İnsan gerçek ismini ne kadar az yazarsa o kadar iyi, diye şaka yapıyor. Sadece bankada imza atarken işe yarıyor, bankalar da az hırsız değil.

"Natalia," diye o da kendini tanıtıyor.

Sonra kaçınılmaz soru geliyor: La Escapa'da ne işi var? Onu yoldan geçerken ve evin etrafındaki araziyi temizlerken görmüş. Orada mı yaşayacak, tek başına mı? Nat huzursuzlanıyor. Birilerinin onu izlemesinden hoşlanmıyor, özellikle de kendisi fark etmiyorsa, aslında bu kaçınılmaz bir durum çünkü bitki örtüsünden yoksun evin etrafı sadece ince bir tel örgüyle çevrili. Ona sadece birkaç aylığına geldiğini söylüyor.

"Köpeği de gördüm. Onu sen getirmedin, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

Píter hayvanı iyi tanıdığını itiraf ediyor. Ev sahibinin birçok köpeğinden biri. Hatta muhtemelen en kötüsü. Onları etraftan topluyor, eğitim vermiyor, aşılarını yaptırmıyor, en ufak bakımlarını bile sağlamıyor. Onları kullanıp sonra terk ediyor. Köpeği ev sahibinden mi almıştı? Ona en işe yaramaz olanı verdiğinden hiç şüphesi olmasındı.

Nat'ı bir düşünce alıyor ve Píter köpeği geri vermesini öneriyor. İstemediği bir şeye boyun eğmek zorunda değil. Nat'a ev sahibinin iyi biri olmadığını, kendi iyiliği için adama mesafeli davranmasını söylüyor. Israrla kimseyi kötülemekten hoşlanmadığını, ama konu ev sahibi olunca işin değiştiğini ekliyor. Aklı fikri birilerini kandırmaktaymış.

"İstersen ben sana köpek bulurum."

Bu konuşma Nat'ı huzursuz ediyor. Evinin kapısında elinde soğuktan ziyade ılık bir şişe birayla –buzdolabı iyi soğutmuyor– otururken çitin yanında yatan Sieso'nun güneşin altında uyuyuşunu izliyor. Eski yara izlerinin hâlâ seçilebildiği hafif şişmiş karnının üzerine sinekler konuyor.

Köpeği geri verme düşüncesi onda derin bir rahatsızlık yaratıyor.

Tek katlı ve içinde iki tane tek kişilik yatağın bulunduğu bir odalı ev, pencereleri neredeyse zeminle aynı hizada bodur bir bina. Nat, ikinci yatağa ihtiyacı olmadığından, ev sahibinin yataklardan birini almasını ve yerine bir yazı masası –ayaklı basit bir sunta bile yeter– koymasını istiyor. Aklında ev sahibine telefon etmek var ama hep ertesi güne öteliyor. Onu gördüğünde –er ya da geç görüşecekler– isteyecek ya da ima edecek ve o zamana kadar yazı masası olmadan çalışacak. Şimdilik yemek masasıyla idare etmek zorunda, onu da pencerenin yanına dayadı çünkü gün ışığında bile evin içi kasvetli ve nemli. Mutfak –bir ocak ve bir tezgâhtan ibaret– o kadar kuytu bir yerde ki bir kahve yapmak için bile ışığı açmak gerekiyor. Dışarıda ise durum farklı. Güneş erkenden doğuyor ve sabahın ilk saatlerinde bile bahçede çalışmak onu bitkin düşürüyor. Biber, domates, havuç, kolay ekilip ve hızlı büyüyecek ne varsa dikmek için toprağa yarıklar açmaya çalışıyor. Nasıl yapılacağını okumuştu, hatta süreci adım adım açıklayan videolar izlemişti, ancak şimdi bunları sahada uygulamayı beceremiyor. Utancını yenip birilerine sorması gerekecek. Belki Píter'e.

Öğleden sonraları oturup bir iki saat boyunca çeviri yapıyor. Bir türlü yeterince yoğunlaşmayı başaramıyor. Belki de bir uyum sürecine ihtiyacım var, diyor kendi kendine, şimdilik bu konuyu saplantı haline getirmemeli. Kafasını toparlamak için etrafta yürüyüşe çıkıyor. Sieso'yu ne kadar çağırsa da köpek ona eşlik etmek istemiyor, bu yüzden kulaklıklarını takıp müzik dinleyerek yalnız yürüyor. Yaklaşan birini gördüğünde adımlarını sıklaştırıyor, hatta kendini biraz koşmaya zorluyor. Fark edilmeyi, kendini tanıtmayı ya da havadan sudan konuşmak zorunda kalmayı istemiyor, bunun için spor yapıyormuş gibi davranması gerekse bile.

Kuraklığın vurduğu araziye zeytin ağaçları, mantar ve pırnal meşeleri serpiştirilmiş. Yaprakları yapışkan, mütevazı ladenler dışında araziyi süsleyen çiçek yok. Toprağın tekdüzeliğini bir tek El Glauco Tepesi'nin çıplak gökyüzüne kara kalemle çizilmiş gibi görünen çalı ve fundalarla kaplı ana hatları bozuyor. El Glauco'da hâlâ yaban domuzu ve tilki olduğu söyleniyor, ancak avcılar tepeden bellerine iple bağladıkları keklik ve tavşanla dönüyorlar sade-

ce. Nat bunun uğursuz bir dağ olduğunu düşünüyor, ama hemen bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalışıyor. Neden uğursuz? Glauco'nun çirkin bir isim olduğuna şüphe yok; renginin solukluğundan bu ismi aldığı sonucuna varıyor. *Glauco** kelimesi ona hasta bir gözü, konjonktiviti ya da yaşlıların buğulanmış gibi camsı ve kızarmış gözlerini hatırlatıyor. Glokom kelimesinin düşüncelerini yönlendirdiğini fark ediyor. Rastlantı sonucu *glauco* kelimesi çevirmeye çalıştığı kitapta ana karaktere de atfedilen bir sıfat, hikâyenin bir yerinde oğullarından birine çok ağır bir beddua eden haşin baba "glauco" bakışlarını oğluna dikiyor. Nat önce bunun bir göz rahatsızlığı olduğunu düşünmüştü, ancak daha sonra soluk mavi yeşil bakışın boş, ifadesiz bir bakıştan başka bir şey olmadığını, göz bebeğinin donuk, neredeyse ölü bir hal aldığını fark etti. Peki, doğru anlam hangisiydi: *açık yeşil, mavi-yeşil, hastalıklı, bulanık, donuk?* Hangisini seçtiğine bağlı olarak, paragrafın geri kalanını ona göre şekillendirmesi gerekecekti. Cümlenin gerçek ruhunu anlamadan birebir çevirse sanki hile yapmış gibi olacaktı.

Onca yürüyüşe ve yaptığı bedensel işe rağmen geceleri çok kötü uyuyor. Pencereleri açmaya cesaret edemiyor. Sadece aldığı tüm ürünlere rağmen onu delik deşik eden sivrisinekler yüzünden değil. İlk birkaç gün eve örümcek, kertenkele ve hatta ayakkabının içinde görünce dehşete kapıldığı bir çöl çıyanı bile girmişti. Başka bir sabah, yiyecekleri buzdolabına koymayı unuttuğu için mutfağı karınca bastığını görmüştü. Gün boyunca evin hem içinde hem de dışında sinekler onu rahat bırakmıyor. Bir çözüm var mı diye merak ediyor. Ya da ev sahibinin dediği gibi, taşra böyle bir yer mi? Ne kadar temizlerse temizlesin her şey kirleniyor. Durmadan evi süpürüyor, ama toz her kuytu köşeye girip birikiyor. Bir vantilatörü olsa daha rahat uyurdu, diye düşünüyor, böylece pencereleri kapatabilirdi ve o zaman her şey daha kolay olurdu, temizlik ve çeviri yapmak, bahçede –daha doğrusu bahçe projesinde– çalışmak için daha fazla enerjiyle, dinlenmiş uyanırdı. Bu konuyu ev sahibine açmayı aklından bile geçirmiyor.

---

* (İsp.) Mavi yeşil karışımı soluk bir renk. (ç.n.)

Vantilatör almaya Petacas'a gitmeye karar veriyor. Hazır gitmişken birkaç alet de alabileceğini düşünüyor. Bir çapa, birkaç kova, bir kürek, budama makası, bir elek ve tam adlarını bulabilirse başka birkaç alet daha.

Aletler hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Petacas'ın canlılığı onu şaşırtıyor. Park yeri bulmak zamanını alıyor; sokaklar o kadar düzensiz ve tabelalar o kadar çelişkili ki, köye girip beklenmedik bir sapaktan tekrar çıkmak çok kolay. Evler mütevazı, cepheleri bakımsız ve süslemeleri yok denecek kadar az, ancak oraya buraya gelişigüzel serpiştirilmiş altı katlıya kadar tuğla bloklar da var. Dükkânlar merkez meydanın etrafında toplanmış; Belediye binası –geniş saçakları ve vitray pencereleriyle gösterişli bir bina– barlar ve her şeyin satıldığı dükkânlarla çevrili. Nat bu dükkânlardan birinden küçük bir vantilatör alıyor, ardından hırdavatçı arayışıyla etrafta dolaşıp birine sorsa mı karar veremiyor. Dağınık saçlı ve terlikle gezen kadınların özensizliği dikkatini çekiyor. Birçok erkek, hatta yaşlılar bile kolsuz tişörtler giyiyor. Çok az çocuk var ve olanlar da kendi başlarına, meyveli buz yalayarak, etrafta başıboş koşturup, yerlerde yuvarlanıyor. Herkes –kadınlar, erkekler, çocuklar– gürültücü ve dağınık, hepsi garip bir şekilde birbirine benziyor. Akraba evliliğinin sonuçları, diyor Nat kendi kendine ve ev sahibinin bu ortama cuk oturduğunu düşünüyor.

Ev sahibiyle karşılaşma ihtimali onu endişelendiriyor, ama hırdavatçıda karşılaştığı kişi Píter oluyor. Onu gördüğüne seviniyor: tanıdık, dost canlısı, en azından ona gülümseyen bir yüz, yanına gelip, burada ne yapıyorsun, diyor. Nat ona vantilatör kutusunu gösterip kaşlarını çatıyor. Píter ona neden ev sahibinden istemediğini soruyor. Evi yaşanabilir durumda tutmak onun yükümlülüğü. Klima istemek olmaz tamam ama en azından bir vantilatör talep edebilir.

"Bana da sorabilirdin. Komşu komşuya yardım etmek için var."

Nat bahane bulmaya çalışıyor. Bir tane lazımdı zaten diyor. La Escapa'dan giderken yanında götüreceğini söylüyor. Píter inanmadığını belli etmek için yan gözle bakıyor.

"Buraya niye geldin? Sana kırık dökük bıraktıklarını tamir etmek için alet almaya mı?"

Nat başını iki yana sallıyor.

"Hayır. Bahçe aletleri almaya."

"Bostan mı yapacaksın?"

"Yani basit bir tane. Biber ve patlıcanın iyi yetiştiğini duydum. En azından denemek istiyorum."

Píter kızı kolundan tutup dibine giriyor. "Sakın bir şey alma," diye fısıldıyor.

İhtiyacı olan aletleri ona ödünç verebileceğini söylüyor. Bostan fikrinden vazgeçmesi gerektiğini de ekliyor. Arazisi yıllardır ekilmemiş; toprak tamamen çorak; adam etmek için günlerce durmadan çalışması, ayrıca gübre ve ilaç için çok para harcaması gerekecek. Eğer hâlâ niyetliyse –Nat "niyetli" kelimesine takılıyor– ona yardım edebilir, ama bu işe girişmesini kesinlikle tavsiye etmiyor. Her ne kadar yumuşak tonda konuşsa da Píter'in sesinde karşı gelmesi zor bir güven var, bir uzmanın güveni. Nat başıyla onaylıyor, onun alışverişini bitirmesini bekliyor. Kablolar, adaptörler, vidalar, penseler: hepsi çok profesyonel, çok spesifik, kendi tutarsız tavrıyla alakası yok. Sokakta yan yana yürüyorlar, Píter'in atletik, dik ama esnek bir yürüyüşü var. O kadar zarif hareket ediyor, etrafındakilerden o kadar farklı ki, Nat onun yanında yürüdüğü için gurur duyuyor, haklı tarafta olmanın verdiği bir gurur. Belediye binasının vitray pencerelerini işaret ettiğinde büyü bozuluyor.

"Ne kadar güzeller değil mi? Ben yaptım."

Nat vitray pencerelerin tuğla yüzeyli binayla hiç uyumlu olmadıklarını düşünüyor, ancak tam tersini söylüyor: ne kadar uyumlular. Píter ona hoşnutlukla bakıyor. Kesinlikle, diyor, çalışmalarında aradığı şey bu, bağlama uygunluk.

"Petacas dünyanın en güzel yeri değil ama insan elinden geldiğince çevresini güzelleştirmeye katkıda bulunmalı, öyle değil mi?"

"Yani sen...?" Nat vitraycı demek konusunda tereddüt ediyor.

"Vitraycı mı? Evet. Aslında vitraycıdan daha fazlası. Cam ve renk ustası olduğum söylenebilir. Yani sadece camlara boya kaplamak değil yaptığım."

"Elbette," diyor gülümseyerek.

Meydandaki barlardan birinde bira içiyorlar. Bira buz gibi ve Nat'a çok iyi geliyor. Píter onu dikkatle izliyor –fazlaca dikkatle diye düşünüyor kadın– ama bakışları nazik ve bu tuhaf durumu yumuşatıyor. Konuşma tekrar ev sahibi –utanmaz adam, diye tekrarlıyor– aletler ve kullanılamayan arazi konularına dönüyor. Ona ihtiyacı olan her şeyi ödünç verebileceği konusunda ısrar ediyor. Tek yapması gereken bahçeyi iyice temizlemek, küçük bir masa ve birkaç şezlong için yer açmak ve ardından zakkum ve yuka bitkisi ya da sert iklime uygun etli yapraklı bitkiler dikmek. Petacas'a yakın bitki satan bir yer var, çok ucuz, isterse bir gün birlikte gidebilirler. Bostan planı tamamen gündem dışı. Nat bir daha lafını bile etmiyor.

Sonraki günleri evin bahçesinde geçiyor. Sıcaktan kaçınmak için erken kalkıyor ama buna rağmen sürekli terliyor ve gün boyu kendini kirli hissediyor. Verandayı iyice süpürüyor, ahşap zemini ve tahta parmaklıkları kazıyor, zımparalıyor ve vernikliyor, solup sarkmış tüm dalları buduyor, yabani otları yoluyor, torbalar dolusu çöp çıkarıyor – kâğıt, kuru yapraklar, demir, plastik, boş kutular, kırık dallar. Sonuçta ortaya geniş denilebilecek çatlak bir zemin çıkıyor. Ev onun olsaydı, diye düşünüyor, çimen ya da ot ekerdi, bir de belki Píter'in önerdiği zakkumları ekip, rahatsız edici bakışlardan korunmak için doğal bir çit olarak kullanırdı, gerçi saçmalıyor, ev kendisinin değil, bunca çabayı boşuna harcamayacak elbette.

Bir sabah kenar mahalleden gelen çingene kadın kafasını evin içine uzatıp ona saksı isteyip istemediğini soruyor.

"Güzel saksılarım var," diyor.

Ona çok az paraya bir sürü saksı satıyor. Hepsi ikinci el, kullanılmış, Nat seramik olanlarda çentik ve toprak olanlarda küf olmasına aldırmıyor. Bir de iki büyük çömlek küp alıyor, iyice temizledikten sonra çok güzel görünüyorlar. Oldukça ağır oldukları için

çingene kadın, kocası, üç çocuğundan ikisi onları eve taşımasına yardım ediyorlar. Nat bu aileden hoşlanıyor. Neşeli ve güleryüzlüler, dükkândaki kız gibi gün boyu şikâyet etmiyorlar. Çocuklar Sieso'yu seviyor ve Nat ilk kez köpeğin kuyruk salladığını ve oyun oynama içgüdüsüyle çocukların etrafında döndüğünü görüyor.

Çingenenin kocası vedalaşırken, "Bir de etraftan birkaç fide toplarsan, bahçen hazır. Seradan fidan almana falan gerek yok," diyor.

Adam haklı. Nat, çoğunda kimsenin oturmadığı civar evlerden, arsaların çitlerinden dışarı taşan bitkilerden, eksikliği kimseye sorun olmayacak fideler topluyor. Ancak Píter bunu öğrendiğinde karşı çıkıyor: Ne gerek vardı ki? Ona yakınlarda çok ucuz bitki satan bir yer olduğunu söylememiş miydi? Kendisi de pek çok fide, hatta yetişmiş bitkiler verebilirdi. Hatta tomurcuklanmaya başlamış küçük fuşya çiçekleri olan sağlıklı bir kaktüs de veriyor. Nat gönülsüzce onu kapının yanına koyuyor. Bu görkemli bir kaktüs, varlığıyla bile dikkatleri üzerine çekiyor.

Bahçe gözle görülür bir şekilde değişiyor. Fideler yerini seviyor, her gün biraz daha büyüyorlar. Küçük sarı evdeki yaşlı kadın Roberta bahçeye bakmaya geliyor ve Nat'ı içtenlikle tebrik ediyor. Nat'ın kadına kanı kaynıyor. Dükkândaki kız ona neden cadı demişti? Bu kadınla ilgili göze çarpan bir şey varsa, o da tatlılığı. Gençliğinde çok güzelmiş belli. Burnunun ve ağzının zarif hatlarında o güzelliğin izleri hâlâ görülebiliyor ama en dikkat çekici yanı, içe işleyen sıcak bakışlarıyla koyu renkli gözleri. Bembeyaz ve ince telli saçları başının üzerinde yumuşak bir sis gibi kümeleniyor. Kadın Nat'ın yaptığı işi öve öve bitiremiyor. Ona, geldiğinden beri her şeyin çok değiştiğini ve değişimin –her türlüsünün– her zaman iyi olduğunu söylüyor.

"Durgun su pislik tutar," diye ekliyor göz kırparak.

Nat kadının evi satın aldığını düşündüğünü fark ediyor. Aklı başında hiç kimse kiralık bir kulübe için bunca zahmete girmez, diye düşünmüş olmalı.

Deli ve yaşlı bir kadın bile bunu görebiliyor.

Sıcak mı, yalnızlık mı, güvensizlik mi, başarısızlık korkusu mu? Başkaları tarafından yazılmış, özenle seçilmiş, olası tüm kelimeler arasından alınıp çıkarılmış, sonsuz sayıda kombinasyonu eledikten sonra benzersiz bir şekilde dizilmiş kelimelerin dayatması altında. Eğer işini doğru yapmak istiyorsa –ki istiyor– bu seçimlerin her birini göz önünde bulundurmalı. Ama bu şekilde düşünmek onu tükenişe ve paralize olmaya götürüyor. Dili bu düzeyde bir farkındalıkla parçalara ayırdığında anlamından soyutlanıyor. Her kelime bir düşmana dönüşüyor ve çeviri yapmak metnin önceki ve daha iyi bir versiyonuyla düello yapmaya benziyor. Sıcak mı, yalnızlık mı, güvensizlik mi, korku mu? Yoksa sadece –kabul etmesi gerekir ki– kendi beceriksizliği, yetersizliği mi?

Sieso'yla da işler umduğu gibi gitmiyor. Köpek eve girmeyi reddediyor, canı istediğinde gelip canı istediğinde gidiyor, kural tanımıyor. Yaşadığı bir travma nedeniyle kapalı alanlara güvenmediği aşikâr; Nat'ın anlamadığı şey, birlikte onca zaman geçirdikten sonra neden hâlâ ona güvenmediği. Köpeği çingene çocuklarla oynarken gözlemlediğinden onlar gibi sevmeye çalışıyor –kulaklarının arkasını, döşünü okşuyor– ama hayvan savunmaya geçiyor ve gözle görülür bir şekilde rahatsız olarak kaçıyor.

Son zamanlarda, sabaha karşı iki-üç sularında, sanki La Escapa'daki tüm köpekler bir anda birbirlerine meydan okumaya karar vermişlercesine kilometrekarelerce bir alanda havlama ve uluma karışımı bir konser duyuluyor. Nat, bunca umutsuzluk ve şiddet dolu köpeğin nereden çıktığını merak ediyor. Gün boyunca gördüğü, patikalarda sessizce uyuklayan ya da etrafı koklayan köpekler bunlar olamaz. Eğer öyleyse, geceleri yaşadıkları bu dönüşümünün sebebi nedir? Neden uysal köpeklerin hepsi bir anda vahşileşiyor? Ya Sieso da böyle olursa, ya o da bu kışkırtmaya kapılır da başına kötü bir şey gelirse? Kaçabileceğinden endişelenerek onu bir kazığa bağlamaya karar veriyor. Gün doğduğunda kaygısı abartılı ve yersiz mi diye düşünüyor ama gece olunca gerçek ve inkâr edilemez şekilde geri dönüyor.

Sieso'yu bağlı tutmak planlarının bir parçası değildi, ancak onu kontrol etmek için aklına gelen tek yöntem bu. Önceden, bir arazi-

de bağlı bir köpek gördüğünde bunun zalimce olduğunu düşünür ve sahiplerini kınardı. Şimdi de aynı şeyi ve belki de aynı nedenlerle kendisi de yapıyor. Bunun geçici bir önlem olacağına, sağlam bir bağ kurar kurmaz onu serbest bırakacağına söz vererek ve sonunda köpeğin evde, ona eşlik etmek için yanı başında uyuyacağına inanarak içini rahatlatıyor.

Ancak Píter, Sieso'nun değişeceğine pek inanmıyor. Nat'a selam vermek için her uğradığında, ona yan gözle bakıyor ve denemeye değmeyeceğini, hayvanın hasta olduğunu söylüyor. Köpeği geri verme fikrinde ısrar ediyor. Bunu ne kadar geç yaparsa o kadar zor olacak. Hiç sözünü dinlemeyecek mi? Nat, Píter'ın yumuşak huylu imajının ve hatta ona takılan lakabın aksine, en azından ev sahibiyle çatışmaya yer aradığını ve bunun için de kendisini kullandığını düşünüyor. Sadece –sık sık hatırlattığı– vantilatör meselesi değil, evin arızaları ve hepsinden önemlisi köpek konusunda da. Oysa Nat eğer ev sahibi bu kadar kötü bir insansa, onunla birlikte yaşamış ve kim bilir kaç talihsiz duruma maruz kalmış olan Sieso'dan ne istenebilir ki diye düşünüyor. Píter ona ev sahibinin hayvanları kullanıp terk etme huyundan bahsetmişti. Eğer Sieso'yu yavruyken aldıysa, köpek başına gelecekleri öğrenmişti.

Nat bu durumu değiştirme, tam tersine çevirme olasılığı olduğunu biliyor ve sırf bu nedenle, bu olasılık varken ve kendi gücü dâhilindeyken vazgeçmeyi reddediyor.

Bir sabah onu Petacas'taki veterinere götürmek üzere arabaya bindiriyor. Buna bir anda karar veriyor, ancak bu iş sandığı kadar kolay olmuyor. Sieso arabaya binmeye direniyor, arabanın etrafında tur atıyor ve Nat'a göz ucuyla ve şüpheyle bakıyor. Sonunda bir parça füme domuz etini yem olarak kullanarak onu kandırıyor ve gafil anını yakalayıp arabanın içine itmeyi başarıyor. Onu sakinleştirmek için fısıldayarak arka koltuğa koyduğu battaniyenin üzerine yerleştiriyor. Siseo patileri kaskatı kesilmiş ve gözlerinde panik ifadesiyle olduğu yerde kalıyor. Hafifçe inlese de garip bir

şekilde hareketsiz duruyor. Yolculuk sırasında Nat dikiz aynasından onu gözlüyor. Ağzı açık, nefes nefese, başı eğik, patileri kaskatı, sırtındaki tüyler diken diken ve yemediği domuz etinin yanında olduğunu görüyor. Hayvan korkuyor ve Nat onun için üzülüyor, ama aynı zamanda ve her şeyden önce işini bir an evvel bitirmek istiyor.

Veteriner kliniği köyün dışında, bir çıkmaz sokakta. İçerisi boş. Müşteri olmadığı gibi bekleme odası da yok. Veterinerin buranın yerlisi olmadığı belli, sanki çok daha önemli bir işi yarıda kesilmiş ya da rahatsız edilmiş gibi onu keyifsizce karşılıyor. Plastik eldivenlerini giyerken ona köpeğin adını soruyor. Sieso, diye yanıtlıyor kadın, utanarak. Adam kaşlarını kaldırınca, aceleyle bunun yarı ciddi, yarı şaka yollu, sevgi dolu bir isim olduğunu ve daha sonra değiştireceğini açıklıyor.

"Hayvanlar ironiden anlamaz," diyor. "İkide bir isim değiştirmek iyi değil." Teşhisi çok açık. Sieso'nun kulağında akar ve bağırsağında kurt var. Topallayarak yürümesi, arka bacağının –belki bir araba çarpması sonucu– kırılmış ve henüz tam iyileşmemiş olmasından kaynaklanıyor. Üstelik yetersiz beslenmiş ve çipi de yok. Bunun dışında, diyor ellerini yıkarken, henüz genç bir köpek, şüphesiz daha iyi bir hayatı hak ediyor.

"Belgeleri nerede? Aşıları tam mı?"

"Bilmiyorum. Bana belgelerini vermediler."

Veteriner ona dik dik bakıyor.

"Hayvanı sana veren kişiden isteyemez misin?"

"Evet, sanırım isteyebilirim."

Kırsalın insanı, diye iç geçiriyor. Kimse bu tür belgelere önem vermiyor. Taşrada insanlar acımasız, inatçı ve çoğu zaman vahşet derecesinde zalimdirler. Birkaç gün önce ona derisi yüzülmüş bir tazı getirilmiş. Köpeği kurtarmak için elinden bir şey gelmemiş. Petacas gibi bir yerde çalışmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemez. Her gün duvara toslamak gibi, diyor. Nat tek laf etmeden onu dinliyor. Onun –yani Nat'ın– derdi para. Köpeğe çip taktırmak, parazitlerden arındırmak ve ona iyi

bir yem almak beklediğinden çok daha pahalıya mâl olacak, ayrıca tahmin ettiği gibi aşıları da eksik. Ancak ne harcayacağı para, ne de bütçesini altüst etmek ona ev sahibinden belgeleri isteme işi kadar zor gelmiyor.

Sieso eve alışsın diye mama kabını mutfağa koyuyor. Bazen bir süreliğine ayağının dibinde yatarak yanında kalmasını sağlıyor. Ama bu yatışlar hiçbir zaman uzun sürmüyor, bir kere bile tam olarak rahatlamıyor, Nat yine de elle dokunabilecek mesafede yatmasını bir ilerleme olarak görüyor. Elini onun sırtında gezdirirken, tüylerinin altındaki aralıklı ama düzenli tedirginlik akışını fark ediyor. Çıkardığı en ufak bir gürültüde ya da beklenmedik bir hareketinde köpek hemen paniğe kapılıyor ve hemen tabanları yağlıyor ve güvenini yeniden kazanmaya başlaması gerekiyor.

O sabah da aynen böyle oluyor, Nat köpeğin gerildiğini, aniden ayağa kalktığını, hafifçe inleyip evden çıktığını görüyor. Nat'ın cipin park ettiğini ve çakılların üzerinde yürüyen ayak sesinin yaklaştığını duyması için ise birkaç saniye geçmesi gerekiyor. Ev sahibi, anlaştıkları üzere kirayı nakit olarak tahsil etme niyetiyle geliyor. Gerçekten anlaşmışlar mıydı? Aslına bakılırsa, diye düşünüyor öfkeyle, o bir anlaşmaya varmamıştı. Ev sahibi fiyatta indirim istiyorsa ödemenin bu şekilde olacağını söylemişti. Havale ya da banka hesabına yatırmak yok diye buyurmuştu, senin için ne fark eder zaten, demişti. Tartışmadan kaçınmak için kabul ettiği bu durum yüzünden şimdi adam kapıyı bir kere sertçe çalıp, içeri buyur etmesini ya da onu karşılamak için ayağa kalkmasını bile beklemeden eve giriyor, etrafa bakıyor, dudaklarında yarı alaycı bir gülümsemeyle yaptığı değişiklikleri kontrol ediyor. Nat, bu kadar sıska ve önemsiz bir adam evin havasını birkaç saniye içinde bozabilecek bir güce sahip diye düşünüyor. Kira parasını çıkarıp bir zarfın içinde ona uzatıyor.

"Bir dahaki sefere önden haber verseniz iyi olur," diyor, "evde olmayabilirdim."

"Sen dert etme. Evde bulamazsam ertesi gün gelirim."

Ona faturaları da getiriyor. Elektrik ve gaz faturaları aylık, su ise üç ayda bir ödeniyor. Evde sadece bir aydır yaşıyor olmasının önemi yok. Ev daha önce boş olduğundan, su faturasının tamamen kendisine ait olduğunu söylüyor. Miktar çok yüksek. Nat faturayı alınca eli titriyor.

"Küvet musluğunun su kaçırdığı konusunda sizi uyarmıştım. Bu kadar çok kullanmış olamam."

"Ne diyorsun yani? Ben mi ödeyeyim faturayı?"

"Ben sadece bu kadar su harcamadım diyorum. Musluğun suçu."

"Musluğun suçu yok, kızım. Burada yaşayan sensin, değil mi? Onarsaydın."

Onarmalıydı. Nat adamın kısmen haklı olduğunu biliyor ama adamı ilk gün uyarmış ve adam hiçbir şey yapmamıştı, daha doğrusu önerdiği çözüm –ben onarayım demişti– onu ikna etmemişti. O anda başka birinden yardım isteyebilirdi. Örneğin Píter'den, her ne kadar yumuşak yüzlülüğü nedeniyle onu bir kez daha azarlayacak olsa da. Ya da böyle durumlarda herkesin yaptığı gibi bir tesisatçı çağırabilirdi. Her halükârda umursamamıştı. Musluğun sürekli damlamasına alışmıştı. Başka şeylere uğraşmıştı. Şimdi de durum ortadaydı, fatura elinde patlamıştı.

Tamam, diyor. Uygun görürse su faturasını bir sonraki ayınkiyle birlikte ödeyecek. Ev sahibi kendi kendine homurdanıyor, bu tavizi vermekten hiç de hoşnut değil. Başka bir şey söylemeden, oflaya puflaya oradan ayrılıyor.

Hemen sonra Nat, Sieso'nun aşılarını sormadığını ya da götürmesini istediği yatak konusunu gündeme getirmediğini hatırlıyor. Her neyse, diyor hemen, o kadar da önemli değil. Adamla görüşmeyi uzatma ihtimali bile onu o kadar tedirgin ediyor ki sessiz kalmayı tercih ediyor. Bir yolunu bulacaktır elbet.

Petacas'tan bir tesisatçı ertesi gün La Escapa'ya gelmeyi kabul ediyor. Aynı sabah Nat hâlâ yatakta gerinirken banyodan ses geldiğini

duyuyor. Önce Sieso'nun tasmasını çözüp onu aramaya geldiğini düşünüyor, yine de hemen giyiniyor, kalbi küt küt atıyor, çünkü duyduğu sesler bir hayvanın değil insanın çıkaracağı türden sesler, ayak sesi, bir çantanın yere bırakılma sesi, hafif bir boğaz temizleme sesi, fayans zeminde birkaç ayak sesi daha. Nat kim var orada diye bağırıyor, dehşet içinde banyo kapısından bakıyor. İçeride ev sahibini görünce tekrar çığlık atıyor. Önce korku, sonra öfke, sonra yine korku. Burada ne yapıyorsunuz, diye sinir krizinin eşiğinde tekrar tekrar bağırıyor.

Ev sahibi gülüyor, sakin olmasını söylüyor.

"Sakin ol kızım, başkası değil benim, büyütecek bir şey yok."

Musluğu tamir etmeye geldiğini söylüyor. Bozuk demişti, değil mi? Tamir etmek gerektiğini söylemedi mi? Evde olmadığını ya da uyuduğunu düşünmüştü, zira geldiğinde çıt çıkmıyordu.

"İyi de bana haber vermeden buraya giremezsiniz! Anahtarınız bile olmamalıydı! Canınız istediğinde kapıyı açıp içeri girebileceğinizi kim söyledi size? "

Yine gülüyor.

"Kızım, bu kadar kuralcı olma. Dedim ya, evde yoksun sandım."

La Escapa'da halletmesi gereken işleri olduğundan geçerken erkenden buraya uğramış, böylece sabahtan tüm işlerini halledecekmiş. Zaten birkaç dakikada yaparım, bu küçük bir onarım, kim olsa tamir edebilirdi diyor. Yani herhangi bir erkek, diye ekliyor, belli ki Nat'ın yapabileceği iş değil. Nat bağırmasını durduramıyor. Sesi sinirden bozulmuş bir halde, adamın bu şekilde içeri girmeye hakkı olmadığı ve bunu bir daha asla yapmaması konusunda ısrar ediyor. Ev sahibi dudaklarını sıkıp, bakışlarını sertleştiriyor.

"Ne sanıyorsun, sana tecavüz edeceğimi falan mı?"

Kadına tepeden tırnağa küçümseyerek bakıyor. Sonra küvete doğru dönüyor, söylenerek çömeliyor, aletlerle tamire başlıyor. Alçak ama Nat'ın duyabileceği bir sesle kadınlardan bıktığını söylüyor. Ne versen yetmiyor, diyor. Hepsi deli, hepsi manyak. Söylenerek çalışmaya devam ediyor. Nat banyonun kapısında taş kesilmiş halde duruyor. Sonra verandaya çıkıyor ve orada hâlâ titreyerek adamın işini bitirmesini bekliyor.

"Oldu," diyor adam bir süre sonra, "gördün mü, o kadar da zor değilmiş."

Vedalaşmadan ayrılıyorlar.

Nat verandada yere oturmuş endişesini bastırmaya, polisi, Píter'i ya da birini aramaktan kendini alıkoymaya çalışıyor, tedirginliği yerini yavaş yavaş bir tür sükûnete bırakana kadar dizlerine sarılıp öyle kalıyor. Bütün bunlar olurken, birkaç saat sonra kapıda bitecek ve herhangi bir tamirat yapmamasına rağmen kurallar gereği yol parasını tahsil edecek olan tesisatçıyı aramayı unutuyor.

"Bu iş için başka bir müşteriye hayır dedim. Buraya gelmek çok zahmetli," diyerek kendini mazur gösteriyor.

Nat'ın savunacak bir gerekçesi yok, çünkü adam doğru söylüyor. Burada olmak zahmetli bir iş.

Veterinere Sieso'nun aşısız olduğunu söylüyor. Ev sahibiyle gereğinden fazla konuşmaktansa yalan söylemeyi ve onu iki kez aşılama riskini göze almayı tercih ediyor. Böyle durumda yapılması gereken kesenin ağzını açmak ve mümkün olan en kısa sürede bu işi halletmek. Ancak süreç beklenenden daha ağır –acımasızca ve yavaş– ilerliyor. Şırınga görünce Sieso beklenmedik bir dirençle mücadele ediyor. Köpeğe ağızlık takarken onu zapt etmek zorunda kalıyor, dudaklarını kaldırıp dişlerini gösteren köpeğin hiddetinden korkuyor. İlişkilerinde onca yol kat ettikten sonra bunun geri adım olmasından endişeleniyor. Belki de Sieso bu ihaneti, canının yakılmasına nasıl yardım ettiğini hiç unutmayacak.

Tasma, çengel, ısırması için plastikten kemik, bir de eğitim düdüğü alıyor. Onu ihtiyacı olan sakin, sevgi dolu köpeğe dönüştürmek zor olacak, ancak kadın da kolay kolay pes etmeyecek. Hatta bunu başarmak için gerekli adımları atıyor. Bu ilerlemeyi –ne kadar zorlu, ne kadar küçük olursa olsun– fark ettiğinde sanki köpeğin ilerlemesi aynı zamanda kendi ilerlemesiymiş gibi derin bir tatmin duygusu hissediyor.

Ancak köpeği tasmayla yürüyüşe çıkardığı ilk öğleden sonra çok yorucu geçiyor. Sieso durmadan çekiştiriyor, neredeyse boğu-

lacakmış gibi nefes nefese kalıyor. Daha sonra yolun ortasında oturuyor ve devam etmeyi reddediyor. Sadece birkaç metre ilerledikten sonra Nat köpeği sürükleyerek geri dönüyor. Uzaktan evinin kapısında elinde bir kutuyla duran Píter'i görüyor. Kadının geldiğini görünce kutuyu bırakıp elleri belinde ona bakıyor.

"Sen hayatımda gördüğüm en inatçı insansın. Bütün enerjini aptalca harcıyorsun. Köpeğe nasıl tasma takarsın? Burada köpeklere asla tasma takılmaz."

"Ona eğitim vermeye çalışıyordum. Veteriner tavsiye etti. Onu başka bir yere götürmek zorunda kalırsam diye."

"Köpeği nereye götüreceksin ki? Bu hayvan sana her yerde sorun çıkarır."

Píter ona Alman'dan aldığı sebzeleri getirmiş. Bu kadar sebze tek başına olduğu için kendisine fazla, ama uyanık Alman'ın elinde kalıp bozulmasınlar diye hep böyle toptan sattığını anlatıyor. Turp, kabak, salatalık, domates ve Nat'ın bilmediği birkaç kök sebze var. Alman mı, diye soruyor, Píter'in sözlerine bozulmuş bir halde. Gözünün önüne çok uzun boylu olmayan, bıyıklı ve gözlüklü, kaba saba, esmer ve konuşmaktan kaçınan bir adam geliyor, birkaç kez karşılaştığı ama gözlerinin içine bakmadan yarım ağızla bir selam mırıldanan biri.

"Çok teşekkür ederim," diyor gönülsüzce. "Bir de bu kadar sebzeyle ne yapacağımı bilsem."

Türlü? Soğuk çorba? Sebzeli lazanya? Bütün bunlarla hazırlanabilecek binlerce tarif var, diye yanıtlıyor Píter. Köpekle vakit kaybedeceğine niye bize bir şeyler pişirmiyorsun? Kendisi de deneyecek, bir yemek de o yapabilir. Onun evinde birlikte yemek yiyebilirler ve böylece kadına atölyesini gösterebilir. Yarın. Ne dersin?

Nat başıyla tamam diyor. Adam kaç kere ona uğramasını söylemiş, her seferinde bir bahane bulup gitmemişti. Ama bu sefer durum farklıydı. Bu akşam yemeği, içkisi, sohbeti ve beraberinde gelen her şeyiyle enikonu bir davetti. Nat dünkü çocuk değil, Píter'in teklifinin ne anlama geldiğini biliyor ve içinde bir şeyler –hafif ama ısrarlı bir tiksinti– hâlâ direniyor olsa da teslim olması gerekmek-

tedir. Ev sahibi evine girdiğinden beri gergin uyuyor, anahtarın kilide girip, kapının açıldığını, ayak seslerinin yaklaştığını duyduğu hissine kapılıyor. Píter'e hiçbir şey söylemek istemiyor çünkü ne diyeceğini biliyor: hemen polise gitmesini söyleyecek. Píter taviz vermeyecek, onu pasifliği ve tembelliği yüzünden suçlayacaktır. Bu yüzden ona anlatmaktansa olanları kendine saklamayı tercih ediyor. Öte yandan inzivaya çekilmek o kadar basit değildir, bir arkadaşının olması kendi iyiliğine, yoksa delirecek. Aradığı şeyin sadece arkadaşlık mı yoksa aynı zamanda korunma mı olduğunu ve davet bir kadından gelseydi aynı rahatlamayı mı –yoksa aynı tedirginliği mi– hissedeceğini merak ediyor. Şüphesiz bir kadın arkadaş işini görecekti ama korunmasızlık duygusunu hafifletmeye yaramayacaktı. Ne de olsa, diyor, Píter onu korumaya gönüllü. Tek yapması gereken izin vermek, ondan zaten vermeye hazır olmadığı hiçbir şey istemiyor.

Píter'in evi La Escapa'nın batı tarafında, Nat'ınkine on dakika mesafedeydi. Üçgen çatılı, geniş pencereli, büyük çiçek saksıları olan, güzel bir ahşap yapıydı. İçi ferah ve hoştu, bir sürü nesneyle dolu olsa da her birinin tam yerli yerinde, işlevsel ve anlamlı olduğu hissi veriyordu. Nat evin antresini geçince dişi köpek elindeki tepsideki yemeği koklamak için yaklaşıyor.

"Etli kabak dolması," diye açıklıyor.

Píter bir kahkaha patlatıp, kolundan tutarak mutfağa götürüyor. Tezgâhın üzerinde benzer bir tepsinin içinde aynı yemek var. Gülüşüyorlar, köpek kuyruk sallıyor ve ikisinin ortasına girip, sevilmeyi bekliyor. "My funny Valentine" çalıyor, sanki Chet Baker versiyonu gibi ama Nat sormuyor –bu tür sorular sormak onun harcı değil–. Píter ona bir kadeh şarap ikram edip, atölyesini göstermek için bodrum kata götürüyor. Burası da özenle düzenlenmiş, şablonlar ve çizimler, sepetlerde ve kutularda renklerine göre sınıflanmış cam parçaları, duvara asılı aletler, üzerinde yapım aşamasında bir vitray duran geniş bir masa ve tavandan sarkan lehim

aletleri sergilenmeye hazır halde duruyor. Nat kendi başına etrafa bakmayı tercih etse de vitray yapımını adım adım anlatan Píter'in açıklamalarını terbiyeli bir şekilde dinliyor. Basit bir vitray ne kadar mütevazı olursa olsun her evi güzelleştirir. Tabii müşteri daha gösterişli, hatta kurumsal bir parça isterse ona da hayır demiyor ama sıradan insanlar için küçük ölçekli işler yapmayı tercih ediyor. Nat masanın üstünde duran vitraya bakmak için yaklaşıyor. Bol yapraklı bir ağacın etrafında kuzular ve güvercinler dans ediyor. Yaprakların farklı tondaki yeşilleri düzensizlik ya da uyumsuzluk hissi veriyor. Nat bu işi sevdiğinden emin değil. Yakından bakınca kompozisyon ona sıradan hatta kaba geliyor.

"Bu seride Chagall'dan esinlendim. Kudüs'teki Hadassah Üniversitesi için yaptığı vitraylardan, biliyorsun değil mi, çok ünlüdür..."

Nat'ın en ufak bir fikri yok, ama biliyormuş gibi kafa sallıyor, sonra dönüp aynı seriden bitmiş, takılmaya hazır halde duvara dayalı duran işlere bakıyor. Bunlar bir kütüphane için diye açıklıyor Píter, o yüzden üzerlerine Pablo Neruda'dan, Mario Benedetti'den, Wisława Szymborska'dan dizeler yazmış. Nat dizeleri yavaş yavaş okuyor, sonra soruyor:

"Vitray yaparak geçimini sağlayabiliyor musun?"

Soruyu sorar sormaz pişman oluyor. Tam da ona sorulmasından nefret ettiği hileli sorulardan bu. Ama Píter'i rahatsız etmemiş gibi, hatta tam tersine neşeyle ve gururla yanıtlıyor:

"Elbette."

Malzemeye çok az para harcadığını söylüyor. Kullandığı camların çoğu geri dönüşümden. Hatta en değerli camları hep çöpte buluyor. Tutumluluğu yaşam biçimi olarak savunuyor. Şiarları: Hiçbir şeyi atma, her şeyden faydalan, toprağa saygı duy, mümkün olduğunca az tüket, olabildiğince derinleş.

"İçimden bir ses bu konuda çok benzeştiğimizi söylüyor," dediğinde Nat'ın içine bir tedirginlik kırıntısı düşüyor.

Yemek boyunca çekinceleri geçiyor. Şaraptan olsa gerek ama Píter'in nezaketinden de; çok samimi ve hazırcevap, onu güldü-

rüyor, uzun zamandır hiç bu kadar gülmemişti. Sofrayı toplarlarken bir şarap daha açıyor, kadın yan gözle ona bakıyor, bir kere daha adamda hoşlanmadığı, bir adım geri çekilmesine neden olan bir şeyi görüyor. Dış görünüşüyle ilgili değil. Hatta adamın çekici ve fit bir bedeni var, kaslı yapısı kuşkusuz erotik geliyor insana. Öte yandan karşısındakini memnun etmek için parçalandığı da inkâr edilemez, nazik, iyi bir komşu, edebiyattan, müzikten ve sinemadan anlıyor, belli çevrelerde –yani onun içinden geldiği çevrelerde– ilginç olarak kabul edilecek biri. O halde? Niye yalnız yaşıyor diye soruyor Nat, niye hâlâ bir kadından söz etmedi, eşcinsel olabileceği olasılığı geliyor aklına. Sonra ona uzattığı kadehi alıp tüm önyargılarından sıyrılmaya çalışarak gülümsüyor.

Yıldızları seyretmek için bahçeye çıkıyorlar. Bulutsuz bir gece, görkemli ve apaçık Samanyolu gecenin karanlığında kendini belli ediyor. Otların uçları gecenin ışığıyla yıkanmış parlıyor, hafif rüzgârın etkisiyle salınıyorlar. Yaşına rağmen ihtişamlı, güzel köpek ağzından salyalar akıtarak yanlarında oturuyor. Üçü birlikte sessizce gökyüzünü izliyorlar. Ne güzel diye fısıldıyor Nat, aynı zamanda garip bir şekilde reglini düşünüyor. O an geldiğinde regl olduğunu söyleyebilir.

Adam ona doğru dönüyor, yüzünde farklı bir gülümsemeyle onu inceliyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"La Escapa'ya niye geldin?"

Nat kekeliyor. Bu soruya daha önce yanıt vermemiş miydi? Niye herkes gizli nedenleri olduğunu düşünüyor. Bir şey demeden kadehini fondipliyor. Píter özür diliyor. Hayatına burnunu sokmaya çalışmıyorum diyor. İstemiyorsa ona hiç bir şey anlatmak zorunda değil, ama isterse hikâyesini dinlemekten çok memnun olacağını da bilsin.

"İşi bıraktım," diyor kadın sonunda. "Dayanamıyordum."

"Nerede çalışıyordun?"

Nat duraksıyor. Ayrıntı vermek istemiyor. Bir ofiste çalışıyordum, diyor. Ticari çeviri, yabancı müşterilerle yazışma gibi işler.

Maaşı kötü olmayan ama ilgi alanının çok dışında bir iş. Píter bir sigara yakıyor, ilk nefesi çekerken gözlerini kısıyor.

"Öyleyse cesur birisin."

"Neden?"

"Şimdilerde kimse işini bırakmıyor."

Bu övgü Nat'ı rahatsız ediyor. Başka şartlar altında böyle bir övgüyü kabul ederdi, ama Píter'den gelince onda karşı çıkma isteği uyandırıyor. Böyle bir övgü onun ağzından çıkınca zehirli geliyor. Belki de alkolün etkisiyle algım bulanıklaştı diye düşünüyor, böyle çarpık algılamasına neden olan da bu. Hayır, diyor, cesur olmadığını söylüyor. İşten kendi isteğiyle ayrılmadı. Tamamen kendi isteğiyle değil yani. Gerçek hikâyeyi dinlemek istiyor mu? Píter ona doğru eğiliyor. Elbette.

Bir şey çalmıştı. Hiç ihtiyacı yokken, sadece anlık bir dürtüyle. Bunu yapmasına neyin neden olduğunu hiç anlamamıştı. Toplumsal bir meydan okuma değil, kişisel bir hırs hiç değildi. Nesne oradaydı, duruyordu, o da almıştı. Şirketin ortaklarından birine aitti. Daha doğrusu ortaklardan birinin karısına, işyerine geldiği bir gün orada unuttuğu değerli bir şey. Daha sonra çaldığını geri getirmek iyice zorlaştı. İstese de –elbette bunu istiyordu– yaptığını düzeltmek artık imkânsızdı. Çaldığını yerine koyabilirdi ama bunun bedeli olacaktı. Susmayı seçti. Sonunda yakalandı. Kenara çektiler, konuyu hassasiyetle ele aldılar. O zamana kadar iyi bir çalışandı, kalifiye ve sorumlu bir elemandı, o yüzden sadece bunu neden yaptığını sordular, ama bir neden söyleyememişti. Bazen insan bir şeyi neden yaptığını bilmiyor değil mi demişlerdi. Bu kadar anlayış onu şüphelendirmişti. Basit bir uyarının yeterli görüldüğüne inanamıyordu. Belki biri onu affetmeleri için aracı olmuştu. O kişi daha sonra ona bir iyilik borcu olduğunu bildirecekti. Şimdi bağışlanmanın bir bedeli vardı ve o bunu ödemek istediğinden emin değildi. Bu andan itibaren kendisine küçümsemeyle, yukarıdan bakılan, saklanması gereken bir sırrı olan ve eğer orada çalışmaya devam ediyorsa bunun amirlerinin cömertliği ve anlayışına borçlu olduğu, yazılı olmayan bir sözleşmenin yeni maddelerine tabi olarak

çalıştığı bir yerde kalmak istemiyordu. Píter, hikâyeye yoğunlaşmış halde onu onaylayarak dinliyor, ama Nat anlatmayı bitirdiğinde tek yaptığı baştaki övgüsünü yinelemek oluyor; çok cesurca, ne derse desin köprüleri yakarak çok cesur davranmış. Onun yerinde başkası olsa emindi ki boyun eğerdi. Kendini suçlu hissetmemeli. Bazen bazı hatalar insanı bir doğruya, bir yön değişikliğine ya da bir aydınlanmaya götürüyor. Orada olması, yeni bir hayata başlaması kendisi için doğru olan değil mi?

Kadeh tokuşturup, içiyorlar, ama üzerlerine havayı bulandıran bir gölge düşüyor. Yeni bir hayat, diye düşünüyor Nat ve hemen ardından utanç duyuyor. Anlattıklarının hepsi gerçek ancak olayları anlatış biçimi –seçtiği sözcükler, kadansı, duraksamaları, dolaylı anlatımları– yüzünden hikâyesi onu iğrendiren bir sahtelik halesine bürünmüştü. Kendini haklı çıkarma ihtiyacının acınası olduğunu düşünüyor.

Píter onun suratının düştüğünü görünce nazikçe konuyu değiştiriyor ve ona elindeki işi, yani çeviriyi soruyor. Bunun aldığı ilk iş olduğunu anlatıyor kadın. İlk edebi çeviri, diye açıklıyor, daha önce hiç böyle bir iş yapmamıştı. Hatta deneme sürecinde olduğu söylenebilir. Ona bu işi teklif eden yayınevi yeteneklerine güveniyor, yine de bunun önemli bir sıçrama olduğu yadsınamaz. Ticari çeviri tamamen formaliteden ibarettir ve oysa bu çeviri dilin özüne, en derinine inmekle ilgili.

Píter, ne kitabın kendisiyle ne de teorik çözümlemelerle ilgileniyor. Ne hakkında, diye soruyor, roman mı, deneme mi, ne tür bir kitap? Kitabın konusunu anlatmak, açıklamak pek mümkün değil, diyor Nat. Bir iki cümleye indirgenebilecek, kitap boyunca ilerleyen bir olay örgüsü yok. Çok kısa, neredeyse şematik, teatral parçalar, felsefi bir tonu var. Yazar anadilinde değil, sürgün edildiği ülkenin dilinde yazmış, bu yüzden dil çok ilkel, hatta düz. Nat ilk başta bunun çeviri için bir avantaj olacağını düşünmüş, ancak işin içine girince bu ona tam tersi bir zorluk haline gelmeye başlamış. Şimdi beklenmedik ya da muğlak bir kelimeyle her karşılaştığında bunun dile aşina olmamaktan kaynaklanan bir hata mı yoksa yo-

ğun bir düşünce sürecinin sonucu yaratılmaya çalışılan bir etki mi olduğunu açıklığa kavuşturmak zorunda kalıyor. Bunu tam olarak bilmenin yolu yok.

"Yazara soramaz mısın?"

Nat hoşnutsuzlukla soramayacağını söylüyor. Kadın ölmüş, belki de böylesi daha iyi, böylelikle kitabını ne hale getirdiğini görme derdinden kurtulmuş.

Píter gülümsüyor, tekrar gökyüzüne bakıyor. İyi bir meslek, diyor, çevirmenlik. İlginç ve yararlı, diye ekliyor. Gerekli. Kadehi bir kenara bırakıyor ve köpeğinin salyasını bir peçeteyle siliyor. Hayvan ağzının silinmesine uysallıkla izin veriyor ve Nat bu huzurda –ve Píter'in tavrında– büyük bir incelik görüyor, ama bir tür yapay ve sahte bir incelik. Sieso kendisinin böyle temizlenmesine asla izin vermezdi. Belki de bu yüzden Píter köpeğine bunu yapıyor, farkı göstermek için. İşi bittiğinde, kadının kadehini dolduruyor. Nat içten içe, beni sarhoş ediyor, diye düşünüyor. Uzaklarda bir kelime –*böyle*– ve ardından bir cümle beliriyor: *Kılık değiştirmeler böyle başlar.*

Neden Píter ona kendisiyle ilgili hiçbir şey anlatmıyor? Neden onu sorguya çekip, ağzını aramaktan başka bir şey yapmıyor? Ona öğüt verme yetkisini kimden alıyor? Gitme vakti geldi, diyor, ama ayağa kalktığında başının ne kadar döndüğünü fark ediyor. Sendelese de, Píter ona tuvalete kadar eşlik ederken başının döndüğünü gizliyor ve alkolün etkisi biraz geçene kadar bir süre tuvalette kalıyor.

Onu eve götürmeyi teklif ettiğinde saat çok geç. Kadını kapıya kadar getiriyor ve iyi olup olmadığını soruyor. Nat başını sallıyor ve ona teşekkür ediyor. Píter nazikçe yanağını okşuyor, iyi geceler diliyor –dinlenmesini söylüyor– ve hepsi bu kadar. Nat şaşırıyor, hatta hayal kırıklığına uğruyor. Onu öpmeyecek mi ya da öpmeye çalışmayacak mı? Onu yatağa atmaya çalışmayacak mı? Öngörülen, bir erkekten beklenen şey bu değil miydi? Bunca Sam Cooke ve Miles Davis, bunca şarap, bunca Samanyolu niyeydi o zaman? Boşuna bahane mi hazırlamıştı, yoksa onun istediği başka mıydı? Hayır, kesinlikle hayır, ama bu da değildi, ne girişte tökezleme,

ne sarsak adımlar, ne baş dönmesi ve ne de kapanan kapının ardındaki salt yalnızlıktı istediği. Nat etrafa çarpa çarpa yatağı ararken bir ses duyuyor, gölgelerin arasından yaklaşarak gelen bir ses. Kalbi yerinden çıkacak gibi hissediyor, ta ki Sieso'nun titremesini kontrol edemediği elini yaladığını fark edene kadar. Köpek ilk kez ona sevgi gösteriyor, onu karşılıyor. Heyecanla çömelip ağlayarak köpekle konuşuyor.

"Korkuttun beni!"

Ona sarılıyor. Köpeğin sert tüyleri burnuna ve gözlerine giriyor ama yine de ona öyle sıkı sarılıyor ki Sieso hırlayarak kaçıyor.

O geceden itibaren Píter ile daha da yakınlaşıyorlar. Ona kendine dair bazı şeyleri anlatmış olmak Nat'ı dezavantajlı duruma düşürmüş olsa da bu dengesiz durum onu endişelendirmiyor, zira adama ne çok şey ne de az şey anlatmıştı. Nat'ın itirafından sonra adamın tavrı değişmemiş, aksine daha da cana yakın, daha da sevecen biri haline gelmişti. Artık gün boyu mesajlaşıyorlar, Nat sık sık, davet beklemeden, canı istediğinde ya da canı sıkıldığında onu görmeye gidiyor.

Sezgilerine güvenerek, uygun görmediği bilgileri adamdan saklıyor. Örneğin, ona Sieso'nun yavaş da olsa ilerleme kaydediyor olmasından ya da ev sahibinden korktuğundan söz etmiyor, ne gereği var? Píter'in her şeye burnunu sokma eğilimi, sesindeki sözde deneyime dayanan –çünkü o bir erkek, çünkü o daha yaşlı, çünkü o daha uzun süredir La Escapa'da, çünkü Nat'ın ancak adını bildiği kişiler onun arkadaşı– tavsiye tonu dostluklarına engelleyecek kadar ciddi değil.

O geceki akşam yemeği aralarında cinsel bir çekim olmadığı gerçeğini ortaya koyuyor, bu da, çelişkili gibi de görünse, onları birbirine yaklaştırıyor. Ancak Píter'in kendisine ilgi göstermemesi Nat'ın kafasında alarm çalmasına neden oluyor. Bu durum o zamana kadar bilinçsizce sahip olduğu bir gücü kaybetmeye başladığının işareti. Para gibi, erotik sermayenin de farkına varılmadan

kayıp gittiği söylenir, insan ancak kaybettiğinde farkına varır ve aynada kendini merhametsiz bir bakışla inceler, bedeninin veya yüzünün kusurları üzerinde bir değerlendirme yapar. La Escapa'ya geldiğinden beri kendini ihmal ettiği doğruydu. Saçları dağınık ve bakımsız, iş yaparken giydikleri ona yakışmıyor ve güneşte geçirdiği saatler cildini bronzlaştıracağına kızartmış ve kurutmuştu. Fakat sadece bu değildi başka bir şey daha vardı. Yaşla, zamanın geçişinden ziyade ağırlığıyla ilgili bir şey.

Bunu düşünmemeyi tercih ediyor ve diğer pek çok şey gibi bu fikri de bir kenara bırakıp, karantinaya alıyor.

Bazen ev sahibinin anahtarı tekrar kullandığı ve onun yokluğunda içeri girdiği hissine kapılıyor. Elle tutulur bir kanıtı yok, hiçbir şeyin yeri değişmiyor, adamın eve girdiğine dair hiçbir iz yok, ama sadece olabilme olasılığı –daha önce yaşamış olduğu, gerçekleşmiş bir olasılık– onu rahatsız etmek için yeterli ağırlığa sahip. Şüphelerini dağıtmak ve takıntı haline getirmemek için kendini mantıklı olmaya zorluyor. Ancak, hayaletin kâbusa dönüşüp bir kere daha onu ele geçirmesi için tek yapması gereken gözlerini kapamak ve bilincini serbest bırakmak.

Tekrar tekrar gördüğü bir rüyada yatağının yanında bir pencere var, panjuru yarıya kadar inmiş, beyaz perdeleri manzarayı kısmen kapatan, birden ortaya çıkmış bir pencere. Pencerenin ardında, daha doğrusu pencereden görülebildiği kadarıyla, aşina olmadığı ama çok gerçekçi bir manzara seçiliyor. Her zaman aynı manzara değil, bazen berrak bir gökyüzünün altında karla kaplı dağlar, bazen azgın bir deniz ya da banliyölerdekine benzer, tüm ışıkları yanan çok yüksek apartmanlar. Büyülenmiş bir halde daha iyi görebilmek için doğrulmaya çalıştığında, bileklerine bağlı iplerle yatağın başlığına –ya da bazasına ya da bacaklarına– bağlı olduğunu fark ediyor. İpler çok sağlama benzemiyor ama hareket kabiliyetini tamamen kısıtlıyor. Nat onu kimin ya da ne zaman bağladığını bilmiyor. Damarlarını sıkan düğümlere, derisinde oluşan kızarıklıkla-

ra ve uyuşmuş, kan dolaşımı eksikliğinden karıncalanan parmaklarına bakıyor. İçini korku kaplıyor. Tam o sırada kapının açıldığını ve adamın içeri girdiğini duyuyor, adımları yavaş ve ayaklarını sürüyor, gizlenmeye niyeti yok. Nat, Sieso'nun nerede olduğunu, neden onu uyarmak için havlamadığını merak ediyor. Yataktan kalkmadan, adamın evin tüm odalarını dolaştığını görebiliyor –ev sandığından çok daha büyük, varlığından haberdar olmadığı çok sayıda oda var: arka odalar, tavan araları, oda içinde küçük odalar. Adamı görüyor, adamın sırtını, çıplak, kararlı boynunu görüyor, her yere giriyor, sadece varlığıyla mekânı kirletiyor, ama yüzünü seçemiyor. Adam yatağına yaklaşıyor. Boğazında bir düğüm giderek büyüyor ve süngerimsi bir yapıya dönüşüp çığlığını bastırıyor. Nat boğuluyor.

Uzuvları uyuşmuş, dişetleri kupkuru, ter içinde uyanıyor. Uyku sersemliğiyle gecenin sesleri birbirine karışıyor: bir atın gergin kişnemesi, bir ishakkuşunun ötüşü, cırcır böceklerinin yoğun şarkısı ve köpekler, her zaman köpekler, birbiri ardına havlayan.

Ama en kötüsü, her gün ve rüya görsün ya da görmesin her gece evin içinde keşfettiği ve hatta tetikte beklediği sesler. Tıkırtılar ve gıcırtılar, panjurlardan içeri giren hava, vantilatörün gürültüsü, Sieso'nun ayak sesleri, tırnaklarının verandanın eski ahşap zeminindeki çıt çıtları ya da kazığın etrafında dolaşması. Bu seslerin hiçbirinin ev sahibiyle bir ilgisi yok ama kadın yine de gardını düşürmüyor. Adam ikinci ayın faturalarıyla geri geldiğinde kapıyı çalıyor. Nat o kadar rahatlıyor ki hiç şikâyet etmeden ödemeleri yapıyor. Böylesi daha iyi, diyor kendi kendine. Hiçbir şey istememek, çabucak bitirmek ve bir sonraki aya kadar onun yüzünü bir daha görmemek.

Geçirilen onca gün ve çıkılan onca yürüyüşten sonra, tüm yolları, tüm evleri ve orada yaşayan insanları ezbere biliyor, ancak yine de bir şeylerin kayıp gittiği, göremediği ya da anlayamadığı şeyler olduğu izlenimine kapılıyor. El Glauco'nun silueti her yerde, nere-

ye baksa orada, arkasını döndüğünde bile pusuda beklemektedir. Dağdan kaçış yok, diyor Píter'e, sanki dağ onu sürekli izliyormuş gibi. Ama Píter La Escapa'yı El Glauco olmadan bir hayal etmesini istiyor, dümdüz bir arazi olurdu. Onu rahatsız eden şeyin farklılık olduğunu iddia ediyor Píter ciddiyetle ve kadın da hemen farklı şeylerden bahsettiklerini anlıyor her zaman olduğu gibi.

Terk edilmiş bir ev kadının dikkatini çekiyor. Yarı yıkık duvarlarına birisi büyük kırmızı harflerle TANRI'NIN CEZASI bir de UTANÇ yazmış. Píter ona bir zamanlar orada bir çiftin, söylentilere göre ensest ilişki yaşayan iki kardeşin yaşadığını söylüyor. Başka bir köyden kaçarak La Escapa'ya gelmişler ve orada birkaç yıl boyunca kimseyle görüşmeden ve –kimse onlara iş vermediği için– olağanüstü bir yoksulluk içinde, hakaretlerden ve hatta saldırılardan –Píter'in anlattığına göre bir keresinde pencereleri taşlanmış, başka bir seferinde de evleri ateşe verilmiş– ellerinden geldiğince kaçınarak orada yaşamışlar. Ellili yaşlarında görünen adam aniden kalp krizinden ölmüş, daha genç ve görünüşe göre zihinsel engelli olan kız kardeşi ise birkaç gün sonra evi olduğu gibi bırakıp gitmiş. Bir zamanlar onları iğrenerek kınayanlar koşarak eve doluşmuş ve işlerine yarayacak tüm eşyaları yağmalamış, kalanları büyük bir şenlik ateşinde acımasızca yakmışlar. Sonra da bunları yazmışlar.

Ancak tüm bunlar uzun zaman önce olmuş diyor Píter telaşla, bu bir tür kara efsane. O daha buraya gelmeden önce, sadece kulaktan duyduklarını anlatıyor. Bu onda La Escapa hakkında kötü bir izlenim yaratmamalı, o zamandan beri her şey çok değişti, insanlar daha hoşgörülü, daha medeni artık. Nat, eğer bu doğru olsaydı, birilerinin duvar yazılarını silme zahmetine katlanacağını düşünüyor. Herkesin gözü önünde bu şekilde kalmaları bir hatırlatma ve hatta bir uyarı niteliğinde.

Bütün günü etrafta dolaşarak geçirebiliyor, gün boyu tarım işçilerinin grupları dışında sadece hurda metal toplayan ya da ayak işlerini yapan çingeneyle, Roberta'nın kocası yaşlı Joaquín'le ya da bahçesinde yetiştirdiği sebzeleri müşterilere dağıtmak için kamyonetiyle Petacas'a gelip giden Alman'la karşılaşıyor. Píter olmasa,

günlerce kimseyle konuşmayabilirdi. Artık buralarda yeni olmadığı için dükkândaki kız bile onunla ilgilenmiyor. Gözlerini köşeye monte edilmiş televizyondan ayırmadan ona hizmet ediyor. Kızın can sıkıntısı bir çaresizlik halesi şeklinde yayılıyor. Nat, onun parmaklarını kütletene kadar gerindiğini ve dalgın dalgın alçak sesle bir şarkı mırıldandığını görüyor. Hâlâ ergen yüzünde eli, altmış yaşına gelip, annesinin çektiği baş ağrılarından muzdarip olduğundaki ifade seçilebiliyor. Nat ona iyi davranmak istiyor ama ne söyleyeceğini bilemiyor.

Bazen Píter'le birlikte Gordo'nun barına gidiyor, soğuk bir ışık saçan tek bir ampulle aydınlatılan, çatısı sac kaplamalı depoya yani... Nat'ın söze katılamayacağı konulardan konuşan barın müdavimleriyle –çoğunlukla çiftçiler ve duvar ustaları– bira içiyorlar. Píter onlarla doğal bir şekilde sohbet ediyor, ancak Nat kendisini onların seviyesine indirmek için rol yaptığı izlenimine kapılıyor. Gordo onlardan bazen fazla ücret alıyor, bazen de hiç almıyor ve bu konuda kimsenin onunla tartışmasına izin vermiyor. Müşterilerle şakalaşırken saldırgan ve kışkırtıcı bir tonu var, ancak Nat dahil herkes bu duruma aldırmadan gülüyor. Oraya yalnız başına asla gitmezdi ama Píter'le gidince durum farklı.

Hafta sonları daha hareketli geçiyor. Nat'ın evinin yanındaki adı Villacık olan –çitin üzerindeki renkli tabelada öyle yazıyor– evde biri kız biri erkek iki küçük çocuklu genç bir çift oturuyor ve sanki iletişim kurmanın en doğal ya da mümkün olan tek yolu buymuş gibi günlerini bahçede birbirlerine bağırarak geçiriyorlar. İnce, uzun, konuşkan bir kadın olan komşu, belki de orada, o rahatsız kulübede, o huysuz köpekle tek başına ne yaptığını tam olarak anlamadığı için biraz şüpheyle yaklaşsa da yakın davranıyor. Uzun zamandır çiftin arkadaşı olan Píter üst kat pencereleri için güneşin vuruşuna göre kırmızımsı ya da turuncu tonda bir ışıkla içeriye sıcak bir ortam kazandıran vitraylar yapmıştı. Komşu kadın Nat'a Villacık'ın hiç beklemedikleri bir anda büyük teyzelerinden birinden kendisine miras kaldığını anlatıyor. Önce satmaya çalışmışlar, ama alıcı çıkmamış, bu kadar bakımsız ve karanlık bir evi

kimse almak istememiş. Kaderine razı bir iç geçirmeyle bu durumda imkânlarını kullanıp en azından çocukların açık havadan faydalanabilecekleri bir yer olsun diye birkaç onarım yapmışlar. Kadından daha hevesli olan kocası gayet düzenli bir şekilde çimleri biçip, çocuklar için kulübeler ve salıncaklar yaparak oyalanıyor.

Çoğu zaman Nat pazartesi olup ortalık sakinleştiği için memnun oluyor.

Bir pazar günü komşular mangal partisi düzenleyip, bir sürü insan davet ediyorlar. Davetlilerin neredeyse tamamı şehirden arkadaşları, La Escapa'ya sırf bu parti için geliyorlar. Nat ile Píter de davetli. Nat partiye gitmeyi istiyor, ama gidince de çekingen kalıp, elinde içkisi, bir köşeden diğerlerini gözlemliyor. Davetlilerin çoğunun neden bahçede mayoyla dolaştığını pek anlamıyor. Çok mantıksız diyor, zira havuzları yok, plastik şişme olanlardan bile, sadece ara sıra serinlemek ya da çocuklar gibi oynamak için kullandıkları bir hortum var. Müstehcen bir şey var bu görüntüde diye düşünüyor, kusurlu, yarı çıplak ve ıslak bedenlerin arsızca sergilenmesi. Gastronomiden ve politikadan söz ediyorlar, arada geçiş bile yapmadan, hatta bazen her iki konudan aynı anda. Konulara hâkim görünüyorlar, bu durum Nat'ın kendini daha da geri çekmesine neden oluyor. Kimileri hayatı hakkında sorular sormak için yanına geliyor. Buraya yerleşmek için belli bir nedeni olmadan La Escapa'da yaşaması dikkatlerini çekiyor. Diğer bir kısım onu Píter'in yeni sevgilisi sanıyor ve duruma uygun olarak *siz ikiniz* ifadesini kullanıyorlar, Nat onları düzeltmek zahmetine girmiyor. Romantik bir anlam yükledikleri köyde yaşamak fikri hepsine çekici geliyor, bu konu hakkında övgü dolu bir yorum yaptıklarında Nat'ın içinden burada yaşamamın tek nedeni bulabildiğim en ucuz yer olması demek geçiyor. Daha sonra komşu kadının bahçenin diğer köşesinden kendisine baktığını fark ediyor.

"Korkarım seni kıskanıyor," diyor Píter yanına gelip. "Kocası durmadan senden söz ediyor. Fark etmedin mi?"

Evet, fark etmişti. Arkadaşlarına Nat'ı –adını söylerken sesinde bir gurur seziliyordu– tanıştırma işini o üstlenmişti, –evi adam etmek için çok çalıştı, bir sokak köpeği edindi, çevirmen– gibi ayrıntıları vurgulamış, mükemmel bir ev sahibi olarak içkisini hiç eksik etmemiş, bu uğurda diğer misafirleri boşlamıştı. Mihrap hâlâ yerinde diye düşünüyor Nat keyifle. Bununla birlikte hoşnutluk hali bir doz alay içeriyor. Hep böyle işte, olayları dışarıdan görmeden edemiyor, kendine hayran edeceği yeni bir avın peşinde maço erkek, baştan çıkarıcı delici bakışlar, aynı zamanda hafif kamburlaşmış sırt, düztaban ayaklar ve kafasının arkasındaki komik yumru gözünden kaçmıyor. Bazı erkekler gerçekten çok saçma davranıyor, diye düşünüyor eğlenerek.

Başka bir gün, Píter onu bir mahalle meclisi toplantısına katılmaya çağırıyor, La Escapa'dan herkes orada olmayacak ama o gelse iyi olur çünkü fikirleri önemli. Nat isteksizce ne tür bir toplantı diye soruyor. Píter'in davetinin arkasındaki gizli mecburiyet onu rahatsız ediyor ve bir komşu olarak rolü hakkında da net değil, kendisini buraya yeni gelmiş, oy ya da söz hakkı olmayan biri olarak görüyor. Píter, La Escapa'nın kendi kaderine terk edilmiş bir mezra olduğunu, göründüğünden daha fazla yetkili olmayı seven dükkân sahibinin, tahmin edileceği üzere, belediye başkanlığı yaptığını açıklıyor. Her halükarda, yetkileri çok fazla değil, diğer sakinler de dizginleri ele almalı ve La Escapa'nın gerçek idari sorumlusu olan Petacas belediye meclisinden bu konuda bir şeyler yapmasını talep etmelidir. Çelişkili bir şekilde, meclistekiler El Chaletito'nun sahipleri, Píter'in kendisi ve yeni kuşaktan birkaç kişi –onun kullandığı ifade bu: *yeni kuşak*– yani durumu iyileştirmek isteyen insanlar. Ama hangi durumu, diye soruyor Nat, neleri iyileştirecekler.

"Pek istekli görünmüyorsun."

"Ondan değil. Toplantıda benim işim ne onu bilmiyorum. Ben sadece bir kiracıyım, her halükarda ev sahibimin orada olması gerekir."

"Ev sahibin buranın sorunlarını umursamıyor. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Evet, biliyor. Píter'in kendince haklı olduğunu da biliyor ama ona hakkını teslim etmek kadına zor geliyor. Çöp toplama hizmetinin iyileştirilmesi gerektiğinden, yollardaki aydınlatma eksikliğinden –geceleri çok tehlikeli oluyor– ve araba lastiklerini mahveden tüm o tümsek ve çukurların tehlikesinden bahsediyor.

"Seninkileri de, değil mi?"

Kadın başını sallıyor: "Onunkileri de" ve sonunda gitmeyi kabul ediyor.

Toplantı dükkânda yapılıyor. Oraya vardığında, Nat içeride neredeyse hiç yer olmadığını görünce şaşırıyor, ancak Píter'in ona söylediği gibi, herkes orada değildir. Örneğin çingeneler –bazıları için çukurlar kadar, hatta daha fazla sorun olduklarını hissediyor– ve görünüşe göre dükkân sahibiyle arası iyi olmayan Gordo da yok –birbirlerinden ölesiye nefret ediyorlar, diye fısıldıyor Píter. Yaşlı Joaquín, muhtemelen bırakacak kimsesi olmadığı için Roberta'yla birlikte gelmiş. Yaşlı kadın gününde değil. Toplantının yarısında çatallı sesiyle tutarsız şeyler söylemeye başlıyor. Kelimeleri mükemmel bir şekilde telaffuz etse de *denizayısı*, *sulak alan*, *bulanıklık* ve *salgı bezleri* gibi karmaşık, bağlamsız ve anlamı sınırlı sözcükler kullanıyor. Nat bu kelimelerin o öğleden sonra televizyonda bir belgeselde geçtiğini hatırlıyor, Batı Hint Adaları hakkında son derece sıkıcı bir belgesel, ama yaşlı kadının dikkatini çekmiş, onu tedirgin etmiş olmalı, çünkü konuşma tarzında umutsuz bir sorgulama tonu var. Tüm bunlar ne anlama geliyor, der gibi görünüyor, okyanus görüntüleri ve birbiriyle ilgisi olmayan kelimeler kafasında geçit töreni yaparken neden herkes *emniyet şeridi*, *elektrik direkleri* veya *konteynerler* gibi anlamadığı şeyler hakkında tartışıyor.

Karısı konuşurken Joaquín bir gram utanç duymadan bekliyor, herkesin de –durumu kabullenip kibarca bekleyerek– aynı şeyi yapacağına güveniyor, ama Nat insanların bakışlarını yere çevirip, hafif öksürükle boğazlarını temizlediklerini görüyor, sa-

bırsızlandıklarını hissediyor. Píter küçümseyerek gülümsüyor, Villacık'ın sahibi çift kendi aralarında fısıldaşıyor, dükkân sahibi yüzünü buruşturuyor ve bir tek konserve kutularına yaslanmış, başı öne eğik, gözlerini botlarına dikmiş iki yana sallanan Alman tavrını değiştirmiyor. Nat sabit bir şekilde ona bakmaya başlıyor. Bu kadar yalnız ve bağımsız görünmesine rağmen nasıl olmuş da toplantıya gelmiş? Ona neden *Alman* dediklerini bilmiyor, çünkü adam Alman olmadığı gibi tipik Almanlar gibi uzun boylu, sarışın, güçlü biri de değil. Aksine, ufak tefek ve esmer, saçları seyrek, alnı açılmaya başlamış. Geniş, çirkin burnu, aşağı doğru kıvrılan bıyığı ve miyop gözlükleri ona egzotik değil, aksine düpedüz yerel bir hava veriyor. *Alman* bir takma ad olmalı, tıpkı Píter'e *hippi* ya da Roberta'ya *cadı* dedikleri gibi. Köylerde insanlar lakap takmaya meyillidir, değil mi? Nat kendisinin de bir lakabı olup olmadığını merak ediyor ama bilmek istediğinden emin değil.

Odun yığınının arasında kıvrılmış küçük bir engerek buluyor. Bu ağzının üzerindeki küstah küçük boynuzu, çatık kaşları, ciddi ifadesiyle kalkık burunlu bir engerek. Nat geri sıçrıyor. Çocukken bu yılanların zehrinin ölümcül olduğunu, bir insanı yarım saat içinde öldürebileceğini duymuştu. Bir an önce çaresine bakması gerekiyor ama öldürmeye çalışırsa kendisine saldırmasından korkuyor. Üstelik bunu nasıl yapacak? Bir sopayla başını ezme fikrinden iğreniyor. Yardım aramak için dışarı çıkıyor, ancak ona yardım etmeyi kabul edecek birini bulması biraz zaman alıyor. Píter Petacas'ta, duvarcı ustalarına soruyor ama çok meşgul olduklarını söylüyorlar. İçlerinden biri işi bitirir bitirmez geleceğine söz veriyor ama Nat bekleyemeyecek. Sonunda çingeneden yardım istiyor, çingene itiraz etmediği gibi aksine hızlı ve istekli davranarak kolları sıvıyor. Yılan bıraktığı yerde duruyor. Odunların üzerine vuran güneşin altında uyuşuk, hareketsiz ama aynı zamanda beklenti içinde, sanki az sonra gelecek tehlikeyi göz ucuyla –altın rengi gözü ve korkunç dikey gözbebeğiyle– bakarak bekliyormuş gibi. Çingene

onu ezerek öldürmek için bir taş kullanıyor. Kırık pullarında kan parlıyor ve ona bakarken Nat'ın midesi bulanıyor, ancak hissettiği rahatlama tiksintiden çok daha büyük. Çingeneye bahşiş vermek için çantasını karıştırıyor, çingene onu durdurmak için, belki biraz alınarak elini kaldırıyor.

"Saçmalama. Ben bu yaratıklardan o kadar çok öldürdüm ki.... Her yaptığımda para alsaydım, şimdiye Audi'm ve üç katlı bir villam olurdu."

Píter ona yılanı keşke öldürmeseydin diyor. Kalkık burunlu engerekler zehirli değildir, zehirli olduğu sadece bir safsata. Önyargılar ve asılsız korkular, hep aynı, diyor üzüntüyle başını sallayarak. Yarım metreden biraz daha uzun bir engereğin zehrini, o çok değerli ve az bulunan zehrini bir insanı ısırmak için harcayacağına gerçekten inanıyor mu? Hayır, böyle bir engerek, onların yaptığı gibi taciz edilmedikçe asla saldırmaz.

"Peki, o zaman ne yapsaydım?" diye soruyor Nat.

"Hiçbir şey. Onu rahat bırakmalıydın. Ya da nazikçe alıp başka bir yere koymalıydın. Onlar bizden önce burada yaşıyorlardı, değil mi?"

Nat adama hak veriyor –hak vermekten başka çaresi de yok zaten– bir yandan da sıradan bir yılanın bile toprak üzerinde hakkı var diye düşünüyor. Oysa kendisi burada ne kadar yaşarsa yaşasın, dışardan gelme biri olacak hep.

Bir gece rüzgâr yön değiştiriyor ve hava serinlemeye başlıyor. Nat verandada kitap okurken önce üzerine bir hırka almak için, sonra da soğuktan içi titrediğinden eve giriyor. Hemen ardından birkaç ılık, iri yağmur damlası düşüyor, kısa süre içinde sağanağa çeviriyor, ıslak topraktan taze, umutlu bir koku yükseliyor. Nat çocuk gibi seviniyor. Sonunda ilk ve en zor aşamayı geçtiğini ve yağmurun bir sonraki, çok daha umut verici aşamanın başlangıcını işaret ettiğini hissediyor. Ancak bu sevinç kısa sürüyor, tam olarak tavandaki su sızıntısının görünür hale gelmesi ve yerde her dakika büyüyen bir su birikintisinin oluşması için geçen süre kadar. Nat birkaç kova bulmak için koşuyor, döndüğünde saçları ve giysileri

sırılsıklam oluyor, yerde çamurlu su birikintisi oluşmaya başlamış bile. İnanılmaz, diyor kendi kendine, böyle durumlarda ne yapılır ki? Bunu neden daha önce fark etmedi? Tavandaki sarı lekeleri binlerce kez görmemiş miydi? Onların ne olduğunu sanıyordu? Geceyi kovaları boşaltıp tekrar yerine koyarak geçiriyor, ta ki yağmur durulana kadar. O zaman yatıp biraz dinleniyor. Yağmurun yeniden başlamasından korkarak ara ara uyanıyor, zira o durumda ev sahibine haber vermekten başka çaresi kalmayacağını biliyor. Ertesi sabah gökyüzü pırıl pırıl ve tek bir bulut yok. Ev sahibini aramayı erteleyebilir mi? En azından faturalarla birlikte kapısında biteceği güne kadar? Şansı yaver giderse o zamana kadar yağmur yağmaz belki, beklemeyi, canavarı vaktinden önce uyandırmamayı yeğliyor. Sorunla yüzleşmemek için bahaneler ürettiğinin farkında, ama bahane bulmuyorum, durum ortada, daha yağacak gibi görünmüyor, tipik bir Ağustos fırtınasıydı, şimdilik endişelenecek bir şey yok diyor kendi kendine.

Tahmini doğru çıkıyor, sonraki günlerde bir damla bile düşmüyor. Böylece tamamen olmasa da sorunu kısmen unutmayı başarıyor. Tavana her baktığında idrar ve kireç lekesine benzeyen o lekeleri görüp iğreniyor.

Ay sonunda ev sahibi kirli tulumuyla kapıya geldiğinde Nat ona lekeleri gösteriyor, adamsa gözlerini kısarak tavana bakıyor. Sağanak yağış olduğu gece yaşadıklarını, su birikintilerini ve kovaları anlatıyor. Yerdeki ahşap kaplamanın bu nedenle bozulduğunu açıklıyor. Bunun çok sağlam bir kanıt olduğunu düşünüyor, artık bunu da çürütemez.

"İyi de kızım, her gün böyle sağanak yağış olmuyor ki."

"Her gün değil. Ama yine olabilir. Yani, bu sonbahar kesin yağmur yağacak, değil mi? O kadar şiddetli olmasa bile, ama tavan akıtıyor ve..." diyor kekeleyerek, "...yerdeki ahşaba zarar veriyor."

Nat konuşurken, ev sahibi onun göğüslerine bakıyor. Nat bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünüyor, kendine güvenini sarsmak, onu aşağılamak için. Dudaklarını büzerek, eğer zemin çürürse, bunun onun sorunu olmadığını söylüyor. Burası onun evi değil, değil mi?

O sadece bir kiracı, diye tekrarlıyor, geldiğinden beri şikayet etmekten başka bir şey yapmayan bir kiracı.

"Ne yapayım istiyorsun? Bana ödediğin üç kuruşluk kiranın inşaat işine girmeye yeteceğini mi sanıyorsun?"

Nat kendini kaybetmiş durumda ama öfkesini gösteremiyor. Kararlı olmak istiyor ama sesi sadece tereddütlü ve korkmuş çıkıyor.

"Yani, tekrar bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığında, sadece kova koyacağım ve hepsi bu mu?"

"Aynen öyle!"

Adam parmağının sallıyor, kadın kararlılığını tamamen kaybediyor. Boğazı düğümleniyor, gözleri acıyla yanıyor. Ağlayacak mı? Hayır, buna izin vermemeli. Ağlama isteğine engel olmak için elinden geleni yapmalı.

"Sanırım..., tüm bunlar..., bana normal gelmiyor."

"Öyle mi? Sana normal gelmiyor mu? Peki, sana normal gelen ne kızım? Kırsalın ortasına gelip şehir hayatının konforuyla yaşamak mı?"

Sonra elini kolunu sallayarak, oraya buraya dönerek çoğul konuşmaya başlıyor.

"Hepiniz aynısınız. Burayı geceleri yıldızlarla dolu, sabahları kuzuların melediği bir cennet sanıyorsunuz. Sonra yok sivrisinekti, yok yağmurdu, yabani otlarlardı, şikâyet ediyorsunuz. Bak fiyatı bu kadar düşürdüğüme dua et. Düşürmedim mi fiyatı? Yoksa unuttun mu? Bir sorunun olduğunda çözüm bulmadım mı? Musluğunu tamir etmeye gelmedim mi? O zaman da mı normal gelmemişti sana? Sizi anlamak mümkün değil. Bak benim yapacak daha önemli işlerim var. Bana kirayı öde de bırak gideyim."

Nat ona parasını ödüyor ve adam kapıyı çarpıp gidiyor. Bu adamda onu dehşete düşüren şeyin ne olduğunu anlayamadığı için öfke dolu olan kadın işte o zaman ağlıyor. Onun üzerinde gerçek bir gücü olmayan kaba saba bir adam... Açıkça aşağılık biri değil mi? Eğitimsiz, kirli ve fakir, ona ne zarar verebilir ki? Bu onu neden bu kadar etkiliyor? Bir yandan ağlıyor, bir yandan da belki artık tavanın akıtmaz, belki yağmurlu günlerde birkaç kova koya-

rak durumu idare edebilirim, belki o günkü gerçekten olağandışı bir sağanaktı, belki o kadar da kötü değil, belki birkaç ay buna katlanabilirim diyerek kendini ikna etmeye çalışıyor. Sonuçta buranın onun evi olmadığı doğru, er ya da geç gidecek ve bu süre boyunca da sakin kalıp, sinirini bozmamak, kimsenin onun canını sıkmasına izin vermemek en iyisi, ev sahibini alt etmenin, onun seviyesine inmemenin yolu bu.

Ama lekeleri görmezden gelmenin yolu yok. Ona sebze satmak için kapısını çalan Alman da fark ediyor lekeleri. Sebze kasasını kapının eşiğine bırakırken yerdeki hasarlı zemini görüp oraya yöneliyor, başını kaldırıp dikkatle tavanı inceliyor.

"Tavanda su sızıntısı var," diyor.

Konuşması tuhaf, heceleri ağzında yuvarlıyor, ya yarıda kesiyor ya da aceleyle söylüyor. Kadının yüzüne bakmadan bir sandalye istiyor ve daha yakından bakmak için sandalyeye çıkıyor. Adam sorunun nedenini açıklarken Nat onun botlarını –sağlam ve kirli– fark ediyor, toplantı günü giydiği botlar bunlar.

"Belli ki uzun zamandan beri akıyor tavan. Eminim çatıda bir sürü kırık kiremit var. Tamir edilip edilemeyeceklerine bakmak lazım ama sanmıyorum. Nemden oluşan lekeler yüzeysel olduğunda kiremitleri zift veya kireçle kaplayabilirsin, ancak korkarım bu iş daha karmaşık. Ev sahibin ne dedi?"

"Tavanın sadece çok yağmur yağdığında aktığını. Bunun onun sorunu olmadığını ve bu konuda hiçbir şey yapmayacağını söyledi."

Alman sandalyeden inip, başını sallıyor.

"Yağmur yağar yağmaz, dört damla bile düşse, yine tavan akıtacak. İstersen tamir edebilirim."

Adamın ev sahibinin tutumu hakkında yorum yapmaması Nat'ın hoşuna gidiyor. Onu yargılamamasına, durumu haksızlık diye nitelendirmemesine, onu ev sahibiyle tartışmaya ya da kendini savunmaya teşvik etmemesine seviniyor. Alman, olayları olduğu gibi kabul ediyor, duruma odaklanıp yorum yapmıyor. İşte tam da bu tutumu kadını öfkelenmeye ve protesto etmeye itiyor.

"Benim bununla uğraşmak zorunda kalmam haksızlık. O yapmalı, değil mi? Burası onun evi."

"Öyle ama sorunla yaşayan sensin. Sana yardım edebilirim, gerçekten. Nasıl tamir edeceğimi biliyorum."

Tamir edebileceğini kanıtlamak için yapılması gerekenleri detaylıca anlatıyor: önce kaç tane kiremitin kırıldığını tespit etmek, ardından kiremitlerin benzerini bulup kırıkların olduğu bölgeye yeniden kiremit döşemek gerek. Son olarak, bir daha aynı sorunu yaşamamak için, biriken suyu kanalize etmek üzere oluk ya da ızgaralı boru döşemek gerekecek ama ona o zaman karar verilir. Arkadaş olmadıklarına göre, diye düşünüyor Nat, bu durumda ona ödeme yapması gerekecek. Peki, bu ne kadara mâl olacak? Fazla parası yok ama iyilik kabul etmeye de niyeti yok. Nat ona güveniyor ancak borçlu da kalmak istemiyor.

"Bu masrafa girebilir miyim bilmiyorum," diyor.

Alman sessiz kalıyor. Nat, Alman'ın bunu ücretsiz yapmayı teklif edeceği anın yaklaştığından şüpheleniyor. Birkaç saniye sonra anladığını söylüyor. O da başlamadan maliyetleri tam olarak hesaplayamıyor. Onu bir dertten kurtarayım derken başına başka dert açmak istemiyor. Omuz silkiyor ve ilk kez onun gözlerinin içine bakıyor. Gözlerinde hayal kırıklığı yok. Boyun eğiş de yok. Sadece bir parça utangaçlık, nezaket ve belki de mahcubiyet. Belki o da para sıkıntısı çekiyor ve bunu ek gelir için bir fırsat olarak düşünüyor. Bu yaklaşım Nat'a dürüst geliyor ama bu işe kalkışmanın zamanı değil. Yapabileceği tek şey yağmur yağmaması için dua etmek ve her ihtimale karşı daha büyük kovalar almaktır. Sebzelerin parasını ödüyor, teşekkür edip dış kapıya kadar giderek uğurluyor.

Bu olaydan tam iki saat sonra yaşananları Nat daha sonra da titizlikle hatırlayacak, hiçbir şeyi unutmamak için, hafızası bir şeyleri değiştirip çarpıtmasın ya da başka kılığa sokmasın diye beynine ayrıntıları kazıyacak.

Aklında hep o sırada çevirmekte olduğu bir kelime *–droit–* , bir cümle *–le droir de sauver–* ve bir diyalog yankılanacak. Karak-

terlerden biri, *"İstediğiniz kişiyi kurtarma hakkına sahip değilsiniz,"* diye itiraz edince diğerinin *"Bu bir hak değil, görev!"* diye yanıtladığı diyalog.

Nat tam bu satırları yazarken birinin ona seslendiğini duyuyor. Ayağa kalkıp dışarı çıkıyor, gelen kişi, Alman, bahçe kapısı o gittiğinden beri açık kalmış olmasına rağmen içeri girmeden onu bekliyor. Adamın kıyafetlerini değiştirdiğini fark ediyor: gri, yırtık pırtık olanın yerine temiz mavi bir pantolon, üstünde oto tamirhane reklamı olan siyah tişört yerine yıpranmış, neredeyse şeffaf bej bir gömlek. Gülümsemiyor ama ciddi de değil. Daha ziyade, Nat ile doğrudan ilgisi olmayan bir şeye, yapacağı veya söyleyeceği bir şeye odaklandığı izlenimini veriyor. Nat, adamın bir şey unuttuğunu ya da sebzelerin parasını öderken bir hata yaptığını ya da başından beri şüphelendiği gibi sonunda çatıyı ücretsiz olarak tamir etmeyi teklif edeceğini düşünüyor. Adamın başını kaldırıp kiremitlere baktığını gördüğünde, konunun üçüncü seçenek olduğuna kanaat getiriyor. Tahmin ettiğim gibi, diye düşünüyor, oysa o andan itibaren hiçbir şey tahmin ettiği gibi olmuyor.

"Seni kızdırmak niyetinde değilim," diyor.

Orada öylece duruyor, güneş yüzünden kıstığı gözlerini çatıya dikmiş bakıyor. Sieso yavaşça yaklaşıyor, pantolonunun paçalarını kokluyor.

"Kızdırmak mı? Neden?"

Doğru kelimeleri arıyor, konuşmakta gecikiyorsa bunun nedeni mesajının içeriğinden duyduğu rahatsızlık değil, dilin kullanımıyla ilgili bir tereddütten kaynaklanıyor gibi görünüyor. Nat onun konuşmasını bekliyor, merakla ama aynı zamanda hafif bir kayıtsızlıkla, sanki söyleyecekleri –ya da teklif edecekleri, çünkü bunun bir teklif olduğunu biliyor– onu etkilemeyecekmiş gibi.

"Kızarsan da haklısın sanırım. Bu riski de benim almam gerekiyor."

Bu bir hak değil, görev, diye düşünüyor Nat, ama gülümseyerek onu konuşmaya teşvik ediyor.

"Neyse söyle artık. Hadi söyle, sorun yok."

İşte o zaman ağzındaki baklayı çıkarıyor. Ona uzun zamandır yalnız olduğunu söylüyor. Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman oldu diye açıklama getiriyor. La Escapa'da yaşamak işleri kolaylaştırmıyor. Onunki gibi içedönük ve ketum bir karaktere sahip olmak da kolaylaştırmıyor – gerçi bu sıfatları kullanmıyor: sadece *benimki gibi bir karakter* diyor. Kendini kötü hissetmiyor. Üzgün ya da depresif değil, öyle biri değil. Hayatta kendi kendine yetiyor. O hep böyleydi. Ama erkeklerin bazı ihtiyaçları olduğu yadsınamaz. Bunu söylerken sesi biraz titriyor ama kısa sürede kendini toparlıyor. Artık o kadar genç olmadığını söyleyerek devam ediyor. Kadına bakıp tahmin yürüterek ondan on ya da on iki yaş büyük olduğunu söylüyor. Kendini yaşlı hissetmiyor ama birilerinin kalbini fethetmeye gücü yok. Utanarak gülümsüyor ve Nat bunun söylediği şeyin anlamından değil, kullandığı ifadeden kaynaklandığını hissediyor, *fethetmek*, çok yumuşatılmış ve eski moda, yersiz bir ifade. Kadın bulmak için, diye düzeltiyor ve gülümsemeyi kesiyor. Fahişelere de gitmek istemiyor. Petacas'takilerin zavallı olduğunu söylüyor, bu durum onda ters tepiyor. Kadın mekanik bir şekilde başını sallıyor.

Aslında çok basit, diye devam ediyor Alman. Ya da öyle olmalı. Erkekler ve kadınlar genellikle bunu bu sözlerle ifade etmese de. Kimse açıkça konuşmaya cesaret edemiyor. Normal ya da olağan kabul edilen, art niyetli hareket etmek. Adam onunla açık konuşabileceğini düşünüyor. Bu sadece bir sezgi, kadın onu yanlış yorumlayıp gücenebilir ya da doğru yorumlayıp aynı şekilde gücenebilir. Onu tepkisini tahmin edecek kadar iyi tanımıyor, bu yüzden bilmenin tek yolu açıkça söylemek. Birkaç saniye bekliyor, bakışlarını inceliyor.

"İçine kısa süreliğine girmeme izin verirsen karşılığında çatını onarabilirim," diyor.

Nat daha sonra bu sözleri defalarca kendi kendine tekrarlayacak, ta ki onları uydurduğundan korkana kadar. *Seninle yatma karşı-*

lığında demiyor. Benzer anlama gelen, hakaret kabul edilebilecek başka bir ifade de kullanmıyor. Söylediği şey *onun içine girmesine izin vermesi. İçine girmek istediğini* değil, kadının ona *içine girmek için izin* vermesi. Dili iyi bilmemesinden kaynaklanamayacak kadar tuhaf bir ifade tarzı – sonuçta gerçekten Alman değil! Girmesine izin vermek, diye tekrarlıyor. Kısa süreliğine, dedi. *Kısa süreliğine.* Nat gözlerini kırpıştırıyor. Anlamak için daha fazlasını ya da belki daha fazla kez duyması gerekiyor. Ama adamın tavrı –kollar aşağıda, bacaklar açık, bakışlar mütevazı ve kaçamak– konuşmayı bitirdiğini ve şimdi sadece bir cevap beklediğini gösteriyor.

"Peki, bu tam olarak nasıl olacak?"

Alman bir an için ona bakıyor, gülümsemeye çalışıyor, ama sonuç daha çok yüz buruşturmaya benziyor. Bu ifade bir rahatlama mı? Kızgın olmadığı için memnuniyet mi? Nat bunu nasıl yorumlayacağını bilemiyor. Sadece bir kereliğine, diye açıklıyor adam. Kısa süreliğine, diye tekrarlıyor. Gereken en kısa sürede, diyor sonra.

"Seni rahatsız etmeyeceğim. Seni rahatsız etmek istemiyorum. Sen bir fahişe değilsin, seni fahişe sandığımı düşünmeni istemiyorum. Sadece," diye duraksıyor, "bir süreliğine içine girmek istiyorum. Bu kadar basit. Sen uzan, ben de işimi bitireyim. Hepsi bu kadar. Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Vücudumun buna ihtiyacı var. Senden bunu isteyebilirim diye düşündüm."

Nat bu sözleri de daha sonra da hatırlayacak. İfadelerin soğukluğunu, çok kısa, açık ve kuru oluşunu. Böyle durumlarda genellikle söylenen şeyleri söyleyebilirdi. Örneğin Nat'tan hoşlandığını, ondan etkilendiğini, böyle doğrudan bir istekte bulunarak risk aldığını, ancak hislerini bastırmakta zorlandığını söyleyebilirdi. Hele o son cümlenin –*senden bunu isteyebileceğimi düşündüm*– hiçbir anlamı yok. Nat'a ondan hoşlandığı için değil, ondan isteyebileceğini düşündüğü için soruyor. Peki, kime soramıyor, isteyemeyeceğini düşündüğü için sormadığı kişi kim?

Nat şimdi öfke ve sabırsızlığına gem vurmadan ama ustalıkla ve anında tepki veriyor. Bu anlık tepki Nat'ın reddinde belirleyici oluyor, kendisini bile şaşırtacak şekilde kesin ve sert bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Teşekkür ederim, ama hayır."

Pekâlâ, diyor adam ve ısrar etmeden, ama özür de dilemeden, sakince gidiyor. Nat garip bir şey olmamış gibi vedalaşıyor.

Ama masasın başına döndüğünde çalışmaya kaldığı yerden devam edemiyor.

Sonraki birkaç gün de işinin başına dönemiyor.

II.

Yağmur yağıyor. Şiddetli değil ama sakin ve düzenli, iniş çıkışsız. Gece yarısı başlıyor. Nat, Sieso'yu eve sokuyor, kovaları yerleştiriyor ve taşmak üzereyken boşaltmak için hazır bekliyor. Döşeme tahtalarından nemli, yapışkan bir sıcaklık yayılıyor, bu durum uykusunu getiriyor. Ağır ağır bir rüyaya dalıyor, her uyanıştan sonra görmeye devam ettiği, tam bitiremediği bir rüyaya. Rüyasında Sieso kaçıyor ve onun peşinden koşması gerekiyor, ancak yalınayak ve bulabildiği tek şey Alman'ınki gibi sağlam deri botlar. Botlar koşmaya uygun değil, zar zor ilerleyebiliyor çünkü o kadar ağırlar ki ayaklarını yerden zor kaldırıyor. Çaresizce koşmaya çalışsa da, ne kadar acele etse de, köpeği gözden kaybediyor ve sadece giderek zayıflayan iniltilerini duyabiliyor. Uyandığında, Sieso'nun inlemelerinin gerçek olduğunu ve rüyaya karıştığını fark ediyor. Peki ya botlar? Onlar da mı gerçek? Gerçek olsun ya da olmasınlar, derdine çare değil, diye düşünüyor.

Şafakla birlikte yağmur da kayboluyor, rüya da. Nat gökyüzüne bakıyor. El Glauco'nun üzerinde yoğun, kara bulutlar toplanıyor, yağmurun yeniden başlamasına az kaldı. Ama şimdi, gün ışığında, sakindir. Tavan akıntısının o kadar da önemli olmadığını düşünüyor. Yapması gereken tek şey dolan kovanın yerine boşunu koymak, ondan daha kötü koşullarda yaşayıp şikâyet etmeyen bir sürü insan var. Alman'ın teklifi, sesi –teklifini yaparkenki sesi– hâlâ kafasının içinde yankılanıyor, ama onu rahatsız etmiyor. Alman, tıpkı birkaç gün önce evinin önünde durup şaşırtıcı bir dinginlikle

konuştuğu haliyle, belleğinde duruyor. Kadın da aynı şekilde, tutkusuz yaklaşıyor duruma.

Yağmur hafta boyunca, kontrollü bir şekilde devam ediyor. Tam ekinlere uygun şekilde ara ara yağıp ara ara duruyor. Buna rağmen tavan akmaya devam ediyor çünkü iki sağanak arasında çatının kuruması için zaman olmuyor. Nat saatlerini kovaları gözleyerek geçiriyor, bir tek temel ihtiyaçlarını almak için dışarı çıkabiliyor. Günler geçiyor ve yorgunluğu birikiyor. Gökyüzüne umutsuzlukla bakıyor ve içinde giderek büyüyen bir sıkıntı oluşuyor.

Bir öğle vakti, yağmurun yeni durmuş olmasından faydalanarak, ufukta bulut görmediğinden yürüyüşe çıkıyor. Sieso ona kapıya kadar eşlik ediyor ve ısrarlı çağrılarına rağmen kapıda çakılı kalıyor.

"Kal orada o zaman," diyor sinirlenerek, "bu senin suçun."

Köpek onun yolda ilerleyişini izliyor. Hava serinlemiş olmasına rağmen Nat'ın üstü ince, sade bir şort ve penye bir tişört giymiş. Esintiden korunmak için kollarını kavuşturuyor ve yüzüne çarpan rüzgârla yürümeye devam ediyor. Píter'in evinin önünden neredeyse bakmadan geçiyor. Nereye gittiğini çok iyi bildiğini inkâr edecek kadar aptal değil, kararlı, dalgın, neredeyse bir robot gibi yürüyor. Nereye gittiğini biliyor ama ne için ya da neden gittiğini bilmiyor, tıpkı kızgınlığının ya da kızgınlıktan ziyade öfkesinin nereden geldiğini bilmediği gibi.

Aklından anlık bir düşünce geçiyor, o kadar hızlı gelip geçiyor ki yakalayıp anlayacak zamanı olmuyor. Eski zamanlardaki değiş tokuşlarla ilgili bir düşünce. En basit toplumsal ilişki olarak takas. Neden olmasın, diyor kendi kendine. Takasta güzel bir şey var. Temel ve insani bir şey.

Önünde durduğu ev kendisininkine çok benziyor. Mütevazı, tek katlı, küçük pencereli. En önemli fark, arsanın evin ön tarafında değil arkasında olması, bu yüzden kendini göstermek için aralık duran kapının önüne kadar gitmesi gerekiyor. Boğazını temizleyip, çekingen bir şekilde kapıyı çalıyor. Birden Alman'ın gerçek adını bilmediğini fark ediyor. Kapıdan içeri kafasını uzatıp, kimse yok

mu, diyor, ama sorudan çok bir onaylama cümlesi gibi çıkıyor. Aslında sesi kendi sesi gibi değil, sanki bir oyunda rolünü okuyormuş gibi yapay geliyor. Kimse yok mu, diye tekrarlıyor. Cevap gelmeyince ıslak odun ve kızarmış ekmek kokan eve giriyor. İçeride birkaç parça mobilya, çamaşır kurutma teline serilmiş giysiler, bir rafın üstünde küçük, eski bir televizyon var. Masanın üstündeki tekir kedi kıpırdamadan onu izliyor. Nat kedinin yanından ilerleyerek evi boylu boyunca geçip sebze bahçesine açılan arka kapıdan çıkıyor. Alman, sürülmüş toprağın yanında çömelmiş. Kadının ayak sesini duyunca, sanki gelmesi an meselesiymiş gibi, hiç şaşırmadan dönüp ona bakıyor. Koluyla alnındaki teri siliyor.

"Geldin," diyor.

Tereddütlü bir şekilde kadına yaklaşıyor. Nat ona bakıyor, üstü başı çamur olmuş, gözlükleri burnuna düşmüş, terli, hırpani, ardından geçen gün ona söylediklerini hatırlıyor *–bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman oldu–* ve tam o anda, Nat teklifteki o cümlenin önemini, bu sözler karşısında kendisinin ulaştığı boyutu fark ediyor. Yapmak üzere olduğu ne? Hayır için seks mi?

"Fikrini mi değiştirdin? Bu kadar yağmur yağınca kararın mı değişti?" diye soruyor

Nat başını sallıyor.

"Şimdi mi yapalım? Burada mı olsun?"

Kadın içgüdüsel olarak tekrar başını sallıyor. Birden soru kadına küstahça, neredeyse saçma geliyor, ama adam çoktan aletleri bıraktı, ellerini silkeliyor.

"Bana birkaç dakika ver. Duş alayım."

Eve girerken ona gülümsüyor: tedirgin, muhtemelen utangaç, ama aynı zamanda bir anda görünüp yok olan bir gülümseme. Kadın dışarıda kalıp, meyve bahçesine bakıyor. İçeridekinden daha zayıf bir çift ürkek sokak kedisi, çuvalların, odunların ve aletlerin depolandığı arka taraftaki kulübeye giriyor. Topraktan güçlü bir gübre ya da çöp kokusu yayılıyor. Nat gökyüzüne bakıyor, bulutlar uzakta toplanıyor, yakında yeniden yağmur yağmaya başlayacak. Koku, tenindeki rüzgâr, yaprağın ve toprağın yeşil ve kahverengi

karışık tonları, gerginlikten ağzında biriken tükürüğün keskin tadı, onu bu ana bağlayan her şey duyular aracılığıyla ortaya çıkmaktaysa da en baskın duygu gerçekdışılık hissi, soyut somutu yeniyor, sanki yeni bir deneyimin eşiğinde değil de bir sette ve oyuncularla bir sahneyi, büyük bir yalanı canlandırıyormuş gibi. Alman çok gecikmiyor. Saçları ıslak, geriye taranmış bir halde onu bulmaya çıkıyor. Dalında zayi olmuş biberleri gösteriyor.

"Bazı bitkilere iyi gelen şey diğerlerini öldürür."

Kadın, adamın gerginliği azaltmak için konuştuğunu fark ediyor. Ancak bu yorumlarla gerginliği daha da artırıyor. İnce bir öfke midesinden ağzına doğru yükseliyor. Bu işi bir an önce bitirmesi gerekiyor. Adam bunu hissetmiş olacak ki onu içeri doğru yönlendiriyor ve kolundan nazikçe tutarak karanlık bir odayı işaret ediyor. Sesini alçaltarak karanlıkta daha iyi olacağını açıklıyor. Kendini rahatsız hissetmesini istemediğini söylüyor. Onun rahatsız olmasını ya da kırılmasını istemediğini tekrarlıyor.

"Çabuk bitireceğiz."

Gözleri karanlığa alışmaya başladığında, Nat küçük, düzeltilmemiş bir yatak görüyor. Adam ondan sırtüstü yatmasını rica ediyor. Tamamen ya da sadece gerektiği kadar soyunabileceğini, seçimi ona bıraktığını söylüyor. Nat uzanıyor, belden aşağı soyunuyor, Alman ise sanki ona bakmamayı tercih ediyormuş gibi başını diğer yana çeviriyor. Çarşaflar hafif nemli ama temiz, sanki tam kurumadan biraz önce serilmiş gibi. Adam başı hâlâ diğer tarafa dönük ne yapacaklarını açıklıyor. Nat, onun sözlerinde kayıtsızlıktan ziyade, sanki bu buluşmanın bir iş anlaşması olduğunu vurgulamak istercesine bir tür profesyonel duyarsızlık seziyor. Bununla birlikte, sesinde titrek bir belirsizlik, tedirginliğini tamamen kontrol altına alamama hali de var. O anda Nat az da olsa şefkat hissediyor, kısa sürede kaybolan geçici bir his bu. Adamın asla çekici bulmayacağı biri olduğunu ve doğrusunun da bu olduğunu, pantolonunu ve gömleğini çıkarırken gerginliğini gizlemeye çalışan bir adamla teslimiyetinin nedenini tam olarak anlamadan kendini teslim etmeye hazır bekleyen bir kadın arasında her şeyin bu şekilde, karanlıkta gelişmesi gerektiğini düşünüyor.

O anda bunu böyle görüyor: bir bedel, bir teslimiyet olarak. Bir şeye karşılık verdiği başka bir şey.

Her şey plana uygun ilerliyor. Adam onun üstüne çıktığında zaten uyarılmış halde. Önce dizlerinin üzerinde dikilip, başı öne eğik yüzüne bakmadan bacaklarının arasındaki boşluğu ölçüyor. Nat, karanlıkta adamın penisinin şeklini seçiyor, adam prezervatifi açıp dikkatlice takarken merakla onu izliyor. Sonra yavaş yavaş yaklaşıyor. Kadın bacaklarını açıp, girişi kolaylaştırmak için kalçalarını kaldırıyor. *İçine girmesine izin veriyor*. Onu içine alıyor. İsteği bu değil miydi: kısa bir süreliğine içeride olmak. Yumuşak hareketlerle, yavaşça, onun sertliğini içinde hissediyor, nazikçe hareket etmeye çalışmasına rağmen ona sürtünüyor. Gözlerini kapatıyor. Alman, onu ezmemek için ağırlığını kadının iki yanında, şiltenin üzerine yerleştirdiği kollarına vererek dik duruyor, ama sonra kendini bırakıyor, ellerini bedeninin iki yanından aşağıya doğru yavaşça gezdiriyor, tişörtünün ucuna kadar; etinin başladığı yerde –çıplak göbeğinde– duruyor. Nat hafif bir inleme duyuyor, boşalmanın sarsıntısını hissediyor ve bedeni gevşesin diye biraz daha oyalanmasına izin veriyor. Yağmur yeniden başlamış ve damlalar kulübenin metal kaplamasına ritmik bir şekilde tıp tıp düşüyor. Kedilerden biri acıklı bir şekilde miyavlıyor ve kadın temizlenip, rahatça giyinebilsin diye Alman kalkıyor, giyiniyor ve odadan çıkıyor.

Kadın odadan çıktığında olanlar hakkında konuşmuyorlar. Nat sessizliğin anlaşmanın bir parçası olup olmadığını bilmiyor. Onun beklediği şeyin bu olup olmadığını da bilmiyor. Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadığını söylemişti ve şimdi onunla birlikte olmuştu. Beklentilerini karşılamış mıydı? Birleşmenin kısa sürmesine ve aralarındaki mesafeye rağmen, aradığı zevki almış mıydı? Kısa sürmesi ve aradaki mesafe koşullarını adam koymuştu. Belki de bu şekilde daha az rahatsız edeceğini düşünmüştü ya da belki de başta koyduğu bu koşullar kendi mahremiyetine ilişkin bir tercihti.

Aniden yoğun bir şekilde adamın adını öğrenme ihtiyacı duyuyor. Birkaç kez ona Andrea dediklerini duymuştu ama emin değil, zira Andrea bir kadın ismi. Belki de Andreas'tır, La Escapa'da

kimse sondaki s'leri telaffuz etmediğinden öyle duymuştur. Bildiği kadarıyla Andreas Yunan ismi, ama belki Almanya'da da kullanılıyordur, bu yüzden herkes basitleştirip ona sadece *Alman* demeyi tercih ediyordur? Nat ona hiçbir şey sormayacak, emin olduğu bir şey varsa o da az önce aralarında geçenlerden sonra bu tür soruların anlamsız olduğudur. Alman –Andreas ya da adı her neyse– ona ödünç vermek için bir şemsiye ararken, Nat tekir kediyi okşuyor –meğer dişiymiş– yağmur yağıyor olmasına rağmen Nat'ın orada daha fazla kalmak istemediği açık. Ya da belki de adam onun kalmasını istemiyor?

Vedalaşırken adam ona teşekkür etmiyor. Olması gerektiği gibi, diye düşünüyor Nat, yaptığı bir hayır işi ya da yardım değildi. Yine de içinde soğuk bir his var ve bir şeylerin eksikliğini duyuyor. Belki, evet, küçük bir minnettarlık belirtisiydi beklediği.

O gece şüpheler beynine üşüşünce neredeyse hiç uyuyamıyor. Yaptığı fahişelik mi? Yaşananları nasıl yorumlamalı? Üçüncü bir kişi bunu nasıl tanımlardı? Eğer o anda bir para, nakit para almış olsaydı, örneğin adam yatağın yanındaki komodinin üzerine para bırakmış olsaydı, farklı bir anlamı olur muydu? Onun için olurdu, çünkü para istemiyor, sadece kiremitlerin onarılmasını istiyor, ki bu da nihayetinde ev sahibinin sorunu. Ama adam ona para verseydi ve o da bu parayla bir duvar ustası tutsaydı bu da ekonomik açıdan aynı ticari işlem sayılmaz mıydı? Sonuç aynı olmaz mıydı? Olmayacağı sonucuna varıyor, zira böyle bir durumda zincire daha fazla halka –para, duvarcı– eklenmiş olacaktı ki bunlar vardıkları anlaşmanın parçası değildi.

Sonuç olarak elle tutulur ve gözle görülür para faktörünü denklemden çıkarınca yaşananların fuhuş olarak nitelendirilmeyeceğine karar veriyor. Yine de şüphelerinden kurtulamıyor. Bu yaptığı kendini haklı çıkarmak, aklanmayacak bir durumu aklamak için yol bulmak değil mi? Akan tavanı onarmak için gerçekten bunu mu yapması gerektiğini düşünüyor? Yoksa sadece bir bahane bul-

mak için yağmurun yağmasını mı bekledi? Parayı başka bir şekilde elde etmek mümkün değil miydi? Sieso'nun tüm aşıları ve tedavileri için yeterli parası vardıysa, neden böyle bir şey için yeterli parası olmasındı? Ev sahibini çatıyı tamir etmezse evden çıkmakla tehdit edebilirdi. Hatta yapması gereken buydu. Onu La Escapa'ya bağlayan bir şey yok. Civar köylerde bunun gibi meşe koruları, tarlaları, toprak yolları olan bir sürü yer var. Ucuz evden bol bir şey yok, üstelik çatıları da akmıyor.

Kendisine başkalarının gözünden bakıyor, gözlüyor ve yargılıyor. Kimse onun gerekçelerine inanmazdı. Neden inansınlardı ki? Bunu içten içe istediği için yaptığını söyleyeceklerdir. Bunu yapmaktan hoşlandığını. Sekste zevk ve iğrenme arasında bir orta yol olmadığı, iğrenme hissetmediyse, ne hissettiği açıktı. İğrenmek, tiksinmek ya da incinmek, kullanılmış ya da aşağılanmış hissetmek onun için daha mı onurlu olurdu? İlişki daha uzun sürseydi? Ya da onu bir şeyler yapmaya, emmeye, ısırmaya ya da farklı pozisyonlara zorlasaydı?

Ama ilişki sadece birkaç dakika sürmüştü. Bu kadar az zamana bu kadar çok soru sığmıyor. Kendi kendine belki de daha basit bir şekilde yaklaşması gerektiğini söylüyor. Alman bir teklifte bulunmuş, kadın bunu ilk başta uygun görmemiş ama daha sonra kabul etmişti. Bu gerçeği herhangi bir kelimeyle tanımlaması gerekmiyor. Adam açık ve samimi davranmıştı. Mangal partisindeki komşusu gibi dolambaçlı, yapışkan bir yaklaşımı yoktu. Alman ihtiyaçlarını ortaya koymuş, talebini dile getirip, karşılığında bir teklifte bulunmuştu, üstelik gerçekten ihtiyacı olan bir şeydi. Yaşadıkları ilişki olması gerektiği kadar soğuktu, ama iğrenç ya da aşağılayıcı değildi. Yaşananları bir bir, her ayrıntısıyla hatırlamaya çalışıyor: adam ne demişti, hangi kelimelerle, tam olarak hangi anda? Böyle bir durumda korkulması gereken şey –iğrenme ya da pişmanlık gibi– gerçekleşmemişti. Alman duyarlı davranmıştı. İtiraf etmeliydi ki, kaba ve pek de sofistike olmayan görünümüne karşın ondan beklenmeyecek kadar nezaketliydi. Onu incitmemeye çalışmıştı,

onu bunaltmamak için ağırlığını ellerine vermiş ve yavaşça içine girmişti. Bunları hatırlayınca, bacaklarının arasındaki sıcaklığı hâlâ hissediyordu, fiziksel olmaktan çok zihinsel bir sıcaklıktı bu. Her şey hızlı olmasına rağmen, içinde kalan his yavaşlıktı. Bunu nasıl açıklayabilirdi?

Adamın başka fırsatlar doğabileceğini düşünmemesi için ne pahasına olursa olsun yanlış anlaşılmalardan kaçınması gerekecek, çünkü bir daha tekrar etmeyecek. Herhangi bir yanlış anlaşılma durumunda, kararlı olacak ve bu yanlış anlaşılmayı hemen giderecek. Aralarında yaşananların olası çekiciliğinin –daha sonra *çekiciliğin* uygunsuz bir kelime olduğuna karar veriyor ve onun yerine *mümkün kılan* kelimesini kullanıyor– mümkün kılanın, yaşananların tekrarlanamaz olmasında yattığını düşünüyor. Adam aynı ön koşullarla yeni bir birliktelik teklif etse bile, bu çok farklı olacaktır, çünkü tenin bir hafızası vardır ve tekrarlamak derinleşmektir ve kadının şu anda istediği son şey bu.

Sabah olduğunda Alman minibüsüyle geliyor ve işe koyuluyor. Nat ona kahve ikram etmeyi teklif ediyor, Alman teşekkür edip hayır diyor, zaten içmiş. Adam evin dışında kiremitlerindeki hasarı hesaplarken, Nat bilgisayarının başına oturuyor.

"Bana ihtiyacın olursa buradayım," diyor.

Sonra sözlerinin başka yere çekilebileceğini düşünüp utanıyor. Ama artık ne söylese masum değil. Bu farkındalık onu rahatsız ediyor. Bu sonucu önceden hesaplayamamıştı.

Adam dışarıdayken, bu kadar yakınken, odaklanması imkânsız hale geliyor. En basit cümleleri bile tercüme etmesi uzun zamanını alıyor. Aslında, en büyük direnci gösterenler en basit cümlelerdir. Bir kez daha pes etme isteği doğuyor. Bu kadar kötü yaptığı açıkça belli olan bir şeyde neden ısrar etsin ki? Aynaya bakmak için birkaç kez ayağa kalkıyor: bitkin, solgun göründüğünü, en iyi gününde olmadığını düşünüyor. Saçlarını tarıyor, biraz makyaj yapıyor. Masa başına geri dönüyor. Israr ediyor, aynı paragrafın etrafında dönüp duruyor.

Alman kapıdan kafasını uzatınca kadını korkutuyor. Ona kiremit almak için Petacas'a gideceğini, ihtiyacı olan tam miktarı belirlediğini söylüyor. Döndüğünde evin içinde de çalışması gerekecek, onu rahatsız etmeden, kısa sürede bitirmeye çalışacak. Tamam, diyor Nat ve adam giderken içini bir ürperti kaplıyor. Rahatsız etmemek, erken bitirmek: bunlar bir gün önce de kullandığı ifadeler, hatta aynı telaffuzla, hecelerin o tutarsız yığılmasıyla söylüyor. Acaba başka türlü konuşmayı bilmiyor mu?

Tamirat bütün gün sürüyor. Alman, evi hem dışarıdan hem de içeriden su geçirmez hale getiriyor ve satın aldığı yeni kiremitleri çatıya döşüyor. Ayrıca yağmur yağdığında akıntıyı yönlendirmek ve suyun çatıda birikmesini önlemek için bir oluk da taktığını anlatıyor. Nat'ın kiremitlerin, oluğun, su geçirmez boyanın ve ne işe yaradığını bilmediği ama adamın tamir için kullandığı diğer malzemelerin ne kadara mâl olduğu hakkında hiç fikri yok. Tüm bunların üstüne bir de saatler süren el emeği, beceri ve bilgi birikiminin bedelini önceki gün bedeniyle ödedi. Çok mu, az mı? Adam bu konuda tek kelime etmedi. Sadece gerektiği kadar konuştu. Bir tek bahçeye çıkıp, sessizce tur atarak sigara molası verdi. Nat'ın aklından, beni rahat bırakmak istiyor, aksi takdirde beni rahatsız edebileceğini düşünüyor diye geçiyor. Ama onu asıl rahatsız eden şey bu çekingenliği. Ne kadar soğuk, diyor kendi kendine. Öte yandan ne bekliyordu ki, sıcak davranmasını mı? Tam tersi olup adam ona sevecen davranıp, hatta onunla yakınlaşmayı kabul ettiğine dair, olanın olduğunu, artık geri dönülemeyeceğini hatırlatan bir imada bulunsaydı, daha kötü, çok daha kötü olurdu.

Saatler geçtikçe öfkesi daha da artıyor. Çeviri yapamıyor, okuyamıyor, hiçbir şeyle oyalanamıyor, Sieso'nun varlığı bile onu rahatsız ediyor. Sonunda eşyalarını topladığını gördüğünde, ona bir bira ikram etmeyi düşünüyor, ancak adam tekrar kapıya gelip –kapının pervazında durup içeri girmeden– veda edince kadın da bu fikirden vazgeçiyor. Yapacak daha iyi başka işleri vardır diye düşünüyor. Örneğin sebze bahçesi. Ya da başka bir tamirat, az önce onun evinde yaptığı gibi bir tamirat, kim bilir. Adama ka-

yıtsızca veda ediyor, yine de son anda ona teşekkür ediyor, ama aslında diyor, kadın kendi kendine, yine yanılıyorum, teşekkür etmesi gereken ben değilim, o.

"Dün Alman'ı senin çatıda çalışırken gördüm," diyor Píter.

Çalışırken sözünü ince bir küçümsemeyle söylüyor, Nat yakalandığını hissederek açıklamalara girişiyor. Tavanda küçük bir sızıntı vardı ve onu tamir etti, diyor. Fazla para almadı ve iyi de iş çıkardı, temiz ve hızlı – bunu söyledikten sonra anında kızarıyor: temiz *ve hızlı*. İyi de bunu senin mi ödemen gerekiyordu gerçekten, diye soruyor Píter şaşkın bir halde. Hayır, tabii ki değil, ev sahibi ödeyecek. Píter kaşlarını kaldırarak –sık sık tekrarladığı bir hareket– Alman'ın beceriksiz olduğunu söylüyor. Kendisi yardım edebilecekken neden onu çağırdığını anlamıyor. Küçük bir çatı sızıntısını tamir etmek hiç de zor değil.

"Bence iyi iş çıkardı," diye ısrar ediyor Nat. "Bütün gün, saatlerce hiç durmadan çalıştı."

"Bu bir şey ifade etmiyor. Çok fazla saat harcamak azimle eşanlamlı değil. Beceriksizliğinin ya da utanmazlığının göstergesi olabilir. Aldığı parayı böyle haklı çıkarıyor. Ne kadar verdin?"

Nat kekeliyor.

"Dedim ya ben ödemedim."

"Ne kadar ücret alacağını bile bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok, fiyatı ev sahibiyle anlaştı."

"Demin ucuz olduğunu söylemiştin."

"Tahmin yürüttüm. Ev sahibimin ne kadar cimri olduğunu düşünürsek eminim çok para tutmamıştır."

"Alman'la senin ev sahibi arasında bir anlaşma!" Cık, sesi çıkardı Píter dişlerinin arasından. "Bu ikisine nasıl güveniyorsun bilmiyorum."

Nat gülüyor, hatasını kabul ediyor, yapacak bir şey yok, diyor. Beceriksiz mi bilmiyor ama Alman'ın tuhaf bir adam olduğuna şüphe yok. Neden ona Alman diyorlar? Adı Andreas gibi bir şey değil mi? Evet, Andreas, diyor Píter. Annesi Alman mıy-

mış, Kürt müymüş ya da Almanya'da yaşayan bir Kürt müymüş neymiş, tam hatırlamıyor. Almanya'da mı doğmuş, diye soruyor Nat. Hayır, öyle olduğunu sanmıyor, bilmiyor. La Escapa'ya yaklaşık beş yıl önce gelmiş, geçmişinden söz etmiyor. Her zaman kendi başına takılıyor, ne iş gelirse yapıyor evet ama çok baştan savma iş yapıyor diye yineliyor. Bildiği kadarıyla Petacas'ta kalıp işçisi ve ayrıca teslimatçı olarak çalışmış. Tesisat tamiratı, küçük çaplı onarım gibi işler yapıyor. Şimdi de sebze bahçesinde çalışıyor. Kıt kanaat geçiniyor. Ama kimseyle konuşmuyor, hiç arkadaşı yok. İçine kapanık olduğu bahanesine Píter inanmıyor. La Escapa gibi küçük bir yerde bu kadar kendini çekmesi şüpheli bir durum. Bu ve bunun gibi birkaç şey yüzünden ona güvenilemeyeceğini söylüyor.

"Ne gibi başka şeyler?"

"Bilmiyorum, yaptığı ya da yaptığını duyduğum şeyler."

"Neler?"

"Aman Nat, şu an hatırlayamıyorum."

"İyi de hatırlamıyorsan nasıl böyle sanki çok ciddi bir şey varmış gibi konuşabiliyorsun?"

Píter gülümsüyor, ama bu dostaneden çok, daha fazlasını bilen ya da bildiğini ima eden birinin bilmişliğiyle bir gülümseme.

"Benim anlamadığım bu ani ilgin. Alman'dan sana ne? Sanki savunmaya geçmiş gibisin."

Nat da gülümsüyor. Sadece merak, diyor. Ne de olsa bütün günü onun evinde geçirdi. Ayrıca evet, itiraf etmek zorunda ki sessizliği biraz tuhaf. Söylemesi gerekenler dışında tek bir kelime bile etmemişti.

Yağmurun sesiyle uyanıyor. Alman'ın satın alıp taktığı ve söz verdiği üzere kiremitlerin arasında birikmesini önleyip suyu düzenli bir şekilde yönlendirecek olan oluğa düşen damlaların keyfe keder, düzensiz pıtırtısı bu. Bu ses Nat'ı, adamın evinde geçirdiği ve kulübenin metal kaplamasına yağmur yağdığı güne götürüyor. Tam yağmur yağmaya başladığında ellerini Nat'ın bedeninin iki ya-

nında gezdirmiş, koltuk altlarından kalçalarına, tişörtünün bittiği yere, çıplak tenine kadar yavaşça ve nazikçe okşamıştı. Bu anıyla irkiliyor. Işığı açıyor ve kitap okumaya çalışıyor ama nafile. Omurgasından aşağı bir ürperti iniyor. Kendini kızışmış bir hayvan gibi huzursuz hissediyor. Ona neler oluyor?

Gün doğunca çevirinin başına oturuyor. *Ce n'était pas une vision. J'ai touché ses cheveux...* İçi boş, sessiz, biçimsiz kelimeler uzun süre kafasında yankılanıyor, ta ki olası tüm anlamları kazanmaya başlayana kadar. Saça dokunmak mı, saçı okşamak mı? *Dokunmak* kulağa yanlış geliyor, ama orijinal metinde geçen bu. Eğer okşamak isteseydi, yazar *caresser* yazmaz mıydı? Ya saç? Neden *baş* değil? Sonuçta başını okşamak, saça dokunmaktan daha doğal değil mi? O yazsaydı ne derdi? Bele dokunmak mı yoksa beli okşamak mı? Dokunmak ve okşamak arasındaki fark nedir? *Bu bir hayal değildi. Saçına dokundum* diye çeviriyor. Tekrar okurken, içinde büyüyen tiksintiyi hissediyor. Ayağa kalkıyor ve odanın içinde dolaşıyor. Sieso bakışlarıyla onu takip ediyor, ama bu iyi niyetli bir bakış değil: gözlerinin ardında bir yargı var gibi.

Birkaç saat sonra dışarıdan birinin seslendiğini duyuyor, biri ismini açıkça telaffuz ediliyor. Çitin dışında, sabırlı, kararlı, sakin, iş kıyafetleri içinde ve gözlüklerini indirmiş halde Alman duruyor. Sadece nasıl gittiğini sormaya gelmiş. Dün geceki yağmurdan sonra durum nasıl diye soruyor yeniden. Demek bu kadar, diye düşünüyor Nat. Sadece bu mu? Çatıyı mı soruyor? Mesafeli bir tavırla yanıt veriyor.

"İyi, teşekkür ederim. Bir damla bile su girmedi."

İşini iyi yapmış olmanın memnuniyetiyle yüzünde çarpık bir gülümseme beliriyor. Nat, onu oraya getiren tek şeyin bu olduğunu düşünüyor. Başka bir şey yok mu? Gerçekten başka bir şey yok mu? Ona bir özür, bir açıklama, en azından bir minnettarlık göstergesi borçlu olduğunu düşünmüyor mu? Nat ona bunları söylemek istiyor ama sadece söylediğini tekrar ediyor, mükemmel, bir damla bile su girmedi. Tamam, diyor adam, duymak istediği tam da bu.

"Bir sorun olursa haber ver," diye ekliyor arkasını dönüp yola doğru gitmeden önce.

Nat olduğu yerde kalıyor. Öfkeli. Gitmesini istemiyor ama aynı zamanda hemen gitmesine de ihtiyacı var. Sesinin tonundan, kelimeleri seçerkenki duyarsızlığından nefret ediyor. Bir sorun olursa diyor adam. Peki ya diğer sorunlar ne olacak? Uzun zamandır kendini bu kadar kötü, bu kadar sefil hissetmemişti.

Haber vermeden evine gelmesinin anlamı ne? Ne hakla geliyor? Köylerde herkes böyle yapıyor, evet, ama bu ne terbiyesizlik! Kadın sakin kendi halindeydi –ya da sakin olmaya çalışıyordu– bırak adamı, kimseyi görmek istemiyordu. Ama adam aniden ortaya çıkmıştı ve kadın –saçları kirli, daha yüzünü bile yıkamamışken, pijamalarıyla– her şey gayet normalmiş gibi davranmak, gururunu yenmek, basit bir karşılıklı değişimin –çatı tamirine karşılık seks? Ne saçma bir durum– ardından gayet dostane komşuluk ilişkisi içindelermiş taklidi yapmak zorunda kalmıştı. Anlaşma, hoşgörü, her şey nasıl, yağmurdan etkilendi mi, herhangi bir sorun varsa bana haber ver. Kızgınlığımın farkında bile değil, diye düşünüyor Nat. Hem de hiç. İki gün önce yatak odasına soktuğu kadına şimdi bir keçiye ya da köpeğe bakar gibi soğuk bir şekilde bakıyor. Belki de şimdi aklı başına gelmiş ve yaptığına pişman olmuş bile olabilir. Kadınsız geçen onca zamandan sonra bula bula bu süprüntüyü mü bulmuştu.

Alışverişe giderken Joaquín ve Roberta ile karşılaşıyor. Yaşlı çift kol kola girmiş çamurlu yol kenarından zorlukla ilerliyorlar. Nat onlara yetişmekte hiç zorlanmıyor. Belirli bir hedefleri yok, daha ziyade geziniyor ya da amaçsızca dolaşıyorlar. Joaquín yürüyüş olsun diye çıktıklarını söylüyor. Doktor yürümelerini tavsiye etmiş, hem fiziksel hem de zihinsel sağlıkları için iyiymiş, sonra kadına dostça göz kırpıyor. Roberta, Nat'ı tanıdığını belli ediyor, sıcak bir şekilde gülümsüyor ve kibarca selamlıyor. Ancak Nat kadının kendisini tam olarak çıkaramadığını fark ediyor, bir ara onu dükkândaki kızla, sonra da ailesinden biri olduğunu tahmin ettiği Sofia diye biriyle karıştırıyor. Düzgün, düzenli cümleler, sıralı kelimeler ve karmaşık yapılarla bir şeyler anlatıyor, ancak söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyor, dilin mantığı ile gerçekliğin mantığı

arasında büyük bir gedik var. Joaquín kaşlarını özür diler gibi kaldırıyor. Sonra Roberta köpeği soruyor.

"Köpek mi?"

"Evet, sıska köpek. Daha iyi mi?"

Nat konuşmanın güvenli bir zemine dönmesine seviniyor.

"Onu veterinere götürdüm. Aşıları yapıldı ve iyi besleniyor. Sanırım biraz kilo bile aldı. Ama hâlâ bana güvenmiyor. Kötü muamele görmüş olabilir."

"Tuğlalarla."

"Tuğlalarla mı? Neyle bilmiyorum, taşla mı yoksa... Neyle bilmiyorum."

Roberta koyu ama pırıl pırıl gözlerini kadına dikiyor.

"Hayır! Köpek değil! Alman ve tuğlalar!"

Alman. Kafası karışmış olamaz. Yaşlı kadın ona açıkça isim veriyor.

"Tuğlalara ne oldu?" diyor Joaquín.

"Her şey!"

Yaşlı kadın şimdi umutsuzca çabalıyor, derdini anlatmak istiyor. Parmağıyla Nat'ı işaret ediyor.

"Kız ona meyve veriyor ve o da tuğlaları diziyor."

Nat afallıyor, ağzı yarı açık ama tek kelime etmiyor. Yaşlı adam ısrar ediyor.

"Meyve mi? Meyveler kızın değil. Alman'ın. Onun bahçesinden. Meyve sebze satıyor. Biz de ondan almıştık. Hatırlamıyor musun?"

Roberta sanki çok komik bir şey hatırlamış gibi hafifçe gülüyor. Kendi kendine mırıldanarak, başı öne eğik, tekrarlıyor: *Kız ona meyve veriyor, o da tuğlaları diziyor*. Nat anlamaya çalışıyor. Belki de yaşlı kadın Andreas'ı çatıda görmüştü, tıpkı Píter'in ya da La Escapa'daki başka insanların onu gördüğü gibi. Belki de tuğla derken kiremitleri kastediyordur. Ama meyve derken neyi kastediyor? Bahçedeki sebzeleri mi? Yoksa başka bir şeyi mi? Başını sallıyor.

Yaşlı, deli bir kadının ne dediğini umursamamalı. Bu kadın böyle, bu hassas hali her şeyi yanlış anlamasına neden oluyor.

Bir gece kapısına dayanıyor, ama bu sefer bir dürtüden haraketle değil. Önceden düşünüp hazırlanmak için zaman ayırarak. Ağda yapıyor, duş alıyor, saçlarını yıkıyor, kurutuyor, parfüm sıkıyor, kendisine yakıştığını düşündüğü kıyafetleri seçiyor. Bir yanı yaptığı hazırlıklardaki çelişkinin farkında. Tek yapmak istediği konuşmaksa –hesaplaşmak, durumu netleştirmek ya da adına ne derse desin– böyle bir hazırlığa gerek yok. Bir durum diğerine engel değil, diyor daha sonra kendi kendine, sanki amansız bir yargıcın önünde kendini savunuyormuş gibi. Gergin bir şekilde evden çıkıyor, göğsü sıkışıyor. Arabaya biniyor, çünkü gece çöktü ve yöre sakinlerinin daha iyi aydınlatma talepleri henüz karşılık bulmadı. Arabayı yavaş sürüyor, gürültü yapmamaya çalışıyor, planı, aniden, önceden haber vermeden kapısına gidip karşı hamle yapmak. Ancak tam bir sessizlik var –her zamankinden daha yoğun, daha derin– ve hedefine vardığında yaptığı her hareket – frene basmak, motoru kapatmak, el frenini çekmek– onun aleyhine çalışıp ses yapıyor. Çakıl taşlarının üzerinden dikkatlice adım atarak eve yaklaşıyor ve kapı zili olmadığı ya da zili bulamadığı için kapıyı tıklatıyor. Televizyonun sesinin kısılışını ve kapının ardında yaklaşan ayak seslerini duyuyor. Alman kapıyı açıyor, onu görünce şaşırıyor ve içeri buyur ediyor. Onu gördüğünde, gözlerine baktığında –sanki ne olduğunu anlamamış gibi o kaba ve ağır ifade– Nat'ın içinden öfke ve aynı zamanda kızgınlık dalgası geçiyor, yine bir hata yapıp yapmadığını sorguluyor. Tedirgin bir sesle onunla birkaç dakika konuşup konuşamayacağını soruyor. Elbette, diye cevap veriyor adam ve televizyonun sesini sonuna kadar kısıyor –ama kapatmıyor– kanepeye oturması için yer gösteriyor –minderleri kaldırıp, tekir kediyi yere indiriyor– bira içer mi diye soruyor –hayır diyor– ve karşısındaki çirkin, yıpranmış koltuğa oturuyor – kadının koltuğun çirkin ve yıpranmış olduğunu fark edecek zamanı oluyor.

Ancak konuşmayacaklar. Ne o anda, ne sonraki birkaç saat, ne de tüm gece boyunca.

O günden sonra düşünce akışı tamamen değişiyor. Artık düşünceleri eskiden gittikleri yere gitmiyor. Şimdi özgürler, başka yerlere gidiyorlar ve kadın onları tutamıyor.

Sanki bir film izliyor gibi. Andreas ve kendisi, kendisi ve Andreas'ın yataktaki görüntüleri kafasının içinde geçit töreni yapıyor. Adamın bedeni, kendi bedeni, her hareket, çarşafların kıvrımları, söylenen –birkaç– kelimenin her biri. Film çok erken bitiyor, çok kısa sürüyor, tekrar tekrar izliyor, ayrıntılardan zevk alıyor, daha uzun sürmesi için her sahneyi uzatıyor, önceki sahneleri –eve gelişini– ve sonraki sahneleri –vedalaşmalarını, ayrılmalarını– acı, buruk bir tat bıraksa bile senaryoya ekliyor. Yine de çok kısa film. Yeterli olmaktan çok uzak. Nat bu filmi neden daha uzatmak istediğini tam olarak anlamıyor. Bu onun henüz anlamaya uğraşmadığı bir ihtiyaç onun için. Sadece hep aklında, gittiği her yere götürüyor, nereye bakarsa baksın, nereye giderse gitsin, içine işlemiş, kendisiyle bütün olmuş ve gözünün önünden gitmeyen görüntüleri kafasından atamıyor.

Bu bir saplantı mı? Evet, açıkça bir saplantı. Ama sadece bu da değil diyor kendine. Bu bir ele geçirme, bir metamorfoz, olması beklenenin radikal bir dönüşümü. Dışarıda, uzak bir manzarada görünmez olan ve onun ilgisini çekmeyen şey, şimdi içine işlemiş halde, içinde yaşamakta, onu sarsmakta.

Her şeyin sıralaması değişmişti. Her şey tamamen altüst olmuştu.

Bir açıklama getirmek için kendi dışında bir faktörün, bir dış gücün varlığını iddia etmek zorunda. İlk seferinde, o tuhaf anlaşmayı yaptıkları gün, Andreas ona zehrini akıtmıştı, olan buydu. Nat tuzağın farkında değildi ama giyinip evden çıktığında zehri içine almıştı ve zehir damarlarında yayılmaya devam ederek yıkıcı etkileriyle onu ele geçirmişti. O günden sonra, iradesi elinden alınmış bir halde, geri dönmekten başka çaresi yoktu: zehre, daha fazla zehre ihtiyaç duyuyordu, panzehiri yoktu. Andreas'ı o seçmemişti, o arayıp bulmamıştı, Andreas onu mecbur bırakmıştı. İsyan etmeliydi ama bu dayatmaya karşı savaşması imkânsızdı, kapana kısılmıştı. Olayları böyle görüyor. Bu onun yorumu, çocukça ve sihirli bir

yorum –tutarsızlığının farkında– ama neden direnmediğini açıklamak için işine geliyor.

İyi de neden direnesin ki, diye soruyor kendine, bunu yaparak ne kazanacak, ne kaybedecek?

Bir kez daha ona gitmeye karar veriyor, sonra bir daha ve defalarca. Filme yeni sahneler ekleniyor, giderek uzuyor. Yine de hiç yetmiyor.

Adam onu her zaman iyi karşılıyor. Bu artık soğuk bir anlaşma, beş dakikada çözülebilecek bir konu değil. Şimdi birlikte saatler geçiriyorlar, uyukluyorlar, yeniden başlıyorlar. Durmalarının amacı sadece güç toplamak, ayrılma zamanı gelmedikçe ve o zaman bile bir son yok, asla bir son yok. Nat hiç böyle bir şey yaşamamıştı, yani bu şekilde. Bu adam, Andreas, tamamen yeni, tükenmez ve bağımlılık yapan bir şeyi kadının içinden çıkarıyor. Erkeklerin belli bir yaştan sonra daha fazla yorulması gerekmiyor muydu? Andreas yorulmak nedir bilmiyor.

Yine de Nat kadar arzulu değil ya da Nat'ın bu koşullar altında beklediği kadar arzulu değil. Diğer erkeklerde gördüğü –yatak odasının kapısı kapandığında beliren o gizli yüz – kaygı ve sorunlu şehvet onda yok. Kendini gösterme derdinde ya da bazen iktidarsızlığın altında yatan o sinsi, ilan edilmemiş savaşı kazanma arzusunda da değil. Andreas'ın cinselliğinin basit ve huzurlu bir adamın cinselliği olduğunu düşünüyor. Birlikte yürüdükleri yolda ne acı, ne korku, ne müstehcenlik, ne utangaçlık, ne de öfke var. Çıplak, yan yana, iki kardeş gibiler. Nat'ın orgazm peşinde koşması ya da orgazm eşiğinde zevke ulaşabilmek için merhamet dilenerek umutsuzca çırpınması gerekmiyor. Herhangi bir hata olasılığı olmadan başarıya ulaşmak için bedeninin ona verdiği sinyalleri, zevk veren ve açık talimatları takip etmesi yeterli. İçgüdüsel olarak, bedeni öyle bir bilgelik edindi ki, adamın bir yabancı olmasının pek önemi yok. Onları birbirine bağlayan gizli, kutsal ve erişilemez bir bilgi mi? Eğer öyleyse, bu, bir mezhebin üyelerini birbirine bağ-

layan, inkârcılar, ilk kez deneyim yaşayanlar ve cahillerden oluşan diğerlerini dışlayan dini bir bağ.

Yine de, sevişme bittiğinde birbirlerinin gözlerinin içine bakamıyorlar, işte o zaman utanç ve güvensizlikten kaynaklanan küçük davranışlar ortaya çıkıyor. Nat gizlice onu izliyor, adamın biraz önce sahip olduğu, şimdi birden ve yeniden bir yabancınınkine dönüşen bedeni onu büyülüyor. Kendi bedeni de birden başka bir şekil –ya da tam ters bir şekil– alıyor, sanki çevik ve güzel bedenine dair gördüğü serap boşlukta eriyormuş gibi ve korkuyor. Mutfakta sırtı adama dönük olarak kendine bir bardak su doldurduğunda ya da tavandaki eski lambanın solgun ışığı altında karşı karşıya oturduklarında, bedenleri müttefik olmaktan çıkıp yeniden düşman haline geliyor.

Çarkın yeniden dönmeye başlaması için bir dokunuş, yeni bir yakınlaşma yetiyor. Çarkın birbirini takip eden dişlileri ise yanma ve arzu, özlem ve baş dönmesi.

Nat, mesafeli, vurdumduymaz, soğuk Nat, doyumsuz bir varlık haline geliyor. Öyle ki, her dakika onu görmeye gitmemek ve geceleri yatıya kalmamak için kendini tutmak zorunda. Adam ondan böyle bir şey istemiyor ve Nat kendini böylesinin daha iyi olduğuna ikna ediyor: Yasak olanın cazibesini korumak, birbirlerini kesintili olarak, gizlice görmek. Bir yanı, Andreas daha fazla kalması için ona baskı yapsın –ya da en azından bu konuda ısrar etsin– istese ve Andreas onun fikrini değiştirmeye çalışmadan uzaklaştığı yola baktığında içinde hep bir hayal kırıklığı hissetse de.

Seks mi? Konu sadece seksten mi ibaret? Etinin arzusuna, o ısrarcı, zalim titremeye kulak vermek mi, her şey evet'i işaret ediyor. Ama o buna indirgemeyi reddediyor. Onun için seks her zaman ikinci planda kalmıştır. Evet –zaman zaman– zevk veriyor ama aynı zamanda zevk verecek derecede de ikincil, seksi bir kenara bırakmak, görmezden gelmek ve hatta hayatından tamamen çıkarmak onun için sorun değil. Her zaman meraklı ama soğuk olmuştur. İlgi duy-

duğu erkekler Andreas'tan çok farklıydı. Genel olarak onlarla yatağa girmekten çok hikâyelerini dinlemeyi –ya da birlikte yürüyüşe çıkmayı, film izlemeyi ya da sarhoş olup gülmeyi– seviyordu. Her zaman da tüm bunlardan, ama önce yatak kısmından bıkıyordu. Bedeni dokunmaya kapalıydı, isteksizdi, itaatsizdi. Soğuk, demişlerdi kimi zaman onun için, sadece bedenine değil, tüm kişiliğine yönelik bir suçlama gibi.

Çocukken komşuları olan bir adam onu birkaç kez taciz etmişti. Nat'ın bu olaylardan sonra hissettiği duygu şaşkınlıktı –biraz suçluluk, biraz korku, ama çoğunlukla şaşkınlık– ama adamdan uzaklaşmayı başarır başarmaz hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyordu. Adam onu kucağına oturtuyor, ona sürtünüyordu. Ona zarar vermiyordu. Nat'ın ailesinin çok sevdiği iyi bir adamdı, yaşlı bir adamdı –Nat onu yaşlı hatırlıyor, ama ellisini geçmemiş de olabilir– yalnız, müzik âşığı, küçük gözlü, nazik bakışlı, karısı birkaç yıl önce kanserden ölmüş bir adam. Nat ailesine onun hakkında kötü bir şey söyleyemezdi, bunu yapmaya hakkı olmadığını düşünüyordu. Her ne kadar ondan uzak durmaya başlasa da, kendince adamı seviyordu. Bu onun daha sonraki cinsel yaşamını koşullandırmış mıydı? Nat, onunki gibi vakalarda sık sık söylenenlere, çocukluğun silinmez izlerinden bahsedilmesine rağmen böyle düşünmüyor. Eğer öyle olduysa ve o adam onu bağ kuramayan ve duyarsız bir varlığa dönüştürdüyse de şimdi beklenmedik bir şekilde, başka bir adam sayesinde her şey değişmişti.

Píter onu ısrarla arıyor. Nat önce meşgul olduğunu, sonra da kendini iyi hissetmediğini, başının çok ağrıdığını, boynunun ve sırtının da ağrıdığını, saatlerce oturup çeviri yapmanın iyi olmadığını söylüyor. Bahaneleri beceriksizce ve kaba, bunu biliyor, her şeyi daha sonra açıklayacağını düşünüyor ama günler geçmesine rağmen bunu yapacak zamanı bulamıyor. Bir öğleden sonra tam evden çıkmak üzereyken Píter evinin kapısında beliriyor.

"Aman efendim kimleri görüyorum," diyor.

Onu tepeden tırnağa süzüyor, gülümsüyor ama aynı zamanda sanki bir muammayı çözmek istiyormuş gibi kaşları çatık. Vakti varsa bir bira içmek ister mi diye soruyor. Alışveriş yapmak için Petacas'a gidiyor. Birlikte bir şeyler içmek için ona eşlik edebilir, ne diyor?

Nat cevap vermekte yavaş davranıyor. Bu kadar basit, bu kadar sıradan bir teklife karşılık vermekte bir an zorlanıyor. Konuşmadan önce başını hayır anlamında sallıyor. Başka bir gün, diyor sonra. Başka bir gün mü? Adam gülüyor. Kaç kere onu görmeye gelmiş ama bir türlü yakalayamamış. Bu kadar önemli ne işi var? Zaten giyinmiş kuşanmış, tek yapması gereken çantasını almak. Yanına para almasına bile gerek yok, adam ısmarlayacak. Yoksa başka bir yere mi gidiyordu?

"Yürüyüşe çıkacaktım. Hepsi bu kadar."

"Benimle yürü işte!"

"Olmaz, gerçekten, başka zaman. Yalnız kalmayı tercih ediyorum."

Ellerini kaldırıp teslim işareti yapıyor. Sakin ol, diyor, seni rahatsız etmek istemedim. Niyeti hiçbir zaman onu rahatsız etmek değildi. Yanında birileri olsa iyi olabileceğini düşünmüş, özellikle de o korkunç günleri söylediği kadar yalnız ve acı içinde geçirdiyse. Yoksa başka bir arkadaşı mı vardı? Belki de o kadar yalnız değildi.

"Benden bir şey saklamana gerek yok."

Nat'ın içine bir huzursuzluk düşüyor. Píter sitemkâr bir tonda konuşmuyor, tam tersine, arkadaşça ona takılarak, nezaket ve sempatiyle konuşuyor. Ancak ahlaki yükümlülük Nat'ı içten içe kemiriyor, kendisine bu kadar iyi davranan birine yalan söylememeli. Bu yüzden özür diliyor. Ona bir açıklama borçlu olduğunu kabul ediyor. Daha sonra, ilk fırsatta ona her şeyi anlatacağına söz veriyor. Píter barışçı bir tavırla elini uzatıyor. Sorun yok, diyor ve kolunu okşamak için hamle yapıyor. Nat bilinçsizce geri çekiliyor, kendisine dokunmasına izin vermiyor.

"Gerçekten gitmek zorundayım. Sana her şeyi anlatacağım," diye tekrarlıyor. "Söz veriyorum."

"En azından, detayları anlat."

"Nasıl?"

"En azından detayları anlatacaksın diyorum. Asıl konuyu zaten biliyorum."

"Ne hakkında?"

"Sen ve Alman hakkında."

Píter alaycı gülümserken Nat donakalıyor. Asıl konudan kast ettiği ne? Andreas'a –defalarca kez– yaptığı –özel– ziyaretlerin kulağına geldiğini mi kast ediyor? Yoksa bu ziyaretlerin altında yatanı mı, yani çatı tamir anlaşmasını mı?

Sieso birkaç metre öteden sahneyi izliyor, mesafeli, kulakları dikilmiş, gözleri kısık. Anubis, diye düşünüyor kafası karışmış halde, belki de ona Anubis adını vermeliydi, mumyaların bekçisi çakal, garip duruşlu bir tanrı, ama yine de bir tanrı. Píter onu dikkatinin dağıldığı yerden çekip çıkarıyor. Aklıselim ve ılımlı yüzüne ciddiyet çoktan geri dönmüş. Söylediklerinin önemini vurgulamak için, konuşurken düşünür gibi sakalını sıvazlıyor.

"Hayatım, burası La Escapa. Hiçliğin ortasında bir avuç ev. Ne bekliyordun? Kimsenin bilmemesini mi? Tek istediğim senin iyi olman."

"Ben iyiyim."

"Öyle olsun. Eğer iyiysen, söyleyecek sözüm yok. Geçen söylediklerimi unut."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçen sefer bana onu sorduğunda ona güvenmediğimi söylemiştim. Çaktırmadan ağzımı arıyordun, değil mi?"

Kadın kızarıyor, ama Píter ona –bir kez daha– duruma bozulmadığını, her şeyi anladığını ve *o iyi olduğu sürece* itirazı olmadığını telaşla söylüyor.

Bunca ısrarın nedeni ne? Bu sözlerin ardında bir uyarı mı var? Nat hafif bir tedirginlikle vedalaşıyor, o anda bunun önemi yok zira oradan bir an önce ayrılma telaşı –arzusu– daha büyük.

Ancak bu güvensizlik kırıntıları daha sonra çoğalmaya, bir ağırlık gibi çökmeye başlayacaktır.

"Başından beri benden hoşlanıyor muydun?"

Hayır, diyor Andreas. Cevap vermekte tereddüt etmiyor. Tereddüt ediyormuş gibi bile yapmıyor, inkârı kesin, amansız. Aslında, diye ekliyor, onu neredeyse hiç fark etmemiş. Onu yolda ya da dükkânda görmüş ama merak etmemiş. Çok dalgın biri o. Hep böyle biri zaten, herkese karşı. Herkesle böyle. Nat'ın boğazı düğümleniyor. Kuru, keskin, katıksız bir acı. Açıklaması imkânsız. Güçlükle yutkunuyor.

"O zaman benim yerime herhangi biri de olabilirdi."

Henüz daha öğleden sonra, ama yatak odasına gelen ışık bulanık, sanki hava çoktan kararmış gibi. Birbirlerinin yüzlerini zar zor görülebiliyorlar. Andreas birkaç saniye düşünüyor, sonra gözlerini tavana çeviriyor.

"Senin yerine başka biri olabilirdi, benim yerime de başka biri. Bu zaten hep böyledir."

"Ama o ilk seferden sonra sana gelmemiş olsaydım... Bunların hiçbiri yaşanmaz mıydı?"

"Muhtemelen yaşanmazdı."

"Bunu söylediğini duymak canımı çok acıtıyor."

Adam gülümsüyor, çekingen duruyor.

"Acıtmamalı. Çünkü bizim aramızda yaşandı. Benim de senin de yerinde başkası yok. Önemli olan bu."

Nat ona kendisi için ne anlama ifade ettiğini sormak istiyor. Ona, eğer her şey tesadüfen –çatısının akması kadar önemsiz, gündelik bir tesadüf– başladıysa ve aralarındaki anlaşma sona erdiğine göre neden görüşmeye devam ettiklerini anlamadığını söylemek istiyor. Bunun saçma olduğunu biliyor, ama içten içe seçilmiş kişi olmak, uzun bir planlama sürecinden sonra baştan çıkarılmış olmak istiyor. Andreas'ın ilk günden itibaren onu fark ettiğini, yavaş yavaş âşık olduğunu, yakınlaşmak için planlar yaptığını, olasılığı gördüğünü ve riske aldırmadan atıldığını duymak istiyor. Pornografik hikâye yerine romantik olanı tercih ediyor. Ama Andreas duymak istediklerinin hiçbirini söylemiyor. Sadece ona ciddi bir yüzle bakıyor, sanki onun acısı –kadınınki– bir uydurmaymış ve en fazla şefkatli davranıp, çok önem vermemeliymiş gibi yapıyor.

"İyi de sen beni fark etmiş miydin ki," diye soruyor sonunda. "Aynı şey değil mi?"

Nat gözyaşlarını gizlemek için duvara dönüyor. Her şey o yatakta başlamıştı, diye düşünüyor, eğer isterse sadece belden aşağı soymasını istediğinde. Onu kullanmıştı çünkü Petacas'taki fahişelerin zavallı olduğunu söylemişti. Nereden biliyordu? Onlara daha önce gitmiş miydi? Fahişelerin zavallılığından bıkıp ona yaklaşmanın daha iyi olacağına mı karar vermişti? Böyle bir şeyi yapan nasıl bir insandı?

Andreas yaklaşıyor, sırtını okşuyor, boynunun kıvrımını öpüyor. Gerçekler sana yetmiyor mu, diye soruyor. Gerçekler yeterince açık değil mi? Neden her şeyi yorumlaman gerekiyor? Nereye varmaya çalışıyorsun? Nat cevap vermiyor. Yan yatmış, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, kendisini ele geçiren şeytanı kovmaya çalışıyor.

Cumartesi günü bahçedeki komşuların sesleriyle uyanıyor. Dün akşam saatlerinde gelmiş olmalılar ve şimdi çılgınca parti hazırlığı yapıyorlar. Nat onların pirzola, kömür ve tablet çıra hakkında konuştuklarını duyuyor. Bir oyuncağı paylaşamayan çocuklar tiz ve kulak tırmalayan çığlıklar atıyorlar. Nat başını yastığa gömüyor. Bir gece önce Andreas'ın evinden son ana kadar –hayır diyebilmek ümidiyle– kalmasını istemesini beklediği için geç gelmişti ve bu gürültü biraz daha uyumasını engelliyor. Ne yapacağına karar vermeden yataktan kalkıyor. Çeviri masanın üzerinde bıraktığı yerde duruyor, sessizlik üzerine fikir yürütülen bir sayfa açık, *de notre silence en particulier, une qualité de silence en particulier*. İyi de sessizlik kelimelerin yokluğuysa, *kendine özgü* bir sessizlik nasıl olabilir? Beyaz rengin her zaman aynı olması gibi, tüm sessizliklerin aynı olması gerekmez mi? O halde sessizliği diğerinden ayıranın başta nedeni olmak üzere etrafını çevreleyen her şey olduğu açıktır. Seks bittiğinde Andreas'ın sessizliği onunkiyle aynı mıdır? Nat öyle olmadığını, herkesin sessizliğinin farklı hamurdan yoğrulduğunu seziyor.

Sieso'nun havladığını duyuyor, verandaya çıkıyor ve bahçe kapısının yanında Píter'i görüyor. Yanında, muhteşem köpeği heyecanla salyalarını akıtarak kuyruğunu sallamakta. Nat ve Píter de kendilerine *özgü* bir sessizlik seçtiler ve Andreas'tan bir daha bahsetmediler. Adama daha fazla ayrıntı vereceğine söz vermişti ama ne tür ayrıntılar verecekti? Buna gerek yok, hatta ters etki bile yaratabilir.

"Bunu Villacık'a götürüyorum," diyor bir kasa bira şişesini kaldırarak. "Orada görüşürüz."

"Orada mı? Ne demek orada?"

"Sonbahar partisinde. Partide..."

Şişeleri yere bırakıyor, düşünceli bir şekilde duruyor. Bu çok garip, diye mırıldanıyor şakağını ovuşturarak. Kadını davet etmediler mi? Komşuları her yıl sonbaharı karşılamak için bir mangal partisi düzenliyor. Söylediğine göre bu La Escapa'da bilinen bir gelenek. Belki de ona söylemeyi unuttular.

"Onlara hatırlatmamı ister misin?"

Nat şiddetle reddediyor.

"Partiden bana ne? Benim orada işim yok."

Ama bu durum Píter'in hoşuna gitmiyor. Aracılık yapmakta ısrar ediyor. Topluluk içinde herkesin iyi geçinmesi önemli. *Topluluk* derken kaşları ciddiyetle hafif kalkıyor.

"Eminim davet edilmeyen tek kişi ben değilimdir. Eminim çingeneler de davet edilmemiştir. Ya da Roberta. Herkesi davet etmek zorunda değiller, değil mi?"

"Hadi ama," diye itiraz ediyor Píter, "aynı şey değil!"

"Evet, aynı şey. Eğer öyle değilse, durum daha da beter bence. Şimdi gitme isteğim iyice kaçtı."

Aslında komşuları Nat'ın pek umurunda değil. Villacık gerçekten güzelmiş ve bahçesi harikaymış gibi davrandıklarını gördüğünden beri onları küçümsüyor, kendilerini –ve çocuklarını– her zaman mutlu görünmeye zorlamalarıyla alay ediyor. Yine de bir parçası –her ortama uymaya çalışan, aşağılık bir parçası– onu neden dışladıklarını merak ediyor. Niye? Ne yaptı da rahatsız oldular?

Píter'in karşısında umurunda değilmiş gibi yapıyor, daha sonra kontrol etmekte zorlandığı bir gevezelik patlaması anında olanları Andreas'a anlatırken de aynı tavrı takınıyor. Bozulmadığını ama kendisini bu şekilde dışlamalarına şaşırdığını söylüyor. Muhtemelen onun yaşam biçimini onaylamıyorlar. Orada yalnız yaşaması, çimlerini biçecek bir kocasının olmaması, otuzlu yaşlarında olup çocuksuz –ya da çocuk sahibi olma planı yapmıyor– olması, La Escapa'daki kanalizasyon sistemi ya da daha önceki partide arkadaşlarıyla uzun uzun konuştukları eğitim sisteminin geçerliliği hakkında endişelenmemesi hoşlarına gitmiyor olmalı. Andreas'la olanları yani arkadaşlığını –uygun terimi bulmakta zorlanıyor– duyduklarına neredeyse emindi. Onların da bunu kınanacak bir şey olarak gördüklerini adı gibi biliyordu.

"Seni unutmuş olamazlar mı?" diyerek Andreas araya giriyor.

Nat tam olarak neyle olduğunu bilmese de bir şeyle suçlandığını hissediyor. Abartıyor mu? Mağduriyet mi yaratıyor? Bencil mi? Hayır, unutmadılar, diyor. Bu mümkün değil. Evleri yan yana iki komşu onlar. Daha öncekilerde davet etmişlerdi. Ondan hoşlanmadıklarını kabul etmek gerek, işte o kadar.

"Ama sen de onlardan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, hoşlanmıyorum."

"Sen onları davet eder miydin?"

"Ben mangal partisi bile yapmazdım."

Andreas gülümsüyor.

"O zaman sana ne ki? Farklı dillerden konuşan insanlarsınız."

Andreas'la olan hikâyesini artık tüm La Escapa biliyor. Píter'in onu uyardığı gibi, bu kadar küçük bir yerde, bu kadar dar bir *toplulukta*, günlerdir herkesin dilinde değilmiş gibi davranmak saflık olurdu. Dükkâna gittiğinde, kızın nasıl farklı, daha mesafeli, sanki kırgınmış gibi davrandığını fark ediyor. Eskiden merhaba demek için arka odadan çıkan annesi bile artık ondan açıkça kaçıyor, dükkânın arka tarafına geçip meşgulmüş gibi davranıyor. El Gordo'nun barında,

Petacas'ta çalışan duvar işçilerinin arkasından onu yargılayan mırıldanmaları ve bakışlarıyla yüzleşmek zorunda kalıyor. Nat'ın cesareti kırıldı. Neden her şey bu kadar düşmanca, bu kadar karmaşık? Ev sahibi bile bir şeyler biliyor gibi görünüyor ya da kadın onun bir şeyler bildiğini tahmin ediyor. Kirayı almaya geldiği gün, cüretkâr bir şekilde kapıyı çalıp alaycı bir şekilde oluğu işaret ediyor.

"Bunu her kim yaptıysa işinin erbabıymış," diyor.

Nat'ın zihninden, ev sahibinin Andreas'la olan ilişkisinden haberdar olmakla kalmadığı, aynı zamanda bu ilişki kelimelere dökülseydi zorlama ve hatta gülünç gelebilecek nedenler ve sonuçlar zinciri olan bir dizi şart altında kurulduğunu bilme ihtimali bir gölge gibi geçiyor. Ancak ev sahibi başka bir şey söylemiyor. Yaptırdığı onarımı kiradan düşme olasılığı hakkında da tek laf etmiyor. Teşekkür de etmiyor. Sadece para zarfını alıyor ve Sieso'yu soruyor. Canavar nasıl, diyor. *Canavar*. Nat'ın son zamanlarda çeviri yaparken sıkça karşılaştığı bir kelime bu. *Bête*, gerçi adamın kast ettiği anlamı farklı. Onun tonunda küçümseme var.

"Çok iyi."

"Öyle mi? Öyle diyorsan öyledir. Ben hiç görmüyorum da buralarda."

"Saklanıyor da ondan."

Ev sahibi bir kahkaha patlatıyor.

"Saklanıyor mu? Saklanıyor öyle mi? Kimden saklanıyor? Benden mi? Hiç güleceğim yoktu!"

"Kimden saklandığını söylemedim. Sadece saklanıyor dedim. O yalnız bir köpek. Kendi âleminde."

Kendi âleminde: Köpeğe saygınlık kazandıran güçlü, gururlu bir ifade. Sieso'nun herkesten kaçan, huysuz bir hayvan olduğunu söylemek daha adil, daha uygun olurdu. Ancak bu, aralarında başka bir düzeyde, kelimelerin ardında gerçekleşen mücadelede ev sahibine bir taviz vermek olur.

"Bu yüzden mi geceleri onu bağlıyorsun? Kendi âleminde olduğu için mi?"

Nat'ın rengi atıyor, adam bunu nereden biliyor? Yoksa geceleri evin etrafında mı dolaşıyor? Yanıt verirken çenesinin titremesine engel olamıyor. Çocukken yalanı yakalandığında olduğu gibi.

"Onu bağlıyorum çünkü diğer köpeklerle kavga etmesini istemiyorum. Sabaha karşı hepsi çılgına dönüyor, hep bir ağızdan havlıyorlar."

"Çılgına mı dönüyorlar? Kızım, onlar köpek! Ne yapmalarını istiyorsun? Havlarlar, o kadar! Bir köpeğe yapabileceğin en kötü şey onu bağlamaktır. Bir köpeğin etrafta dolaşması gerekir. Onların işi milleti rahatsız etmek ve dişi köpek aramak. Asıl onu serbest bırakmazsan çıldırır."

Milleti rahatsız etmek ve dişi köpek aramak. Yoksa geceleri La Escapa'da dolaşırken kendisi de bunu mu yapıyor? Nat'ın midesine kramp giriyor, bacakları titriyor. Keşke adamı hemen o anda oradan kovacak gücü kendinde bulabilseydi. Ama o gücü yok. Uysalca adamın gitmesini bekliyor.

Andreas'ın davranışlarını, onunla hangi tonda konuştuğunu, yanına oturma şeklini ya da kanepede aralarında bıraktığı boşluğu en ince ayrıntısına kadar inceliyor. Envanter tutan biri gibi titiz, onun eline dokunduğu ya da ona –kaçamak– baktığı zamanları, ona bir şey anlatırken gösterdiği ilgiyi, sesinin tonunu –nezaket ya da sabırsızlıktan izler arayarak– kayıt altına alıyor. Hiçbir şey ona yetmiyor. Örneğin, yatağa girip uykuya daldıklarında, adam sarılmayı çabuk bırakmış ya da ona çok kısa süre sarılmış, onu tamamen dışlayan derin bir uykuya dalmak için hemen arkasını dönmüş gibi geliyor. Nat onu uyurken izliyor ve adamın bunu nasıl başarabildiğini, yanı başındaki varlığını nasıl unutabildiğini düşünüyor. Nat bir uyuyup bir uyanıyor, sadece yorgunluktan birkaç dakika dalıyor, sonra hemen kalp çarpıntısı içinde ve acı çekerek uyandığında birbirlerine dokunmadıklarını, her ikisinin de yatağın bir tarafında olduğunu, hatta birbirlerine değmediklerini görüyor.

Yemek yerken de durum böyle. Nat'ın boğazında yutkunmasını engelleyen bir yumru var, çiğnemekte bile zorlanıyor. Oysa adama baktığında, iştahla yediğini, çatal bıçağa ve tabağa yoğunlaşmış, çatalına lokmasını takarken veya bıçağını kullanırken görüyor. Nat bu anlarda onun aklından neler geçtiğini merak ediyor. Onu unutuyor mu, açlıktan kadını aklının bir köşesine mi itiyor? Aradaki tezat acımasız. Kadın dikkatini ondan bir saniye bile ayırmıyor.

Bazen öfke hissediyor. Kişiliğinin içi tamamen boşaldı ve adam tarafından işgal edildi ve kendisi de itaatkâr bir şekilde *içine girmesine izin verdi*. Peki ya adam? Karşılığında ona ne verdi? Neredeyse her şeye karşı dirençli, hiçbir şeyden etkilenmiyormuş gibi görünüyor. Kadın ona kişisel bir şey anlattığında, onu sessizce, yorum yapmadan, ayrıntıları sormadan ya da ayrıntılar hakkında fikrini söylemeden dinliyor. Diğer insanlardan hep beklediği bu saygılı tavır Andreas'tan gelince sinir bozucu oluyor. Çok temkinli ve çekingen yaratılışından mı kaynaklanıyor? Belki de meraklı görünmek istemiyor? Ya da gerçekten ilgilenmiyor mu? Söz sırası kendisine geldiğinde, çok az konuşuyor ve konuştuğunda da sadece kendi dışında, önemsiz, ikisini de çok ilgilendirmeyen konuları seçiyor. Bu anonim, duygusuz ton, Nat'ın ara sıra kendisini aşağılanmış hissetmesine neden oluyor, sanki onun hakkında hiçbir şey bilmek istemeyen birinin peşinden koşuyor, önünde ilerleyen, varlığından habersiz birini yakalamak için gülünç duruma düşüyormuş gibi.

Başka zamanlarda ise kendini o anın sarhoşluğuna bırakıyor ve mutluluktan uçtuğunu düşünüyor. Aldıkları zevkin etkisiyle sersemlemiş, el ele yatarken, sanki bir kasırga onu kasıp kavurmuş ve başka bir dünyaya götürmüş gibi hissediyor. Andreas yataktan kalktığında, neredeyse gözyaşları içinde onun terini koklamak için yüzünü çarşaflara gömüyor ve adını tekrar tekrar mırıldanıyor. Aralarındaki bağ yeryüzündeki diğer hiçbir çiftin hissedemeyeceği kadar büyük, diye düşünüyor. Belki de adam haklı. Belki de gizemin kapılarını zorlamamak gerek, onu anlamaya çalışmamak, yozlaşmasının önüne geçmek daha iyi.

Mutluluğun rahatsızlığı fikri son zamanlarda ısrarla kafasında dolanan bir fikir, kendi yıkımının tohumunu içinde barındıran bir tür mutluluk.

Bir gün ona kedinin adını soruyor. Li, diye cevap veriyor adam. Li mi? Sadece Li mi? Evet, tabii, *l-i*, bir de soyadı mı koysaydım?

"Peki, neden Li?" diye ısrar ediyor. "Bir anlamı var mı?"

"Hayır, yok, ne anlamı olabilir ki?"

"Güzel isim," diye mırıldanıyor ama bunu söylemiş olmak için söylüyor, nasıl bir hata yaptığını bilmese de bir hata yapmış olma hissinden kaçarak.

Andreas'la bir konunun derinine inmek zor. Ona bir soru sorduğunda, her yanıt devam etmenin uygun olmadığını belirten son yanıt gibi geliyor kulağa. Belki de konuşma tarzından, Nat'ın düşündüğü gibi heceleri yuvarlamasından değil, telaffuzun altında yatan o keskin, kendi kendine yeten ton buna neden olan.

Göz ucuyla adama bakıyor, yatakta sırt üstü uzanmış, gözleri kapalı, dinleniyor. Sonunda uykuya daldığında, onu daha iyi gözlemlemek için bir dirseğinin üzerinde hevesle doğruluyor. Yüz hatlarında şu hiç sözünü etmediği için bilmediği geçmişinin, atalarının –Türk, Alman– izlerini arıyor. Yüzünün her bir uzvunu inceliyor ve onlarda belirgin bir heybet keşfediyor. Yüzü olması gerektiği gibi, diye düşünüyor ve başka türlü olması mümkün değil. Tek tek bakıldığında yüz hatları güzellikten yoksun, hatta bayağı: burnu kanca gibi, sert ve kır bıyığın altına gömülmüş dudaklar, göz çukurlarını daha da belirginleştiren morumsu gölgeler. Ama bütüne bakınca büyülenmiş hissediyor.

Diğerlerinin erişemediği bu keskin, sert ve sırlarla dolu yüze erişmek için kadının ona baktığı gibi bakmak gerek. Zira rahatsız edici bir yüz bu.

Göz kapaklarının ardında yatanlara ulaşmak imkânsız.

Andreas son zamanlarda bahçeyi ihmal ediyor. Sebze meyve yetiştirme konusunda hiçbir şey bilmeyen Nat bile bunu görebili-

yor. Yağmurlar yüzünden sulamaya gerek kalmamış olabilir, ama sadece yağmura güvenilmez, sebzelerin çoğu tam da çok fazla su yüzünden bozuluyor. Suya batmış fideler, çürüyen filizler, çubuğa bağlanmadığı için eğrilip bükülen dallar, Li'nin yiyeceklerini çalmak için gelen kediler tarafından alt üst edilen toprak.... Bahçenin şimdiki görüntüsü böyle. Birlikte olduklarından beri Andreas sadece ikisinin tüketeceği kadar sebze topluyor ve artık kimseye hiçbir şey dağıtmıyor, en azından kadının bildiği kadarıyla. Sorduğundaysa Andreas umursamadığını ya da bıraktığını belirten bir el hareketi yapıyor. Bahçenin o kadar önemi yok diyor sonra. Er ya da geç bahçeyle uğraşmayı bırakacaktım.

"Yazık olur. Yetiştirdiğin her şey çok iyi."

Andreas başını sallıyor. "Evet, öyle," diyor, "ya da öyleydi. Ama şimdi başka şeylerle uğraşma zamanı."

Başka şeyler mi? Nat ilk başta Andreas'ın kendisini –onunla geçirdiği zamanı– kastettiğini düşünüyor ama sezgileri hızla başka yöne kayıp onu tetikte beklemeye geçiriyor.

Andreas bir sigara sararken, bir arkadaşının –bir tanıdık, diye düzeltiyor– geçen yıl Petacas'ta topoğrafik inceleme hizmeti veren bir şirket kurduğunu anlatıyor. İlk başta kendi başına çalışıyormuş ama şimdiden mütevazı bir müşteri portföyü oluşturmuş ve daha fazla çalışana ihtiyacı varmış. Bu yüzden onunla birlikte topoğraf olarak çalışacak. Hatta önümüzdeki hafta başlayacak, yani birkaç gün içinde. Bu işten fazla beklentisi yok ama yine de ne kadar küçük olursa olsun her belediye meclisi şehir planlama projeleri ve bayındırlık işleriyle övünür, diyor. Kısacası bu tür işler yapacak, küçük ama istikrarlı işler. Gözlerini kısıyor ve sessizce sigara içiyor. Belli ki konuşması bitti.

Nat onun ağzından çıkacağını asla hayal edemeyeceği m*ütevazı müşteri portföyü ya da şehir planlama projeleri* gibi terimleri duymaktan şaşkın, ağzı bir karış açık dinliyor. Andreas basit bir çiftçi değil miydi? Şimdi birdenbire, ondan beklemediği bir geçmiş, eğitim, kültür ya da her neyse ona sahip olduğunu varsaymak mı durumunda. Topoğraflar tam olarak ne yapar? Rölyef mi ölçer? Harita

mı çizer? Ne tür aletler kullanır? Metre, su terazisi, pusula, GPS? Kiminle çalışır? Devlet memurlarıyla mı, duvarcı ustalarıyla mı, iş adamlarıyla mı? Andreas'ın resmi belgelerle uğraştığını ya da raporlar yazdığını hayal etmek onun için zor. Adamın bilgisayar kullanma ihtimali bile –çünkü evde bilgisayar yok ve cep telefonu bile dikkat çekecek kadar basit– ona çok garip geliyor.

Kadın birdenbire, beklenmedik bir şekilde sertçe soruyor:

"İyi de sen bunun eğitimini aldın mı?"

Andreas başını kaldırıp, kadını ciddiyetle süzüyor. Cevap verirken alnında bir kırışıklık beliriyor.

Elbette, diyor. Onun tahmin ettiğinden çok daha uzun yıllar önce Cárdenas'ta coğrafya okumuş. Şaşırdı mı? Bir topoğrafın neye benzemesi gerektiğini düşünüyor? Gerçekten marul ekmekten başka işe yaramadığını mı düşünüyordu? Gülüyor, ama kahkahası çok uzaklardan, kadının çoktan kovulduğu bir yerden geliyor. Nat özür dileyip kapıdan çıkıyor, çömeliyor ve kafası karışık toprağı kazıyor. Píter ona bunların hiçbirini anlatmamıştı. Sadece Andreas'ın küçük tamir işleri yapan biri olduğunu söylemiş, onu küçümsemişti. Bilmiyor muydu, yoksa bilmiyormuş gibi mi yapıyordu? Bir düşünce –ona yakışmayan, kötü niyetli bir düşünce– kadına hâkim oluyor: benden kaçıyor, bunların hepsi bir yalan, benden uzaklaşmak için bir bahane. Gerçekten onu görmeye evine gelecek ve adam evde olmayacak mıydı? Adam saatlerini uzakta, sözde çalışarak geçirirken, kendisi bir aşağı bir yukarı dolanarak ve arzuyla yanarak onu mu bekleyecekti? Sessizce toprağı karıştırıyor, kırmızı, parlak ve ıslak bir solucan yakalıyor. O kadar şaşkın ki, iğrenmiyor bile. Solucanın elinden yukarı tırmanmasına izin veriyor.

Bu iş yüzünden eskisinden çok daha az görüşüyorlar. Andreas sadece sabahları, ama bazen –giderek daha sık olmak üzere– tüm öğleden sonraları da evde olmuyor. Nat yine de günün sonunda, hava kararıktan sonra onu görmeye gidiyor. Birlikte oluyorlar, akşam yemeği yiyorlar, sonra Nat eve uyumaya gidiyor ve bu durum

artık titizlikle uyulan bir kural haline geliyor. Adam ona Petacas'taki yeni işinde ne yaptığını pek anlatmıyor, zaten kadın da sormuyor, çünkü meraklı görünmek ya da cehaletini göstermek istemiyor ve tuhaf bir ihtiyat –tuhaf çünkü anlaşılmaz– onu sessizliği tercih etmeye yöneltiyor. Başka şeyler hakkında konuşuyorlar, genellikle yatakta ya da akşam yemeği hazırlarken, ama temkinli, dolambaçlı yollardan ilerleyen bir sohbet bu. Günler geçtikçe, önce yemek yiyip sonra yatağa gitmeyi âdet ediniyorlar. Bu değişiklik Nat'ta hayal kırıklığına ve hafif ama içe işleyen bir acıya neden oluyor, çünkü başlangıçta ikisinin de sahip olduğu o sabırsız aciliyetin, o çok derin ve şiddetli arzunun kaybolduğuna işaret ediyor. Şimdi, diye düşünüyor Nat, yemeğe duydukları açlık birbirlerinin bedenlerine duydukları açlıktan daha büyük.

Andreas'ın koyduğu mesafe ona o kadar ağır geliyor ki, buna dayanamayacağını düşünüyor. Çeviri yapmaktan tamamen aciz, geçirdiği ölü saatler şüphelerini artırmak için ideal ortam yaratıyor. Şüphelerinden kaçmak için yaşlı Joaquín'e karısına bakmayı ve ev işlerinde onlara yardım etmeyi teklif ediyor. Hemen bir anlaşma yapıyorlar, Nat çiftin günlük alışverişini yapacak ve haftada birkaç kez eve gelip işlere el atacak. Joaquín'in Roberta'yı yıkamasına yardım edecek, yerleri silecek, bulaşıkları ve çamaşırları yıkayacak, onlar için yemek yapacak. Ona fazla para veremiyorlar ama hiç yoktan iyidir.

Kafasını dağıtmak için Píter'in evine de gidiyor. Başlangıçtaki samimiyet devam ediyor, ancak şimdi bazı konulardan kaçınmak için önemsiz şeylere sığınıyor, film seyrederek ya da Nat'ın bir çocuk gibi gerçekten eğlendiği bir mizah türü olan kelime oyunları oynayarak vakit geçiriyorlar. Beklediğinin aksine, Píter onu entelektüel işini –o kadar övdüğü çevirmenliği– çok daha gündelik ve vasıfsız bir iş olan yaşlı bir çifte bakmak için terk etti diye suçlamıyor. Aksine, topluluk olma fikrini güçlendirdiği için bu kararını onaylıyor. Nat adam bu düşüncesinde samimi mi yoksa sadece onu memnun etmeye mi çalışıyor bilmiyor ama Cárdenas'taki arkadaşlarının ya da ailesinin onu bu şekilde bir hizmetçi ya da annesinin

küçümseyerek söylediği gibi bir *temizlikçi* olarak görmeye tahammül edemeyeceklerinin farkında. Bunun için mi okudun derlerdi kesin. Hiç tanımadığı bir adamı kızışmış bir köpek gibi beklemek, yarı deli yaşlı bir kadını yıkamak, geceleri bağlamak zorunda olduğu bir köpekten başka kimsesi olmadan tek başına uyumak... Nasıl bir hayat seçmişti? Tüm o sözde asiliğinin sonu bu muydu?

Bir gün kendini bırakıyor ve sanki kendiliğinden günah çıkarmaya başlıyor. Píter'e evinde yemek yediği ilk gece anlattığı hikâyenin aynısını Andreas'a anlatıyor. İşinden nasıl ayrıldığının hikâyesini. Hiçbir neden yokken yaptığı hırsızlığı. Merhamet ve affedilmeyi reddedişini, gereksiz gururunu. Çelişkili bir şekilde, Andreas'ın sessizliği onu devam etmeye teşvik ediyor, giderek daha belirsiz ve konudan uzak kelimeler kullanıyor, *suçluluk, yokluk, kafa karışıklığı, baş dönmesi* gibi kelimeler. Andreas cevap vermiyor ve o konuşmaya devam ediyor, bu soyut durumun içinde kayboluyor, sırtüstü yatıyor, bakışları tavana, en ince ayrıntısına kadar bildiği o lambasız, tozlu ampule ve siyah kabloya sabitleniyor.

Konuşmasını bitirdiğinde sessizlik tüm ağırlığıyla çöküyor –oda havasız, Li ayaklarının dibinde mırıldanıyor– ve Nat, yanında hareketsiz duran Andreas'ın yavaş nefes alışının farkına varıyor. Birden her şey –yatak odası, kedi, kendi bedeni– gerçekdışı, oyuncak gibi, küçük ve önemsiz görünüyor. Adamın uykuya daldığını düşünüyor ama hayır, gözleri tamamen açık ve boş, anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Ne hakkında?"

"Sana anlattıklarım hakkında. Çok sessizsin. Ne düşünüyorsun?"

Andreas doğruluyor, gözlerinde hiç görmediği bir donuklukla –camdan yapılmışlar ya da bir ölününkilermiş gibi– ona sertçe bakıyor. Ses tonu soğuk, beklenmedik derecede sert.

"Sormuş olmak için mi soruyorsun, yoksa gerçekten bilmek istiyor musun?"

Nat bir an için onun şaka yaptığını düşünüyor ama sonra gözlerinin hareketsiz kaldığını ve çenesindeki kasılmanın gevşemediğini görünce bunun hiç de öyle olmadığını anlıyor.

"Hiç durup başka insanların hayatlarını düşündün mü? İnsanların gerçek endişelerini?"

"Seni anlamıyorum. Ne alakası var..."

"Alakası var. Hem de çok alakası var."

Andreas biraz önce duyduklarını tekrar etmesi istenen bir çocuk gibi, kadının kendisine anlattığı hikâyeyi tekrarlıyor, ancak onun sesinde, kelimelerinde her şey yapay, groteske varan bir tona bürünüyor. İyi bir işi varmış, nedenini bilmeden bir şey çalmış –hem de ihtiyacı olmayan bir şey–, hatasına rağmen affedilmiş ve yine de işini bırakıp La Escapa'ya gelmeye karar vermiş, sonuçta başka bir iş bulmuş, zira şimdi yaşlı çiftin evine gidiyormuş ve ona para ödüyorlarmış, öyle değil mi?

"Evet, aşağı yukarı böyle," diyor Nat soğuk bir şekilde.

"Şikâyet etmeye hakkın olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Şikâyet etmek mi? Öyle değil. Beni yanlış anladın."

"İhtiyaçtan hırsızlık yapan insanlar olduğunu bilmiyor musun sen? Hiçbir gerekçe gösterilmeden insanların her gün işlerini kaybettiklerini? Küçük bir dikkatsizlik yüzünden işten atıldıklarını? Sense affediliyorsun ve hâlâ şikâyet mi ediyorsun?"

"Şikâyet etmiyorum, başka bir şeyden bahsediyordum!"

"Neden bahsediyordun?"

Kadın ne cevap vereceğini bilemiyor. Yanında yatan, az önce birlikte hazzın doruklarına vardığı çıplak adam, şimdi silahlı bir yabancı. O, hiç sinirlenmeyen Andreas, sanki mahremiyetini ifşa edebilmek için öfkelenmesi gerekmiş gibi annesinden bahsediyor. Ona annesinin Kuzey Iraklı bir Kürt olduğunu anlatıyor. Çok gençken bir savaştan –dünyanın her yerinde olan onca savaştan birinden– kaçmak ve Türkiye'ye sürgüne gitmek zorunda kalmış, kucağında bir bebekle –Andreas– günlerce ve gecelerce yürümüş. Almanya'da açlık ve zorluk –ayrıntıya girmeye gerek görmediği bir sefalet– içinde yaşamış ve yine de annesi hiçbir şey çalmamış.

Çünkü o iyi, cömert ve cesur bir kadınmış. Ağzından tek bir şikâyet bile dökülmemiş.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor Nat.

"Ne için üzgünsün? Annemin çektiği acılar için mi yoksa boş yere şikâyet ettiğin için mi?"

"Annen için üzgünüm. Ama sanki beni suçluyormuşsun gibi. Benim hikâyemin onunkiyle hiçbir ilgisi yok."

"Suçlamadan bahseden kim? Bu sadece bir şükretme meselesi. Sen bir şeyi daha elde ederken bir sonrakini düşünüyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Genel olarak. Sen böylesin."

"Beni yeterince tanımıyorsun! Bunu nasıl söylersin?"

"Bana ne düşündüğümü sordun. Bilmek istediğini söyledin. Ben de düşündüğümü söylüyorum. Bunu bir saldırı olarak algılama. Sonuçta bu sadece bir düşünce."

Nat gözyaşlarına boğulmak üzere. Şikâyetçi, nankör biri mi? Andreas'ın kafasındaki imaj bu mu? Aslında böyle biri ama kendisi farkında değil mi? Adama bu olayı anlattığı için derin bir pişmanlık duyuyor çünkü sırf bu yüzden, konuştuğu için, bir adım geri gitti her şey ve puan kaybetti. Andreas iğrendiği bir yanını keşfetti. Bunun için onu kaybedecek.

Yatağın üzerinde, ikisi arasında bir uçurumun açıldığını fark ediyor.

Birlikte Andreas'ın kamyonetiyle El Glauco'ya gidiyorlar. Bu geziyi –izinli olduğu pazar günü– Andreas teklif ediyor, Nat bu teklifi aralarında yatak odasının duvarlarının ötesine uzanan bir şey olduğunu adamın kabul etmesi olarak yorumluyor. Adamla birlikte dışarı çıkmak Nat'a tuhaf geliyor. Onun yanında yürümek, yatağına uzanmaktan ya da önünde soyunmaktan daha samimi bir deneyim gibi geliyor birden. Araba kullanan adamın yanında olmak ona derin bir heyecan veriyor. Onun vites değiştirmesini izlerken arzuyla titriyor – vitesi kavrayan eli, kadına dokunan parmakları

şimdi başka bir dokunuşla oyalanıyor. Göz ucuyla onun profiline bakıyor, burnunun ucuna düşen gözlüklerini, kaba ve gururlu burnunu hayranlıkla izliyor. Çılgın ve doyumsuz bir neşeyle doluyor içi, ancak hemen onu dizginlemeye çalışıyor, çünkü sonu hüsranla biten bu tür neşeleri artık tanıyabiliyor. Tıpkı uzun bir koşudan sonra bacakların kesilmesi gibi diye düşünüyor.

Manzaralı bir seyir alanında son bulan çok dar bir toprak yoldan ilerliyorlar. Kamyoneti bir kenara park edip, son kısmı her adımda elbiselerine takılan dikenli çalılarla çevrili dik, kaygan bir yokuşu tırmanarak tamamlıyorlar. Nat'ın baldırı çizik içinde kalıyor, başının üzerinde sürekli ve rahatsız edici bir vızıltıyla uçuşan küçük sinekleri, nefessiz kaldığını ve yorulduğunu hissediyor. Andreas hiçbir noktada ona elini uzatmıyor. Birkaç metre ileride, kararlı bir şekilde, dönüp ona bakmadan yürüyor. Nat'ın neşesi çoktan uçup gitti ve şimdi buraya ne diye geldiklerini merak ediyor. Bir zamanlar yataktan çıkmak istemezlerdi, saatlerini böyle boşa harcamazlardı. Şimdi geziye mi ihtiyaçları var?

Manzara bütün bu çabaya değiyor. Nat yukarıdan, La Escapa'yı çevreleyen beyaz ve kahverengi küçük evler, çiftlik evleri, çiftlikler ve belli noktalarda pırıltılar saçan kesintili bir dere ile süslenmiş arazinin hayal bile edemeyeceği manzarasını seyrediyor. Mesafenin verdiği güzellik, diye düşünüyor ve dağın, alıçların, mürverlerin, biberiyelerin kokusuyla sarhoş olmaya bırakıyor kendini. Öpüşüyorlar ve adam onun yanağını okşuyor.

"Çok güzelsin," diyor.

Nat, aniden gelen bir minnettarlık hissiyle adama bakıyor. Ama Andreas'ın gözlük camlarının ardındaki uzak gözlerinde yine orada değilmiş ifadesi var ve sanki beyninin merkezinden geliyormuş gibi uğultu etrafını sarıyor. Tepelerinde birkaç kerkenez uçuyor, Andreas onları izlemeye odaklanıyor. Avlanıyorlar, diyor, avlarını bulana kadar dakikalarca havada asılı kalabiliyorlar, ama bunu sanki kendi kendine mırıldanarak söylüyor. Çok dik bir yamacın kenarından bakıyorlar ve kadın şöyle düşünüyor: Yalnızız, beni

itip aşağı düşürebilir, beni orada ağır yaralı halde bırakabilir, oradan çıkamam, burada olduğumu bilen, yokluğumu fark edecek kimse yok. Beynine öyle bir üşüşüyor ki bu düşünce, sanki kendisinden gelmiyormuş gibi. Belki de bu yüzden, dışarıdan gelen bir düşünce olduğu için, çok gerçekçi ve olası geliyor.

Andreas ona bir mataradan su uzatıyor.

"Soğuk su, iyi gelir," diyor.

Onun korkusunu fark etmiş miydi? Nat yine minnettar, içiyor ve içtikçe temizlendiğini, güvensizlik zehrinin boğazından aşağı aktığını hissediyor. Neredeyse ondan özür dilemek üzereydi ki bunun bir anlamının olmadığını fark ediyor, adamın onu anlaması mümkün değil.

Kadın onu neredeyse tamamen unutmuşken ev sahibi çıkageliyor. Her zamanki gibi gözlerini ona –göğüslerine– dikip bakarak gücünü ve kabalığını gösteriyor. Nat ona vereceği nakit parayı hazırlamadı. Genelde Petacas'taki bir bankamatikten çekiyordu ama bu sefer aklından çıkmıştı. Özür diliyor. Adama meşgul olduğunu anlatıyor. Kendisini bu kadar çabuk beklemiyordu. Zaman su gibi akıyor. Adam ona yan yan bakıyor, dudaklarını yok olana kadar büzüyor.

"Arkadaşın her gün Petacas'a gidiyor. Pekala, senin için para çekebilirdi."

Nat bu zehirli arkadaşın imasına tepki verebilecek gücü kendinde bulamıyor.

Herkesin yaptığı gibi ona havaleyle ödeme yapmasına izin verseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Ya da böyle birdenbire, elinde faturalarla, sanki kadının zarfın içinde tam parayla onu beklemekten başka yapacak bir işi yokmuş gibi kapısında bitmek yerine en azından gelmeden önce haber verseydi. Ama bütün bu gerekçeler hep sonradan aklına geliyor. Şu anda ise adam yüz ifadesiyle ortama hâkim oluyor. Yüz ifadesi nedeniyle dudakları giderek inceliyor. Gözleri parlıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, böbürleniyor.

Nat tekrar özür dileyip, biraz beklemesini istiyor. Bir kenara çekilip Píter'i arıyor ve eksik miktarı ondan istiyor. Alçak sesle konuşmasına rağmen ev sahibi konuşmaya kulak misafiri oluyor.

"Kendine köle etmişsin bunları," diye mırıldanıyor.

Píter parayı verebileceğini söylüyor. Eğer isterse hemen getirebilir. Nat bir an tereddüt ediyor. Ev sahibinin ona nasıl davrandığına, aşağılayıcı koşullarını nasıl dayattığına tanık olmasını istemiyor.

"Yok, zahmet etme. Ben hemen geliyorum," deyip telefonu kapatıyor.

Sonra özgüvenini toplamaya çalışarak ev sahibinden biraz sonra tekrar gelmesini rica ediyor. En fazla on beş, yirmi dakika sonra.

"Uzun sürmez."

"En iyisi burada kalayım da dinleneyim."

Nat bir şey söylemeye çalışıyor ama başaramıyor. Başı dönüyor. Ev sahibi gülüyor.

"Ne oldu, yoksa bana güvenmiyor musun?"

Kanepeye oturuyor ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle etrafına bakıyor, bakışlarıyla her şeyi kontrol ettiğini fark ettiriyor. Nat itiraz etmeyip, koşarak çıkıyor.

"Uzun sürmez," diye tekrarlıyor.

Döndüğünde hâlâ titriyor. Ev sahibi banknotları keyifle sayıyor, yavaşça katlayıp, gömleğinin cebine koyuyor. Nat eve onun kokusunun sindiğini hissediyor, keskin ve nahoş bir koku havada asılı kalıyor. Adam gidince eşyalarına dokunup dokunmadığını kontrol ediyor. Göz atmış olabileceği dergiler dışında her şey normal görünüyor. Yatağındaki yorgan kırışmış ama belki daha önce de böyleydi, hatırlamıyor. Dergileri çöpe atıyor, yatak örtüsünü çamaşır makinesine atıp altmış derecede yıkıyor, evi havalandırmak için pencereler açıp, sabahın geri kalanını temizlik yaparak geçiriyor.

Köpeğe çok ilgi göstermemesine rağmen Sieso artık çok değişti. Nat geceleri onu bağlamayı bırakınca hayvan da bu güvene sadakatle karşılık veriyor, evde, yatağın yanında uyuyor. Belki de adı-

nı değiştirmenin zamanı geldi, diyor kendi kendine. Ona bu ismi verirken niyeti ne kadar ironik ve hatta sevecen olsa da, *Sieso*'nun *sevimsiz, hoş olmayan ve kötü* bir anlamı var. Üstelik veteriner de onu hayvanlar ironiden anlamaz diyerek uyarmıştı.

Öte yandan, buna değmeyeceğini düşünüyor. Neredeyse hiç kimse ne anlama geldiğini bilmiyor. *Sieso* terimi, Nat'ın ilk başta düşündüğünün aksine sadece belli yörelerde ve ortamlarda kullanılıyor. Nat, kendisi bildiği ve sık sık kullandığı için bunun bilinen bir sıfat olduğunu düşünmüştü. Sözcüğün bu kadar sınırlı bir kullanımı olduğunu Píter'in bile bilmediğini öğrendikten ve ardından sözlükte bile halk dilindeki kendi bildiği anlamına yer verilmediğini gördükten sonra anlamıştı. Sözlük karşılığı olarak sadece bilimsel terim kullanılıyordu, "Latin kökenli *sessus* kökünden gelmekte olup: 1. eril. Rektumun alt kısmıyla birlikte anüs" açıklaması yer alıyordu ve bu umduğundan daha kötüydü.

Kimse bilmiyorsa, ne olurdu ki?

Bu sadece bir köpek ismiydi.

Li evin içinde huzursuz bir şekilde, farklı, daha bas, acınası bir tonda miyavlayarak dolaşıyor. Nat onu izliyor, son birkaç gün içinde çok kilo aldığını fark ediyor. Hamile mi acaba diye düşünüyor ve daha sonra Andreas'a soruyor. Andreas zorla gülümsüyor.

"Hiç şaşırmam. Eski karım onu bana verdiğinde kısırlaştırıldığını söylemişti. Ama görüyorsun, yine göbeği aldı başını gidiyor."

Nat şaşkınlıktan taş kesiliyor. Eski karısı mı? Doğru mu duydu? Rüzgâr panjurlara vuruyor, fırtınanın habercisi. İlk damlalar sundurmanın çatısında tıkırdamaya başlıyor bile ve ani bir karanlık çöküyor. Bu sese ve ışığa –anılarına– gölge düşmesine, daha önce onun için belli bir anlama gelen şeyin şimdi tam tersi bir anlama bürünmesine izin vermemeli.

Andreas televizyonun kablolarını tamir ediyor. Son dönemlerde bazen yemek yerken izledikleri ve titrek çizgilerin görüntüyü deforme ettiği eski televizyonu. Belki de Nat'ın yüzüne bakmadığı, sırtı dönük başka bir şeye odaklandığı için, Nat soru sormayı sürdürme cesaretini buluyor.

"Li senin değil mi?"

Adam ilgisiz bir şekilde cevap veriyor.

"Bunca zamandan sonra kimsenin gelip alacağını sanmıyorum."

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Nereden bileceksin?" Bir tornavida almak için dönüyor, "Yıllar önceydi. Ben burada yaşamaya başlamadan önce."

"Ee... Ne oldu?"

"Ne olacak? Herkese olan oldu. Anlaşamıyorduk. O çok gençti, aramızdaki yaş farkı çok büyüktü, yirmi yaştan fazlaydı galiba ve benim ona veremeyeceğim şeyler istiyordu."

"Ne gibi şeyler?"

"Ne bileyim işte bir şeyler. Genel olarak söylüyorum. Gezmek, çocuk gibi şeyler. Benim umurumda olmayan şeyler. O da bıktı ve gitti."

Nat kanepeye oturuyor ve adamın televizyonu söküşünü izlerken Li'yi okşuyor. Li. Kedi onun değilse, eski karısınınsa, adını da o seçmiş olmalı. Şimdi Andreas'ın neden adının bir anlamı yok dediğini anlıyor, oysa adı çok anlamlıydı. Niye bu gerçeği ona o zaman söylememişti? İçine saplanan ani ve beklenmedik kıskançlık duygusundan utanıyor, böylesine ucuz bir duygudan uzak olduğunu düşünmüştü hep. Oysa şimdi acısının ipleri kimin elinde? Böyle bir şeyin –hiç tanımadığı bir adamın geçmişinin– kendi inanç ve fikirlerine rağmen onu bu kadar incitmesi gerektiğine kim karar verdi?

Kendini aldatılmış hissediyor, bu da kafasını karıştırıyor. Andreas hakkında taşıdığı bir izlenim onu çatı tamiri anlaşmasını kabul etmeye götürmüştü, bu izlenim şimdi tamamen bulanıklaşmıştı. Onu kafasında oluşturduğu Andreas imgesi cezbetmişti –ya da belki Andreas'ın ona vermek istediği imajdı bu– taşrada yaşayan, değişme şansı olmayan, uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamış –bunu kendisi söylemişti– bir adam! Birilerini baştan çıkarma yeteneğini –eğer vardıysa tabii bu yeteneği– kaybetmiş bir adam, ilkel bir kabilede yaşıyormuş gibi takas teklif etmek zorunda kalan, nezaketin temel kurallarından bihaber bir adam. Muhtemelen köyünden hiç dışarı çıkmamış ya da çıktıysa bile bunu sadece kendi

yetiştirdiği sebzeleri satmak için yapmış bir adam. Çocukluğundan beri köyde yaşamış, terk edilmiş bir sokak köpeği gibi içgüdüsel olarak her yere uyum sağlayan kaba, kültürsüz bir adam. Yalnız, kapıdaki bir dilenci gibi ondan bir seferliğine *içine girmek için* alçakgönüllülük ve sakarlıkla izin isteyen bir adam. Adamın tecrübesizliği kadını büyük ve güçlü kılıyordu. Kadın için adamın eksiklikleri onun zenginliğiydi.

Oysa bu adam üniversite okumuş, uzun yıllar şehirde yaşamıştı. Başından bir evlilik geçmişti. Karısı çok genç ve muhtemelen çekici bir kadındı. Boşanmıştı. Hayatın normal ve olağan akışını yaşamıştı. O zaman neden kendisiyle ilişki kurma biçimi normal değildi?

İlk gökgürültüsü gümbürdüyor ve kadın adamın terli boynunu, televizyon kablolarıyla uğraşmasını izliyor. Yutkunuyor. Ne söyleyecek? Adam açıklama yapmaya pek hevesli görünmüyor.

İçinde büyüyen fikirlere hâkim olmaya, onlara elinden geldiğince engel olmaya odaklanıyor. Andreas'la tanıştığından beri her şey senaryo dışında gelişmişti. Andreas onun tüm önyargılarını teker teker yıkarak savunmasızlığını deşiyor, içindeki güven duygusunu kürek kürek kazıp çıkarıyor. Kadın gittikçe küçülürken, erkek güçleniyor. Kadın daha bağımlı, erkek daha özgür oluyor.

Daha fazla sürprizi kaldıracak gücü kendinde bulamıyor. Bu yüzden konuşmaktan korkuyor.

O gün, arzusuna kapılıp her şeyi unutmayı başaramadığı ilk gün. İlk kez ikisi de soyunurken düşüncelerini bastırmak zorunda kalıyor, isteğini kaybetmemek için çok uğraşıyor, bedeni tepki vermekte gecikiyor, aldığı hazzı abartıyor, sevişme hüzün, acı ve utanç verici bir hal alıyor.

Píter bir şişe şarap açıyor, kadının kadehine biraz dolduruyor, ama Nat sanki aklı başka yerdeymiş, kadehin içinde ne olduğunu veya onu elinde tutmanın amacını anlamamış gibi kadehi hemen almıyor.

Píter kadını daldığı düşüncelerden geri getirmek için onunla şakalaşıyor. Kadın mecalsizce onu izliyor. Eskiden çok komik bulduğu –kaçış olarak sığındığı o önemsiz şakalar– şimdi yavan ya da düpedüz aptalca geliyor. Neden bu eve geldi? Andreas'a gitmeden önce zaman kazanmak için mi? Píter onu inceleyerek bakıyor ve soruyor: Her şey yolunda mı? Evet, her şey yolunda, diyor Nat, her şey yolunda, diye tekrarlıyor, ama gülümsemesindeki gerginlik sözlerini yalanlıyor.

Tedirginliğini itiraf etmenin, adamın hiç dile getirmediği bir öngörüyü kabul etmek anlamına geleceğini düşünüyor. Ya da üstü kapalı bir şekilde dile getirdiği bir öngörüyü onaylamak olur ki bu da öngörüyü çürütme olasılığını daha da zorlaştırıyor.

Başka yorumlara girmeden gerçekleri olduğu gibi kabul ettiğinde, ortada şikâyet edecek bir şey yok. Adama ne anlatacak? Andreas'ın geçmişte evli olduğunu mu? Şimdi Petacas'ta çalıştığını mı? Bir kereliğine –sadece bir kereliğine– o da kendisi fikrini sorduğu için onu nankörlükle suçladığını mı?

Acısını –gülünç acısını– yüksek sesle dile getirmek onu daha da savunmasız hale getirecek. Yine de, konuşmamak, her şeyi söylememek, bu acıyı ortadan kaldırmıyor.

Cam paravanla korunan verandada oturuyorlar. El Glauco'nun silueti alacakaranlıkta silikleşiyor, yakında karanlık onu tamamen yutacak. Nat, Andreas'la birlikte kısa bir süre önce tırmandıkları dağa gözlerini dikmiş, onu gözden kaybetmemeye çalışıyor. Píter renkli tabaklarda servis ettiği somon füme, peynir ve şarküteri tabağı, acılı rus salatasından oluşan bir masa hazırlıyor. Hep böyle yardımsever ve ince düşünceli! Andreas onun için hiç böyle bir masa hazırlamamıştı. Kimse için hazırlamazdı, kendisi için bile.

Nat kendini kaybedip gergin bir şekilde konuşmaya başlıyor.

"Andreas'ın eskiden evli olduğunu biliyor muydun?"

"Ben mi? Nereden bileyim? Adam biraz otistik, kimseye bir şey anlatmıyor. Sen nereden biliyorsun? Sana o mu söyledi?"

"Geçen gün tesadüfen bahsetti."

"O adamın tesadüfen bir şey yapmasına ya da söylemesine şaşarım. Bir sebebi vardır, bir şeyin peşindedir."

Nat susuyor. Píter ona bir imada bulunmadan önce konuyu kapatmanın daha iyi olacağını düşünüyor. Gerçi şimdi yemi yuttuğuna göre, Píter konuyu kadar kolay kapatmayacaktır.

"Sana ne anlattı?"

"Pek bir şey anlatmadı. Kızın ondan genç olduğunu. Yirmi yaş kadar."

"Yirmi yaş!" Píter ıslık çalıyor ve gülüyor. "Bak sen şu Alman'a!"

Islık Nat'ı derinden yaralıyor. Bunu gizlemek için kadehine gömülüyor, hepsini bir kerede kafaya dikiyor. Konuşmamalıydı ama artık geri dönüşü yoktur. Konuşmayı kısa kesmenin tek yolu bir bahane uydurup kalkmak ve gitmektir.

"Ne oldu Nat? Kızdın mı?"

Defalarca hayır diyor, kızmadığını kanıtlamak için adamın elini tutuyor, bir sorun olmadığını söylüyor.

Peki ya akşam yemeği? Hiçbir şeyin tadına bakmadan mı gidecek? Ne derse desin, durup dururken öylece gitmesi normal değil.

Nat bunu biliyor. Yaptığının yanlış ve terbiyesizce olduğunun, dışarıdan bakıldığında anlaşılmaz geldiğinin ya da belki de tam tersi, çok açık olduğunun farkında. Ama duramıyor. Düşüşe geçtiğine emin. Tek yapabileceği dibe inmek.

Gecenin bir yarısı aniden uyanıyor ve bir daha uyuyamıyor. Andreas'ın sözlerini hatırlıyor, şimdi sessizlikte bu sözler daha da can acıtıcı geliyor kulağına. *Çok yaş farkı vardı. Kadının istediği ama Andreas'ın ona veremediği şeyler. Gezmek, çocuk gibi şeyler. Andreas'ın umurunda olmayan şeyler.*

Nat kendini Andreas'ın karşısında güçlü hissettiğine inanmaya başlamıştı. Kendisinden on iki yaş büyük Andreas'ın onun gençliğine tutulduğunu düşünmek zevk veriyordu. Bu onu daha yüksek bir konuma getiriyor, piyasa değerini artırıyordu. Ama bir kez daha yanlış bir hesap yapmıştı.

Erkeklerin, kaç yaşında olurlarsa olsunlar, genç kadınlara ilgi duyduklarını her zaman reddedilemez bir gerçek olarak kabul et-

miş, ancak bunu hiçbir zaman bir tehdit olarak yorumlamamıştı, çünkü bir kadın ne kadar genç olursa olsun, her zaman daha genç bir kadın olacaktır. Bu konuyu hiçbir zaman rekabet açısından düşünmemişti. Şimdi düşünüyor.

Dükkânda çalışan kızı düşünüyor.

Bazen Andreas onu sipariş verme ya da gelen siparişleri alma bahanesiyle kamyonetiyle Petacas'a götürüyor. Dükkânda çalışan kız çok genç, neredeyse ergenlik çağında, ama görünüşe bakılırsa adam için yaşı bir engel değil, tam tersine bir avantaj. Nat, Andreas'ın araba kullanırken yaydığı sıcaklığı hatırlıyor. Basit bir vites değişimiyle uyandırabildiği arzuyu –gergin kolu, vites kolunu sımsıkı kavrayan eli– bir dikiz aynasına bir yola bakışını, kendisinin asla kırmayı başaramadığı o sert bakışını. Kamyonetin içindeki yoğun hava ve sigara dumanı sayesinde oluşan mahremiyeti paylaştıklarını. Dükkânda çalışan kız güzel değil, ama baştan çıkarıcı bir cesaret saçıyor ve her şeyden önce buradan kaçmak için can atıyor, sıkılıyor, yeni şeyler denemeye hevesli. Zamanı geldiğinde ondan da *kısa süreliğine içine girmesine izin vermesini* istemesi ihtimali var mı? Hatta Nat'a sormadan önce ona çoktan teklif etmiş olması mümkün mü? Andreas'ın ihtiyacı olan tek şey biraz kadın sıcaklığıysa, kız bu iş için uygun değil mi? Hatta daha bile iyi değil mi? Reşit olmadığı için mi geri durdu? Reşit olsaydı? Ondan ister miydi?

Nat, Andreas'ın neden kızı Petacas'a götürme işini üstlendiğini anlamıyor. Herkese karşı çok mesafeli olan Andreas, sanki lanet dükkânın tedariki onun sorumluluğundaymış gibi, kız için bir istisna yapıyor. Nat bir sonuca varıyor ve içini bir soğukluk kaplıyor, kendi içinden, göğüs kafesi ile omurgası arasındaki bir noktadan yayılan yoğun bir soğuk.

Andreas neden onunla birlikte? Daha iyi birini bulamadığı için mi? En kolayda kendisi olduğu için mi?

Kesin olarak bildiğini düşündüğü bir şey çökmüştü, diğerleri niye çökmesindi ki?

Bakışları şüpheci bir hal almıştı ve artık bunu dizginlemek mümkün değildi. Deliriyorum, diye fısıldıyor ve gözleri yanarak

etrafına bakıyor, odasının karanlığında, artık onu korumaktan çok tam tersine ona hainceye saldırmaya hazır kendi alanında.

Tekrarlayan rüyasını, yatağa bağlı ve kendini savunamaz haldeyken eve giren, yüzünü asla göremediği adamı hatırlıyor. Belki de düşündüğü gibi adam ev sahibini temsil etmiyordu. Belki de olacakların bir alametiydi.

Andreas'la olan ilişkisi en başından beri zehirliydi. İlişkinin başlama şekli, tam da onu büyüleyen şey, şimdi ters yüz olmuş ve iğrenç dikişlerini gösteriyordu.

Önceden masum ve saf olduğundan değil, ama en azından içindeki bir kısım şeyler –en kötü niyetli, güvensiz kısımlar– o zaman uykudaydı. Şimdi uyandılar. Hasar büyüyor, içinde dallanıp budaklanıyor.

Nat yaşlı çiftin deposunu temizlerken birkaç kutu kitap buluyor, kutuların içinde ders kitapları ve edebiyat klasiklerinin yanı sıra bir zamanlar moda olan ve artık kimsenin hatırlamadığı gazete bayiilerinde satılan türden romanlar var. Joaquín, Roberta'nın büyük kısmı Petacas ilkokulunda olmak üzere kırk yıl öğretmenlik yaptığını anlatıyor. Kitaplar da onun ya da daha doğrusu eskiden onundular diyor. Uzun zamandır tek bir kelimesini bile okuyamıyormuş, bu yüzden Roberta'ya eziyet etmemek için onları raflardan indirip gözünün önünden uzak bir yere, kutulara koymaya karar vermiş.

Nat, Roberta'ya bakıyor, o kadar kırılgan ve kendi dünyasında, o kadar münzevi ki, başka bir hayatı olabileceğini hayal etmekte zorlanıyor. Roberta'nın öğrencileri mi vardı ve tahtada onlara özne, yüklem, toplama, çıkarma öğretip, ders mi anlatıyordu? Nat kadının kenarına notlar düştüğü, satırlarının altını çizdiği kitaplarını karıştırıyor, kartondan ve kurutulmuş çiçeklerden yapılmış kitap ayraçlarına –bunları kendisi mi öğrencileri mi yapmıştı acaba?– bakıyor ve yüreği parçalanıyor.

Roberta ne düşünüyor, nereye bakıyor? Gözleri kısık, dudakları kıpır kıpır sessiz cümleler kurarak, hep başka bir boyutta yaşanan bir şeylere yoğunlaşmış gibi görünüyor. Kiminle konuşuyor?

Bazen büyü bozuluyor ve kadın kendi dünyasından çıkıyor. O zaman yalnız olmadığını fark edip etrafındaki insanlara karşı nazik olmak için büyük çaba gösteriyor. En parlak anlarında bile tutarsız şeyler söyleyebiliyor ya da onu anlamadıklarında hüsrana uğruyor ama o nazik bir kadın ve asla olay çıkarmıyor.

Bir gün korkunç haberler veren bir telefon alıyor. Bir akrabası, galiba yeğeni, ölmek üzereymiş. Telefon kablosunu parmaklarının arasında dolaştıran, gözlerini yere indirmiş kadının konuşmasını dinleyen Nat bu sonuca varıyor. Kadın sonraki birkaç saati kara kara düşünerek geçiriyor, çalmadığı halde telefonun ahizesini kaldırıyor, geri yerine koyuyor. Nat Joaquín'e sorduğunda, Joaquín başını iki yana sallayarak her şeyin onun hayalinde gerçekleştiğini söylüyor. Hasta bir yeğen ya da başka dertleri yokmuş. Bunun sık sık olduğunu söylüyor. Geçmişte yaşanmış olaylara takılıp kalıyormuş. Nat, yaşlı adamın teslimiyetinde bir umutsuzluk izi de görüyor. O artık burada olmadığında kadına kim bakacak?

Joaquín görme duyusunu yitiriyormuş. Bunu bir gün mutfak masasında başı iki yumruğunun arasında otururken, gözyaşları içinde Nat'a itiraf ediyor. Nat o yaşta bir adamın ağladığını görünce çok etkileniyor.

Joaquín ve Roberta toplumda bir çatlak oluşturuyorlar, çünkü onlar da bir bakıma bu toplum kadar anormal ve kusurludurlar. Bunu görmek zor, ileride ne olacağını görmek zor, bunu yapmak kolay iş değil. Ama bir kez bu adım atılınca, artık masummuş gibi de davranmak olmaz.

Bulutlu bir öğle vakti; durgun hava statik elektrikle yüklü. Andreas'ın evde olmadığını bildiği için bu saatte gitmeye alışık olmadığı bir yöne, adamın evine doğru ilerleyen Nat'ın üzerinde akbabalar alçaktan uçarak geziniyor. Neden başka bir yolu değil de bu yolu seçtiğini bilmiyor –bu henüz durup üzerinde düşünmediği bir şey– her an yağmur yağmaya başlayacağı belliyken neden yürüyüşe çıktığını bilmediği gibi. Belki de bir sezgi, bir önsezi mi? Daha sonra olayları gözden geçirdiğinde kendine böyle söyleyecek. Şimdi sadece yürüyor, kafası başka yerde, bakışları boş, ta ki ev uzakta belirene ve sonra kapıda Andreas'ın kamyonetini park

etmiş halde görene kadar. Duruyor. Durumu idrak etmesi biraz zaman alıyor. Ya da anlamaya çalışması. Şakakları zonkluyor, yüzüne ani bir sıcaklık basıyor. Bir anda olduğu yerde geri dönüyor. Onu orada görmeseler iyi olur.

Eve gelip sakinleşmeye çalışıyor. Bunun bir açıklaması olmalı. Mantıklı bir açıklama, diyor kendi kendine, Andreas acil bir durum nedeniyle, işine gerekli bir aleti ya da unuttuğu bir malzemeyi almak için La Escapa'ya dönmüş olmalı. Belki de kamyoneti bozulmuş ve o sabah Petacas'a gidecek olan biriyle birlikte başka bir arabayla gitmişti. Sieso'ya mamasını veriyor, bir bira açıp uzanıyor. Ama hemen kalkıyor. Çok farklı başka bir açıklaması da olabilir, bu dakikalarda, yani *tam şu anda* Andreas evde başka biriyle birlikte olabilir. Onu kandırmak için kullandığı numarayla kandırdığı başka biriyle.

Tekrar yola koyuluyor ve hızlı adımlarla, ama artık yağmur altında, dükkâna doğru yürüyor, soluk soluğa kalıyor, ta ki kafasını içeri uzatıp tezgâhın arkasında cep telefonuyla mesaj yazan kızı görene kadar. Onu görünce hissettiği rahatlama o kadar büyük ki neredeyse kahkahayı patlatacak, ama bu da kısa sürüyor, eğer o değilse, başka biri de olabilir.

Belki de kimse yok. Ama kimse yoksa ilk başlarda olduğu gibi neden onu hemen aramıyor? Artık onu görmek için dayanılmaz bir ihtiyaç hissetmiyor mu? Kendisi gibi onun için ölmüyor mu?

Öğleden sonrayı kendi eviyle Andreas'ınki arasında gidip gelerek geçiriyor. Kamyonet hâlâ orada, bir yere kıpırdamıyor. Kamyoneti uzaktan beyaz bir leke gibi görmesi, geri dönüp tura yeniden başlamasına yetiyor. Kalbi korkutucu bir hızla atıyor. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, ya da buna benzer bir şey. Bu kadar gülünç, bu kadar onursuz bir şey.

Gece olup, Andreas onu aradığında, adam bıkana kadar telefonu çaldırıp açmıyor. Andreas'ın daha çok çaldırmasını, daha fazla ısrar etmesini isterdi ama yine de telefonlarına cevap vermemek ona gizli bir intikam biçimi gibi geliyor. O anda zafer kazandığını hissediyor, ancak kısa süre sonra hangi savaşı diye kendine soruyor.

Bir sonraki karşılaşmalarında her ikisi de normal davranıyor, yani şimdiki yeni normalliklerinde. Adam, telefonuna niye yanıt vermediğini sormuyor. Kadın da kamyonetin neden bütün gün kapısında durduğunu sormuyor. Sorular sorulmayınca yanıtlar da verilmiyor. Nat'ın güvensizliği, bir kedinin temkinliliği gibi ince ve çarpık, artmaya devam ediyor. Adamınki nasıl acaba? Kız adamınkini güvensizlik mi yoksa sadece ilgisizlik mi olarak adlandırsa bilemiyor.

O zamandan sonra adamı gözetlemeyi alışkanlık haline getiriyor. Evinin etrafında dolaşıyor, kamyonetin geliş gidişlerini takip edip mesai saatleriyle karşılaştırıyor. Eve gelen olmuş mu diye iz sürüyor. Bir şey bulamayınca, Andreas temkinlidir, kanıtları yok etmiştir diye düşünüyor. Andreas başka tarafa baktığında, mutfaktaki kavanozları, ilaçları, içki şişelerini, eline geçen her şeyi inceliyor. Şimdiye kadar kullandıkları prezervatifleri hesaplayıp, kalanların sayısını kontrol ediyor. Evin her yerinde bulduğu –faturalar, iş yazışmaları, el ilanları, makbuzlar– kâğıtları inceliyor. Evde bazı eski CD'ler buluyor, kendi bilgisayarında rahat rahat bakmak içini onları yürütüyor. CD'lerden sadece krokiler ve topografik raporlar çıkıyor, ama endişesi dinmiyor ve araştırmasına devam ediyor. Gardırobunda, günlük giydiği kıyafetlerden daha resmi giysiler buluyor – onu hiç takım elbiseyle görmemişti, ama ceketler ve kravatlar işte orada duruyor. Bulduğu iki şey daha var ki onu derin bir huzursuzluğa sürüklüyor: Cárdenas'taki bir kadın moda mağazasının *–tezgâhtar adı Patricia–* iki yıl öncesine ait faturası *–kadın gömleği 39.90 Avro–* ve mücevher kutusu gibi küçük bir müzik kutusu, kapağı açılınca içinden küçük bir balerin çıkıyor ve "La vie en rose" eşliğinde dans ediyor. Nat yakalanmamak için kutuyu kapatıyor ama asıl yapmak istediği kutuyu kırmak.

Cep telefonunu karıştırınca da pek bir sonuç elde edemiyor, çünkü adam onu neredeyse hiç kullanmıyor. Sadece kendi gönderdiği mesajlar, bir de reklam amaçlı gelen mesajlar ve Peta-

cas'taki ortağına ya da müşteri olduğunu tahmin ettiği kişilere yapılmış ya da onlardan gelen aramalar var. Andreas'ın telefonu her zaman göz önünde, ekran kilidi olmadan bırakması ve telefonunda kayıtlı numaraların bu kadar sınırlı olması, korkacak bir şey olmadığı anlamına gelebilir, ancak bunun tam tersi de olabilir. Andreas gizli işler çeviriyor, kadın onu gözetlerken, Andreas da ona karşı komplo kuruyor, gizlilik arz eden numaraları ve mesajları siliyor, onun kafasını karıştırmak amacıyla cep telefonunu ulaşabileceği bir yere koyuyor olabilir.

Tüm olasılıklar arasından Nat her zaman en kötüsünü seçiyor. Fikirlerinin hiçbir anlam ifade etmediğine ikna olduğunda bile güvende değil. Öngörmediği herhangi bir varyasyon, herhangi bir nüans –ne kadar küçük ya da uzak olursa olsun– sendelemesine neden oluyor. Kıskançlık, o ısrarcı yeşil gözlü canavar, keskin dili ve müstehcen yüz buruşturmalarıyla yatağa bile sızıyor, ikisini de yutmak için inceliyor, hareketlerinin anlamını bozuyor, onları pislik ve şüpheyle lekeliyor. Andreas onunla birlikteyken neden gözlerini kapatıyor? Başka birini düşündüğü için mi? Genç eski karısını hatırladığı için mi? Koyu renk göz kapakları, konsantre ifadesi ve kirpiklerinin hafifçe titremesi, Nat'ın ilk günlerde hayranlık duyduğu, onu heyecanlandıran her şey, şimdi şüphelerinin doğrulayan işaretler. Frijitlikle tehdit edilmekten korkan Nat da fanteziler kurmaya başlıyor. Başka erkeklerin kendisinden Andreas'ın istediği şeyleri istediği sahneleri hayal ediyor. Ona ilk seferinde Andreas'ın yaptığı şeyin aynısını –tam olarak aynısını– yapıyorlar, aynı karanlık ve sessizlikte, sadece belden aşağısı çıplak, bedenin iki yanından başka tarafa dokunmayan ve yavaşça okşayarak aşağı inen elleri. Andreas gibi davranıyorlar ama Andreas değiller, çünkü Andreas da artık o zaman olduğu kişi değil. Farklı bir adam, muhtemelen kadının yaptığını yapan, ona dokunurken bile başkasını düşünen, tam bedeninin derinliklerine indiğinde onu kendisinden uzaklaştıran başka biri. Sevişme bitince sessizleşiyorlar, ama başlangıçtaki utangaçlıkla değil, hüzünle. Üşüdün mü, diye soruyor

adam, battaniyeyi ona yaklaştırarak. Ne kadar üşüdüğümü hayal bile edemezsin, demek istiyor kadın, eskiden onu, bu sakar ve incitici nezaketle değil, kollarıyla sardığını hatırlıyor.

Artık Petacas'a neredeyse hiç gitmiyor, zaten ona düşman olan bu köy sanki Andreas orada çalışmaya başladığından beri tamamen yasaklanmış gibi sadece bankamatikten para çekmek için hızlıca gidip dönüyor. Ancak bir gün, varsayımlarının esiri olup, saçını kestirme bahanesiyle oraya gitmeye karar veriyor. Andreas onu orada görürse aklına başka bir şey gelmesin diye laf arasında berbere gideceğini söylüyor. Andreas başını kaldırıp onu şöyle bir süzüyor, kadın kendini yakalanmış hissediyor.

"Ama saçların güzel. Neden kestirmek istiyorsun?"

"Uçlarını aldırmam lazım. Aylardır kestirmedim."

"Bence böyle iyisin."

Aslında iltifat sayılabilecek bu yorum Nat tarafından bir ilgisizlik işareti olarak yorumlanıyor, Andreas onun Petacas'a gitmesini, ona yakın olmasını istemiyor. Ancak, artık geri adım atmak için geç. Kararından dönmesi tuhaf kaçacak, tam tanlamıyla bir itiraf niteliği taşıyacaktır.

Erkenden gidiyor ve bulduğu ilk yere park ediyor. Kuaförün nerede olduğunu bilmediğinden, kaldırımlarda biriken çamurlardan kaçarak etrafta dolaşıyor. Belediye Binası'nın olduğu meydanına ulaşınca Andreas'ın biriyle konuştuğunu, tartışıyormuş gibi kollarını heyecanla salladığını, konuşurken sigara içtiğini, dumanı üflemek için başını geriye attığını, bacaklarını biraz açtığını görüyor. Bunlar Nat'ın onda daha önce görmediği hareketler ve uzaktan bakıldığında bedeni bile tanıdık gelmiyor. Andreas'ın konuştuğu adam ondan daha uzun boylu ve daha genç. Daha yakından baktığında onun çok genç bir delikanlı olduğu anlıyor, bu da Andreas'ı farklı bir insan, neredeyse yaşlı bir adam yapıyor. Nat bir an için geri çekilip saklanma isteği hissediyor ama sonra onlara doğru yürümeye karar veriyor. Yaklaştıkça onların tartışmadıkla-

rını, erkeklerin bazen yaptıkları gibi ironi, yoldaşlık ve kabalık karışımı bir tutumla konuştuklarını görüyor. Adam arkasına bakınca kadını görüyor ve gülümsüyor. Ancak gülümsemesi hoş geldin anlamına gelmiyor, çünkü sanki daha fazla yaklaşmasını istemiyormuş gibi muhatabından hemen ayrılıp, kadını ona tanıştırmıyor bile, genç çocuğa hızla veda ederken gülümsemesi yüzünden silinmeye başlıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Saçımı kestirmeye geldim, hatırlamıyor musun?"

"Ah doğru. Tam olarak nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere. Nerede kuaför var bilmiyorum."

"Gel, ben sana bir tane göstereyim."

Sanki başka birini arıyormuş gibi, kadın orada fazlaymış, hatta orada değilmiş gibi etrafına bakınarak birkaç adım önden yürüyor. Nat üzüntü içinde onu takip ediyor. Andreas onu öpmemişti elbette ama dokunmak için bile yaklaşmamıştı, oysa birkaç dakika önce elini arkadaşının omzuna koyduğunu görmüştü.

"Bak. Burası benim çalıştığım yer."

Nat, küçük bir işyerinin kapısından içeri girdiğinde, kâğıtlar, aletler ve kutularla dolu, birkaç bilgisayar ve ortada devasa bir yazıcının bulunduğu bir ofis görüyor. Andreas'ın iş arkadaşı –onunla aynı yaşlarda, üstü başı dağınık ve eşofmanlı bir adam– buruşup kirlenmelerine aldırmadan yere kadar değen büyük planların üzerine eğilmiş halde. Andreas kapı aralığından iş arkadaşına el sallıyor, henüz içeri girmiyor ve kadını da içeri davet etmiyor. Kolunu kaldırıp sokağın aşağısını, iki ya da üç blok ötedeki kuaförün olduğu yeri işaret ediyor. Ses tonu o kadar sert ki –ya da Nat sesinin tonunu o kadar sert buluyor ki– sanki onun davetsiz ziyaretini vurguluyor. Vedalaşırken Nat'ın kolunu sıkıyor ve gözlerinin içine bakıyor ama Nat için bu yeterli değil.

Kuaförde de ona dışarıdan gelen muamelesi yapılıyor. Uzun kıvırcık saçlı, dar tişört giymiş ve şen kahkahalı kuaför, içeri girdiğinde bir müşterinin saçına düz fön çekmektedir. Saç kurutma makinesi ve fırçayı bırakmadan ya da ne istediğini sormadan, oturup

beklemesini söylüyor – daha doğrusu emrediyor. Nat da denileni yapıyor, bir yandan beklerken bir yandan da yanında getirdiği kitabı okumaya çalışıyor. Gözlerini sayfadan ayırmadan, üstü kapalı imalar ve şifreli söz oyunlarıyla birini çekiştiren iki kadının konuşmalarını dinliyor. Gülüşmelerindeki suç ortaklığı Nat'ı rahatsız ediyor, sanki ona da gülüyorlarmış gibi – ve kim bilir, belki de ona gülüyorlardır diye düşünüyor. Sıra ona geldiğinde, kuaför aynanın karşısında onu inceliyor. Ona saçını nasıl kestirmek istediğini soruyor ama açıklamalarını dinlemiyor. Saçlarını inceliyor, birkaç tutam alıp kaldırıyor ve sonra onları özensizce bırakıyor. Çok yıpranmış, diyor, iyice kesilmesi gerekiyor.

Nat yorum yapmıyor, kendini bırakıp istemediği bir şeyi yapmasına izin veriyor.

Yeni saç modeliyle birkaç yaş birden yaşlandı, eskisinden daha solgun ve bitkin görünüyor. Kâkül istemediğini söylemesine rağmen ortadan açılan bir kâkülü var artık. Ama gülümsüyor ve şikâyet etmeden kızın istediğini ücreti ödüyor.

La Escapa'ya gitmeden önce, yaşlıların alışverişini yapmak için gıda pazarında duruyor. Kuyrukta, geveze kadınları ve ağzı bozuk esnafı gözlemliyor; şifreli, hızlı konuşma tarzları ona tamamen yabancı. Birkaç sokak köpeği kovalanmadan kutuların arasında dolaşıyor. Çok dikkatli olmak zorundasınız, çünkü dikkatli olmazsanız herkes içeri sızıp en iyi malları alabilir. Çocuklar bile –okulda olmaları gerekmiyor mu?– kurnaz ve hilekâr görünüyorlar. Ve genç kızların gözlerinde kibirli, meydan okuyan bir parıltı var.

O kadar korkunç olamaz, diyor. Hasta olan o, onun bakışı. Keşke daha fazlasını görmemek için gözlerini kapatabilse.

Geçen onca yıl boyunca onu hiç düşünmemişti. Ancak kuafördeki olay yüzünden, çok güzel başlayan sonra hüzünlü ve anlaşılmaz hale gelen o günlerin hatırası aklına geliyor. Nat yedi sekiz yaşlarındaydı, Estrella sadece birkaç ay daha büyük olmalıydı, ancak o zamanlar birkaç aylık fark büyük bir zaman dilimiydi, bir güven-

ceydi, çünkü büyük biriyle arkadaş olmak –ya da ondan ilgi görmek– bir ayrıcalıktı. Yüzünü ya da sesini hatırlamıyor, ama saçını taramak için nasıl arkasına oturduğunu hatırlıyor, çünkü Estrella kuaför olmayı hayal ediyordu, ama herhangi biriyle pratik yapamam diyordu, sadece onunla, diğerlerinin arasından seçtiği şanslı Nat'la, en yumuşak, en uzun ve en güzel saçlara sahip olanla çalışmalıyım diye onu temin ediyordu. Saçlarını örüyor, topuzlar yapıyor, saatlerce saçlarını tarıyor, ensesine üfleyerek gıdıklanmasına neden oluyordu, Nat ise gözlerini kapatıp kendini bırakıyordu.

Bir gün saçlarını çekiştirmeye, atkuyruğunu her zamankinden daha sıkı yapmaya başladı. Saçların kırılıyor, diyordu ve homurdanarak fırçayı yere atıyordu. Nat nerede yanlış yaptığını anlamıyordu, tekrar denemesi için yalvarıyor, bir kere daha canını acıttığında gözyaşlarına sessizce direniyordu. Birkaç gün sonra Nat'ın yerine bir başkasını bulmuştu bile. Nat bir köşeden arkadaşının yeni gözdesinin saçlarını özenle fırçalayışını, toplayışını, her bir tutamına renkli lastik tokalar takışını ve alnının etrafına örgüler yapışını –daha önce onunla hiç yapmadığı şeylerdi bunlar– işi bitince sonuca hayranlıkla bakmak için çenesinden tutuşunu ve sevinçle ellerini çırpışını izliyordu. Yeni kız Nat'ı uzaktan, belki biraz rahatsız ama hayatından son derece memnun bir şekilde gözlüyordu.

Nat bu cezayı hak etmek için ne günah işlediğini bilmiyordu. Din kitabında Âdem ve Havva'nın cennetten kovuluşunun resmini gördüğünde, bana da böyle oldu diye düşünmüştü.

Komşuları minivandan yiyecek torbalarını indirirken, çocuklar da bir yay ve içinde renkli oklar olan bir sadağı sürükleyerek etrafta koşturuyorlar. Aradaki mesafeye ve sise rağmen Nat komşusunun hamile olduğu izlenimine kapılıyor. Kocası elini kaldırıp selamlayınca Nat nezaketen yaklaşmak zorunda kalıyor. Ona haftanın nasıl geçtiğini soruyorlar. Fırtınadan, verandadaki sazdan, çiti uçuran rüzgârdan şikâyet ediyorlar. Beklenmedik bir şekilde, yine samimi, hatta sevecen davranıyorlar. Sanki sadece sorun kokusu aldıkların-

da onunla ilgileniyorlar diye düşünüyor Nat. Sanki onun için işlerin ters gittiğini hissediyorlar ve bundan mutlu oluyorlarmış gibi.

Komşu kadın onu kolundan tutuyor ve evet hamileyim diye itiraf ediyor. Kadın ona gözleri parlayarak, bir arkadaşıyla konuşur gibi bir samimiyetle sarılarak anlatıyor bunları ve onu akşam yemeğe davet ediyor. Kutlamak için, diyor. Nat'ın cevap vermesine fırsat vermeden, onu kenara çekip karnını okşarken sesinin tonunu değiştirip, alçak sesle:

"Ama sadece sen gel," diyor.

Nat ilk başta anlamıyor.

"Yani... Alman'ın gelmesini istemiyoruz."

"Andreas mı?"

"Hah işte, Andreas."

"Olur," diyor Nat. "Sorun olmaz."

Soğuk, keskin, neredeyse hijyenik bir esinti geçiyor. Esinti konuyu tartışma, en azından soru sorma olasılığını ortadan kaldırıyor. Konuşmayı bir kez daha hava durumuna getiren bir esinti bu, çok can sıkıcı. Nat bu yasağın nedeni ne diye sormaktan kendini alamıyor.

Yemeğe gitmek, o gece Andreas'ı görememek anlamına gelecek. Daveti kabul etmek Andreas'a bir mesaj olacaktır, içeriği Nat için bile net olmayan gizli bir mesaj. Açıklama yapmamaya karar veriyor. Sadece haber verip, yarın görüşeceklerini yazıyor. Andreas bunu nasıl yorumlayacak? Büyük olasılıkla, diye düşünüyor Nat, yorumlamayacak bile.

Akşam, Píter'in de katıldığı yemekte, komşular arsaya bir yüzme havuzu yapma planlarını anlatıyorlar. Hesap kitap yapmışlar ve o kadar da pahalı değilmiş. Uzun, dar bir havuz istiyorlar, böylece rahatça yüzebilecekler. Güzel olmasa bile işlevsel bir havuz.

"Havuzun en kötü yanı bakımı," diyor Nat. "Çok bela bir iş."

Başlarını sallıyorlar, tüm zorlukları değerlendirmişler ama yine de yaptıracaklar.

"Bilemem," diyor Nat, "ama hep değmeyeceğini düşünmüşümdür. Affedersiniz ama bence bu saçmalık, her yıl o kadar suyu boşa harcamak..."

"Suyu her seferinde değiştirmeye gerek yok. Temiz tutmak için birtakım ürünler var. Bir takım ürünler ve tente."

"Evet, çok agresif kimyasal ürünler. Ondan da çok emin değilim."

Nat giderek battığının farkında. Yüzme havuzları hakkında hiçbir fikri yok ama konuşuyor. Ona neler oluyor? Havuz bakımından konuşarak, hemen oradan kaçıp Andreas'a koşma dürtüsünden mi kaçıyor? Píter yardımına koşup konuyu değiştiriyor, Nat tabağına odaklanıp komşusunun söylediği sözleri, tavrını –gözlerini kaçıran, konuşurken tereddüt eden, eliyle karnını okşayan– hatırlıyor, *Alman'ın gelmesini istemiyoruz.* Aklından tüm olası yorumlar geçiyor. Belki Andreas komşularla bir sorun yaşadı ya da belki sadece kadınla, özel ve mahrem bir şey.

Ne de olsa kocasının orada olmamasını fırsat bilerek o ricada bulunan kadındı. Ondan da içine girmesine izin vermesini istemiş olmasın? Acı içinde yüzünü buruşturdu. Masanın diğer tarafında Píter onu izliyor. Hayır, olamaz, diyor kendi kendine. Komşu kadın çoğul konuşmuştu –istemiyoruz– sadece kadının öne sürdüğü bir neden olamaz. Andreas'ın kendisine sorabilir, en kolay yoldan şüpheden kurtulabilirdi. Ama sormayacak. Diğer insanların onun hakkında ne düşündüğü Andreas'ı zerre kadar etkilemiyor. Ona olanları anlatsa, bunun önemli olmadığını söylerdi, hatta hiçbir şey söylemezdi. Etrafa onu kötülediklerini ya da hakkında sinsi imalarda bulunduklarını bilse bile asla sinirlenmezdi.

Andreas'ın doğasına öfkeden daha yabancı bir şey yok. Nat, Andreas'ın, biraz önce kendisinin havuz meselesinde yaptığı gibi, öfkelenip kendini kaybettiğini hiç görmemişti. Ona annesinden bahsettiği gün bile sesini yükseltmemişti. Asla tartışmaya girmiyordu. Kendi bakış açısını, anlaşılmaya ihtiyaç duymadan –ya da hırsa kapılmadan– açıklıyordu. Andreas ikna etme derdine düşmüyordu.

İlginçtir ki, bu tutum Nat'ta tam tersi etki yaratıp, onu daha fazla huzursuz ediyordu.

Bazen bu tarafsız tutumun aynı zamanda görünmez bir saldırı biçimi olup olmadığını merak ediyordu.

Li'nin miyavlamasını duyduğunda yataktalar. Alçak perdeden, uzun, acı dolu miyavlamalar. Kedi evin içinde daireler çizerek dolaşıyor, yatak odasına girip çıkıyor ve durmadan miyavlıyor. Nat'ın kafası başka yerde ve Andreas'ın da düşünceler içinde kaybolduğunu hissediyor. Ama bu sadece gürültü yüzünden değil. Bedenlerinde bir şeyler işlevini sürdürmeyi bıraktı ve artık geri dönüşü yok. Yavaş, beceriksiz ve kaskatılar. Nat çok değil birkaç hafta önce birbirlerine sarıldıkları ve her şeyin akışkan olduğu zamanların ne kadar farklı olduğunu düşünüyor. Aynı zamanda bu düşünce –bu karşılaştırma– durumu daha da kötüleştiriyor. Bir de ağlayan bir bebek gibi –ağlayan bir bebekten daha çaresiz– talepkâr, normalden daha derin, daha ısrarcı miyavlayan bir kedi var. Nat duruyor.

"Doğum sancısı mı çekiyor?"

"Hayır," diyor Andreas. "Yavrularını arıyor. Dün doğurdu."

Nat ayağa kalkıyor. Kucağında oturduğu, korunmasız ama mesafeli adamın gözlüksüz yüzüne bakıyor.

"Neredeler peki?"

"Onları bir leğen suda boğdum."

"Boğdun mu?"

"Ne yapmamı isterdin? Onlar için en iyisi buydu."

Nat dehşete düşüyor. Boğmak neden? Başka bir seçenek yok muydu? Başka bir seçeceği aklından bile geçirmemiş! Onlara bakamaz mıydı? Yer desen fazlasıyla var! Onları öldürdüğü için hiç mi vicdan azabı çekmiyor? Hiç mi merhameti yoktu? Tüm bunları sorarken, öfkesinin tek nedeninin ölü yavru kediler olmadığını kendisi de biliyor ve ne kadar kızgın olduğunu belli ederek giyiniyor. Andreas cevap vermiyor. Gecenin böyle mi biteceğini, her şeyi böyle yarıda mı bırakacağını, en azından kendini biraz kontrol edebilip edemeyeceğini sormadan önce ona uzun, aşağılayıcı bir bakış atıyor. Nat, sanki gecenin nasıl biteceği umurundaymış gibi diye cevap veriyor. O şimdiye kadar karşılaştığı en duyarsız insan. Sadece yavruları öldürdüğü için değil, hep böyle. Kendisi gittiğinde, muhtemelen hiçbir şey olmamış gibi televizyon izleyecek.

Adam boş bakışlarla yılmadan ona bakıyor. Yavaşça giyiniyor, konuşmadan önce gözlüklerini dikkatle takıyor. Her hareketinde tahmin edilen sona bir adım daha yaklaşılıyor. Ayakkabısının bağcıklarını bağlarken. Kemerini takıp sonra tokasını geçirirken. Kafasını kaldırıp Nat'a bakarken, gözünü dikip, söylediği sözleri tekrar ederken, *yavruları öldürmek*, ne saçmalık. Kadına her şeyi anladığını ve yargılama hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun diyor. Ama hiçbir şey bilmiyorsun. Biraz susmayı öğrenmelisin. Etrafına daha çok bakıp, susmalısın.

Nat dudaklarını ısırıyor, gözyaşlarını tutarak cevap veriyor.

"Ev sahibim gibi konuşuyorsun. Aynı küçümsemeyle. Kendinizi diğerlerinden üstün zannediyorsunuz."

"Çünkü ev sahibin haklı. Biz burada farklı kurallara göre oynuyoruz. Sense bunları anlamıyorsun. Kuralları kabul etmediğinden değil. Onları anlamaktan aciz olduğundan."

"Ne kuralları? Ne kurallarından bahsediyorsun? Örneğin seks için emeğini satmak gibi mi?"

Pişman olmaya zamanı kalmıyor. Söz ağzından çıktı ve geri dönüşü yok. Andreas onu bir kenara itiyor, sertçe bakıyor. Yatağa oturup derin bir iç çekiyor, saçlarını düzeltiyor ve sonra ona sakin bir şekilde bitirmek istediğini söylüyor.

"*Neyi* bitirmek?" diye soruyor Nat, titreyerek.

"Aramızdakileri bitirmek. Adına ne dersen de. Ayrılmak. Bitirmek."

"Aramızda bir şey olduğunu bile bilmiyordum!"

"Öyle mi? O zaman her akşam seni yatağıma getiren ne?"

"Ben de başından beri kendime bunu soruyorum. Nedir bu?"

"Hiç anlamadın, değil mi? Bu yüzden beni gözetleyip duruyorsun, evde olup olmadığımı görmek için evin etrafında dolaşıyorsun... Çünkü hiçbir şey anlamıyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Bitti artık. Sabrımı tükettin."

Nat adamın söylediklerini duyuyor ama anlamıyor. Sesleri algılıyor ama onları kavrayamıyor. İçinde bir şeyler değişmeye

başlıyor. Öfkesi çözülüp yerini yankısı tüm bedeninde duyulan bir boşluğa bırakıyor. Bir kuyuya düştü ve boğuluyor. Gözlerini ovuşturuyor, farklı bir yerden bakıyor. Sesi –kendi sesi– ona çok uzak geliyor, sanki çok uzaklardan, onun dışından bir yerden konuşuyormuş gibi.

"Hayır, hayır, hayır... Ciddi olamazsın."

Andreas yanıt vermiyor. Taş kesiliyor kadın, müsabakadan çoktan çekildi. Biraz daha kalıyor, yere oturmuş, bir ayakkabısı ayağında, diğerini henüz giymemiş, bluzunun düğmeleri hâlâ açık, hareketsiz bekliyor.

"Gitsen iyi olur," diyor Andreas birkaç dakika sonra.

Nat kalkıyor, giyinmeyi bitiriyor ve gidiyor.

Daha doğrusu, kalkmak, giyinmek ve gitmek zorunda kalıyor. Uyurgezer gibi davrandığından sonrasını hatırlamıyor. Giderken ne söylediğini –eğer bir şey söylediyse– eve nasıl geri döndüğünü, karanlık yüzünden neredeyse el yordamıyla nasıl yürüdüğünü ve tökezlediğini, evinin kapısını nasıl açtığını, acısını boğmak için yatağa nasıl yüzüstü kapaklandığını hatırlamıyor.

Sieso yatağın kenarına yaklaşıyor, ağzıyla yüzünü hafifçe dürttükten sonra yanındaki halıya uzanıyor. Şimdi, –ölülerin bekçisi– o köpek dışında kimsesi yok, yapayalnız. Etrafında sadece sessizlik var, her zamanki hayali sessizlik. Bir ATV'nin motoru havayı yırtıyor, uzakta bir çift köpek havlıyor ve aklına yeni bir sözcük öbeği geliyor: *zaman cezadır*.

Sanki o sözleri bir yerden okuyormuş gibi telaffuz ediyor, sanki sesi kendisinden değil de ötelerden, çok ötelerden geliyormuş gibi.

III.

Adam yanıt vermemekte diretse de bunu kabullenmeyi reddederek, her seferinde bu son diye kendine söz vererek, kendini onun insafına bıraktığını, küçük düşüp diz çöktüğünü bilmesine rağmen ısrar ederek, hatta gerekirse evine ya da Petacas'taki stüdyosuna gitmeyi bile düşünerek ertesi gün, bir sonraki gün ve bir sonraki gün onu arıyor. Üçüncü gün Andreas telefonu açıyor, ama sadece aynı cümleyi yinelemek için, doğru olan bir daha görüşmemeleri. Bunu sakin ve kendinden emin bir şekilde, sinirlenmeden, bağırmadan söylüyor. Önceki aramaları ve tacizleri için kadını suçlamıyor. Onu hiçbir şey için suçlamıyor. Nat adamın sinirlenmemesinden kararının geri dönülmez olduğunu anlıyor.

Fakat vazgeçemiyor. Yalvarıyor. Yakarıyor. Adam konuşmayı kısa kesiyor. O andan itibaren bir daha telefonlarına çıkmıyor, mesajlarına yanıt vermiyor. Andreas'ın kararlılığı, tutarlılığı tam da bu, diyor Nat kendi kendine, adam asla pes etmiyor, kendisiyle çelişmiyor.

Artık yapacak bir şey olmadığını kesin olarak görmek onu kelimenin tam anlamıyla hasta ediyor. Yatağa giriyor ve günlerce çıkmıyor. Cep telefonunu yakınında tutuyor, her beş dakikada bir bakıyor, yastığının altına koyuyor ve el yordamıyla arıyor, uykuya yenik düşüyor ama asla tam olarak uyuyamıyor. Umutsuzluktan teninin yandığını hissediyor, Andreas'ı, bedenini, yaptıkları ve yapacakları her şeyi kaybettiğini kabullenemiyor. Olanları, söyledikleri sözleri, söyleniş sıralarını tekrar tekrar aklından geçiriyor. Onu yatakta itmişti –koluyla, neredeyse yere düşecekti– evinden

kovmuştu. Olanlar o kadar korkunç, o kadar yürek parçalayıcı ki, hatırladıkça çığlık atmak istiyor.

Eve kapanmasından endişe duyan Píter onu görmeye geliyor. Nesi var? Doktora gitti mi? Bir şeye ihtiyacı var mı? Nat'ın çekinceleri var, o da pes etmek istemiyor. Píter'den yaşlı çifte bir süre onlara gidemeyeceğini açıklamasını ve Sieso için mama almasını istiyor. Ne kadar ironik diye düşünüyor, Píter nefret ettiği köpeği beslemekten sorumlu olacak.

Píter komşulara onun durumunu anlatmış olmalı, çünkü komşu kadın cuma günü gelir gelmez onu görmeye geliyor. Ona ahşap bir kutuya özenle yerleştirilmiş, her birinin farklı bir rahatsızlığı hafiflettiği belirtilen küçük paketlerde bitki çayları getiriyor. Papatya, melisa, ıhlamur çiçeği, adaçayı, kekik, kediotu ve nane, sindirim bozuklukları, uykusuzluk, kemik ağrıları, regl ağrıları gibi rahatsızlıklar ve hatta üzüntü için kolay çözümler.

"Kutu sende kalabilir, hediyem olsun."

Kötü niyetli bir hediye, diye düşünüyor Nat, sanki er ya da geç tüm bu hastalıklara yakalanacakmış gibi, ama jesti için ona teşekkür ediyor. Komşu önemli değil diyor. Birbirlerine yardım etmek için orada olduklarını söylüyor, tersi olsaydı Nat'ın da aynısını yapacağını biliyor. Nat kadının mavi pamuklu elbisesinin altında tomurcuklanan karnını gözlemliyor. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyor ve onu ilk tanıdığı zamandan çok daha çekici buluyor, saçları daha ipeksi, teni daha genç, doğal bir zarafeti var ve bu onu aniden çok rahatsız ediyor. Neredeyse hiç düşünmeden soruyor:

"Andreas'la derdin ne? Bir şey mi oldu?"

Aslında niyeti bu kadar sert söylemek değildi ama sözleri kulağa sert geliyor. Saldırıyormuşum gibi oldu, diye düşünüyor, saldırıya uğradığı hissiyle yanıt vermeyecek. Ama kadın soruyu tartar gibi başını eğiyor, sonra kaldırıyor ve gülümseyerek başını sallıyor.

"Olmadı. Bir derdim yok."

"Ama onu size getirmemi yasakladın!"

Kadın tavrından ödün vermeden gülümsemeye devam ediyor.

"Yasaklamak kelimesi biraz abartılı oldu. Ben sadece senden bize getirmemeni istedim."

"Ama neden?"

Yine karnını okşuyor, sallanıyor.

"Sebebi yok. Çünkü onu çok az tanıyorum. Samimi değiliz."

Öğleden sonra da komşunun kocası ziyarete geliyor. Ona neye ihtiyacı varsa getirebileceğini, ne isterse yapabileceğini söylüyor. Nat, o kadar mı kötü görünüyorum, yoksa halimin nedenini sezip cezalandırılıyor olmamdan zevk mi alıyorlar diye düşünüyor.

Komşu adamın sesinde çıkarcı, yakışıksız bir ton var. Karısı onun orada olduğunu biliyor mu? Onu karısı mı gönderdi, yoksa kendisi mi geldi? Dikkatle adama bakıyor ve nasıl bocaladığını fark ediyor, gözleri sulanmış –sıvılaşmış gibi– ve sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi ama o birkaç saniyelik tereddüt çok uzun bir süre gibi geliyor.

Komşu adam yalancı bir ifadeyle yüzünü buruşturmadan gülümsemeyi beceremeyenlerden. Yalancı değilse bile, yapmacık bir ifade. Nat bir an için karı kocanın aynı soydan geldiğini düşünüyor.

Onu bitkin düşüren kâbuslar görüyor. Bazen günün herhangi bir saatinde birkaç dakikalığına uyuklamak bile rüyasında ona gelip emirler veren ya da onu karanlık, dolambaçlı yerlerde esir tutan bir sürü varlığın –yüzü olmayan insanlar, konuşan hayvanlar– belirmesine yetiyor. Uyandığında etrafına bakıyor ve kendi yatak odası ona tamamen yabancı geliyor. Mobilyaların ve nesnelerin hepsi yerinde duruyor ama yine de bir şeyler değişik. Sıcaklıktaki ani düşüş ya da eski bir fotoğraftaki renklerin solması gibi, hissedilebilir bir değişiklik bu. Sanki dünya mutasyon geçirerek ilerlemeye karar vermiş ve o yetişemeyecek kadar arkada kalmış gibi.

Evden nasıl da nefret ediyor, onu güzelleştirme çabaları nasıl da başarısız oldu! Evi temizleyerek ve dekore ederek iz bırakma niyeti işe yaramadı. Eşyaları kötü yapılmış bir kolaj gibi başka yerden kesilip oraya yapıştırılmışçasına sakil duruyor. Üzerinde kâğıtların, dizüstü bilgisayarın, kitapların durduğu masaya, mutfak için diktiği perdelere, o güzelim eski bakır mumluğa, seramik meyve kâse-

sine bakıyor. Her şey gözüne batıyor. Her şey en başından beri gözüne batmıştı, buraya ait değilim, hiçbir zaman da olmadım diyor kendi kendine.

Tamı tamına iki hafta geçti. Bugün yine pazar. Şimdi hamle yapma sırası onda, ancak hangi hamleyi nereye yapacağını bilmiyor.

Yürüyüşe çıkıyor.

Yaşlı çiftin evine giden toprak yola sapıyor, sebze bahçelerinin, tavuklar ve domuzlarla dolu çitle çevrili alanların olduğu yol bu. Uzakta, üzümleri irileşen asma çardağının altında oturan çifti seçebiliyor. Onları terk etmiş, hallerini hatırlarını sormak için bile uğramamıştı. Şimdi uğramalı mıydı? Evet, yoklamalıydı ama sonra, diyor kendi kendine. Çiçek açmış portakal ağaçlarına bakıyor. Alışılmadık bir durum, diye anlatmıştı Píter, alışılmadık derecede sıcak geçen sonbahar yüzünden bu geç çiçeklenme, gerçi adam sıcaklıktan değil, atmosferde yaşanan bir tıkanmadan demişti, sanki hava akımı bir noktada bir yerde durmuş, sanki bir insanmış gibi ayak ya da baş bölgesinde değil, ilerlemesini engellemek için kalça bölgesinde hareketsiz kalmış gibi.

Yalnız gidiyor. Sieso onu birkaç yüz metre takip ettikten sonra patikanın ortasında durup yoluna devam eden Nat'ı izliyor, kadının onu çağırmasına aldırmadan hantal adımlarla geri dönüyor. Nat portakal ağaçlarının yanına gidip, yaprakların çoğunun yaprak bitleri tarafından istila edildiğini fark ediyor. Tamamen böcek kaplı bazı yapraklar kuruyup, içe kıvrılmış. Soluk, neredeyse kirli gökyüzü, uzaktan yükselen bir duman bulutuyla sararmış. Duman, portakal çiçeği ve tezek kokuları birbirine karışıyor. Biraz ileride üzerinde kırmızı boyayla TANRI'NIN CEZASI, UTANÇ yazan ensest ilişkiye giren kardeşlerin evi duruyor. Nat pencerelerin yerinde duran boşluklardan –çerçeveler sökülmüş, camlar kırılmış– çöplerle kaplı, sineklerin bastığı içeri bakıyor. İçeride görecek bir şey –en azından iyi bir şey– olmadığını bile bile eve giriyor ve duvarların havayı daha da ağırlaştırdığı o mekânda dayanılmaz

ve kesin bir gerçeğin farkına varıyor. Ne yaparsa yapsın, hangi hamleyi oynarsa oynasın işe yaramayacak, Andreas bir daha asla onun olmayacak.

Onu kaybetti.

Ona sahipti ve onu kaybetti.

Bu gerçek bedenindeki her kası tırmalıyor. Acı içinde öleceğini düşünüyor, bu şekilde, yalnız başına, o evin yıkıntıları arasında ölmenin mümkün olduğunu düşünüyor. Neredeyse dizlerinin üzerine düşecek ama kendini tutuyor. Duvara yaslanarak düzenli bir şekilde nefes almaya çalışıyor. Hayatının son sahnesini izlediği hissine kapılıyor. Bunun gerçek bir acı olduğunu düşünüyor. Korkunç bir şey olacak, diye düşünüyor daha sonra.

Biraz sonra, eve döndüğü sırada kargaşayı fark ediyor, önce hayal meyal seçilen şekiller sonra bir şeylerin etrafında hareket eden insanlar, birkaç arabanın kaldırdığı toz –komşuların minivanı tam o sırada hareket ediyor– ve mesafeden dolayı boğuk bir şekilde ona ulaşan bağırışlar. İçinde karanlık bir önsezi şekillenirken adımlarını sıklaştırıyor. Tam olarak ne olduğunu anlamadan ilerliyor, şimdi artık çığlıkların kimden geldiği belli oluyor, hareket halindeki arabaya binen komşu kadınla evde bırakıldığı için bağırıp, tepinen oğluna aitler. Ortamda iki ya da üç kişilik bir erkek grubu da var, içlerinden biri eline bir sopa –ya da sopaya benzeyen bir şey– alıyor ve Nat'ın evinin etrafında dolanıyor. Minivan uzaklaşmaya başlıyor, tozun içindeki silueti neredeyse seçilemez hale geliyor. Aceleyle ilerlerken neler olduğunu merak ediyor, ta ki adamlardan birinin ona doğru koştuğunu ve seslendiğini görene kadar, ama ses tonunda bir uyarıdan çok suçlama var, sanki bir şeyden suçluymuş gibi, hey, diyor, hey, diye bağırıyor ve her şey çok hızlı gelişiyor. Köpek diyorlar, o vahşi hayvan. Hangi cehennemdeydin bunca zaman diye soruyorlar. Kızın yüzü parçalandı diyorlar. Hayvanı neden bağlı bırakmadın? Onun vahşi bir canavar olduğunu bilmiyor musun? O şeytan şimdi nerede? Onu teslim etmelisin, diyorlar, ona dersini verecekler, zavallı çocuk, onu görmeliydin, ne yaptığını görmeliydin. Nat zar zor anlayabiliyor. Kapının önünde durmuş

yüzünü tırmalayan ve dehşet içinde çığlık atan çocuğa bakıyor. Bir kadının –dükkânın sahibi– onu kollarına alıp zorla içeri götürdüğünü görüyor. Birisi ona hemen oradan gitmesini, gidip canavarı bulmasını, birinin onu oracıkta öldürmesini istemiyorsa toz olmasını, en azından o zavallı hamile kadın, kızının yüzü parçalanmış ve görünüşe göre talihsizliğinden artık Nat'ın sorumlu olduğu o anne çocuğunun güvende olduğu haberini alana kadar ortadan kaybolmasını emrediyor.

Kendini tekrar eve kapatıyor, eğer oraya evim diyebilirse, hatta ev diyebilirse. Başka seçeneği yok, başka nereye gidebilir ki? Nereye giderse gitsin, ne söylerse söylesin, kapılar yüzüne kapanacak. Onu görmeye gelen tek kişi Píter. Gözlerini kısarak kadını endişeyle izliyor. Nat kanepeye kıvrılmış, sabit gözlerle duvara bakıyor. Píter onu neşelendirmeye çalışıyor, ama Nat gönülsüzce dinliyor. Görünüşe göre kızın yaraları çok ciddi değilmiş, diyor ona. Yara izleri kalacak ama estetik ameliyat her zaman mümkün. Píter çocuğun yanakları, daha doğrusu bir yanağı hakkında bir şeyler anlatıyor. Adamın yüzünün yarısı gölgede kaldığını için ikiye bölünmüş gibi. Karşısında oturan Nat, o yüzün sadece yarısını görüyor. Píter şimdi ona çok daha genç görünüyor, sakalı birbirine girmiş ve elmacık kemikleri gölgeyle yumuşamış, ya da belki de yaşlanmış olan Nat'ın kendisi ve adama başka bir yaştan bakıyor. Yumuşak tonda, yatıştırıcı sesi Nat'ın şimdi anlayamadığı şeyleri açıklamaya devam ediyor. Söyleyecek bir şeyin olmadığında dinlemek ne kadar yorucu, diye düşünüyor belli belirsiz. Kendisi konuşurken Andreas da böyle mi hissediyordu acaba? Gevezelik ettiğinde adam kendini böyle mi hissediyordu?

"Her halükarda, çıkıp yardım teklif etmelisin. Çocuğun durumunu sor. Daha altı yaşında, zavallıcık."

Zavallıcık, diye tekrarlıyor Nat ve sonra:

"Benim suçum değil."

"Hayır, tabii ki değil," diyor Píter, elini tutup, sıkıyor.

"Herkes benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyorlar. Ama yardım etmelisin. Yardımını onlardan esirgeyemezsin."

Yardım demek, Sieso eve döner dönmez teslim edip uyutulmasını sağlamak demek. Köpek –akıllı hayvan– kaçtı ve hâlâ nerede olduğu bilinmiyor. Yaptığının ne anlama geldiğini, sonuçlarını ne olacağını anlayacak kapasiteye sahip mi?

La Escapa'nın erkekleri, Petacas'ın polisleriyle birlikte çevrede onu arıyorlar. El Glauco'ya kadar gittiler ve gerekirse tepeye tırmanacaklar. Dükkân sahibi adam arama ekibine liderlik ediyor. Sanki kendi kızı ısırılmış gibi, içlerinde en öfkeli, en kızgın olan o. Kendisine ettiği hakaretler hâlâ Nat'ın kulağında çınlıyor. Bir tek çingene adam Nat'ı savunmuştu. Kızı rahat bırakın, demişti. Ama sonra arama ekibine katılmıştı. Nat her şeyi hayretle hatırlıyor. Kendini savunmuyor.

İtlaf fikri Nat'ı korkutuyor. Ona göre köpeği öldürmek bu talihsiz durumu daha da zora sokacak. Küçük kızın ya da ailesinin, hatta kendi yaşadığı talihsiz durumu değil, ama genel olarak dünyanın içinde bulunduğu talihsiz durumu zorlaştıracak, sanki tek bir hayvanın –o hayvanın– kurban edilmesi, tamiri mümkün olmayan bir musibete yol açacak, var olan düzeni kesin olarak değiştirecekmiş gibi.

"Onun bir tehlike olduğunun, o çocuğa yaptığını başkalarına da yapabileceğinin farkında değil misin?"

"Çitin üzerinden atlayıp izin almadan bahçeye oynamaya giren oydu. Çitten atlamasaydı Sieso ona saldırmazdı. Ayrıca, annesi ve babası neredeydiler? Çocuğu bir başına bıraktıkları için olayın sorumlusu onlar değil mi?"

Píter gözlerini fal taşı gibi açmış, şaşkın halde ayağa kalkıyor.

"Böyle konuşma! Sakın kimseye söyleme bunları! Başını belaya sokacaksın!"

"Daha ne kadar başımı belaya sokabilirim ki?"

"Gerginsin. Ne dediğini bilmiyorsun."

Nat başını sallıyor. Yaklaşmasına, üzerine bir battaniye örtmesine izin veriyor.

"Dinlenmen gerek. Yarın yine geleceğim."

Bu kez sessizlik farklı, sanki bir tek onu kandırmak amacıyla bir oyun sergileniyormuşçasına teatral. Herkesin uykuda olması gereken saatler ama kimse uyumuyor. Nat, La Escapa'nın erkeklerinin köpeği arayışını kafasında canlandırıyor. Hayvanı ellerinde tüfekler ve sopalarla arıyorlar, pusuya yatmışlar, onu bulur bulmaz linç etmeye hazırlar. Onu böyle acımasızca mı öldürecekler, yaptığının bedelini mi ödetecekler? Uykusu geliyor, hummalı bir uyuşma hali çöküyor üstüne. Rüyasında yalımları uzaklarda düzensiz titreyen meşaleler görüyor. Bir de Andreas'ı görüyor, elleri bedeninde dolaşıyor, onu okşuyor, bir görünüp bir kayboluyor. Uyandığında, koyu sarı bir ışık panjurların arasından süzülüyor. Kadına kısa bir süre gibi gelse de birkaç saat geçmiş olmalı. Kapının arkasında bir inleme duyuyor – sessiz, yumuşak, neredeyse insani bir inilti. Birisi kapıyı tırmalıyor. Bir hamlede kalkıp kapıyı açıyor. Sieso eşikte durmuş, gözlerinin içine bakıyor. Tüyleri kirli ve patisinde yeni bir yara var ama bakışları her zamankinden daha berrak. Kimse görmeden oraya kadar gelmiş olması bir mucize. Gerçek bir mucize, diyor kendi kendine. Böyle bir hayvanı öldürmek niye?

Kaçmaları imkânsız, zira arabayı çalıştırdığını görür görmez yolunu keserler, kadını da linç ederler. Evden çıkıp yüzleşmeden günlerce evde kalması halindeyse Sieso'nun havladığını duyar duymaz camları indirip, ensest kardeşlere yaptıkları gibi kapıyı kırarlar, onları orada yakalarlar, kaçacak yerleri yok. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibiyim, diye düşünüyor, öyle de. Ona bakıp alçak sesle inlemeye devam eden Sieso gibi.

Tek çözüm Píter'den yardım istemek. En azından deneyebilir. Doğru kelimeleri kullanırsa, köpeği kurtarmanın herkes için –topluluk için– ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlarsa onu hâlâ ikna edebilir. Adama telefon ediyor. Aciliyetin nedenini açıklamadan mümkün olan en kısa sürede gelmesini istiyor.

Píter içeri girip Sieso'yu orada gördüğünde dili tutuluyor. Bakışları kadınla köpek arasında beklentiyle gidip geliyor. Nat telaş içinde konuşmaya başlıyor. Arabayı getirdi mi? Evet mi? Gizlice

köpeği götürebilir, ondan şüphelenmezler. Hayvanı bir köpek barınağına ya da başka bir yere, başka bir kasabaya bırakabilir. Gerekirse kilometrelerce uzağa gitsin. La Escapa'da kalırsa, onu sopa darbeleriyle öldürecekler.

"Aklını mı kaçırdın sen!" diye araya giriyor adam.

Ama Nat konuşmaya devam ediyor. Senin köpeğin olsaydı, diyor. Ona bir şans vermez miydin? En aşağılık suçluya bile bir savunma hakkı verilir. Yoksa yılan konusunda ona ne söylediğini hatırlamıyor mu? Tek yapması gereken hayvanı oradan alıp başka yere koymak dememiş miydi? Adamı omuzlarından tutup sarsıyor. Hep onun arkadaşı olduğunu söylüyordu. Gerçek arkadaşı. Yardıma ihtiyacı olursa ona gelmesini. İşte şimdi de öyle yapıyordu. Neden ona destek olmuyordu?

"Çünkü benden yapmamı istediğin şey saçmalık. Senin iyiliğine değil, kötülüğüne bu istediğin. Duyguların alt üst oldu ve anlamıyorsun. İleride bana teşekkür edeceksin."

Nat öfkeleniyor. O da mı kendisini reddedecek? Şimdi masadaki en zayıf taş o olduğuna göre diğerleriyle birlikte karşı cepheye mi geçiyor?

"Herkesin güvenliği ve adalet için doğrusu bu. Bunun altından kalkamazsın," diye ekliyor.

Nat arkasını dönüyor, gözlerini kaçırıyor, evini terk etmesini istiyor. Píter ayaklarını sürüyerek dışarı çıkıyor. İyi de yargılanan kendisi değil, diye düşünüyor Nat, bu yürüyüş, bu teatral tavırlar da neyin nesi? Kehaneti gerçekleşti diye memnun olduğuna emin. Bu köpek sana sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmayacak, demişti. Kulağa bir lanet gibi geliyordu, sonuç da ortadaydı.

İşte belki de bu yüzden, yani kehaneti gerçekleştiği için Píter kendisinde kadını ele verme yetkisi buluyor, zira bir saatten kısa bir süre içinde iki polis memuru kapısını çaldığına göre o ihbar etmiş olmalı.

Nat, Sieso'yu götürmelerine engel olamıyor. Artık direnmenin bir anlamı yok.

Joaquín üzgün ve ellerini nereye koyacağını bilmez halde kapısını çalıyor. Nat onu içeri buyur ediyor ama adam eşiği geçmeden kapıda kalmayı tercih ediyor. Yere bakarak bir süreliğine evlerinde çalışmaya gelmemesinin daha iyi olacağını söylüyor.

"En azından sular durulana kadar," diye ekliyor.

Aksi halde insanlar yanlış anlar, diyor. Kimseyle sorunları yok, Roberta'nın sağlığını bozabilecek çatışmalardan kaçınmak onlar için en iyisi. Nat kendini savunmuyor. Hatta ona hak veriyor. Çocuğu ısıran onun köpeği olduğu için suçlu o. Adil olan bu. Konuşacak, tartışacak başka bir şey yok.

Joaquín bir kere daha özür diliyor. Buruşuk yanakları utançtan kızarıyor.

"Sana karşı bir şey değil. Bütün bunlar bittiğinde geri gelebilirsin."

O öğleden sonra Roberta'yı görüyor, verandaya hava almaya çıktığında oturduğu yıpranmış çizgili şezlongda dinleniyor. Yaşlı kadın ona yaklaşmasını işaret ediyor. Nat emin olamıyor, kadına zarar vermek ya da kocasının verdiği talimata karşı gelmek istemiyor, ama sonunda gidip karşılıklı konuşabilecekleri bir mesafede bahçe kapsına dayanıyor.

"Naber, Roberta? Nasılsın?"

Roberta sinirli bir halde ona oğlundan bahsediyor. Onu İtalya'ya götüreceğine söz verdiğini ama sözünü unuttuğunu söylüyor. Yolculuk için kendine yeni üst baş aldıktan sonra oğlunun onu unuttuğunu yineliyor. Nat, yaşlı çiftin yurtdışında yaşayan, hiç görüşmedikleri ve neredeyse hiç bahsetmedikleri bir oğulları olduğunu biliyor, ancak Roberta'nın söyledikleri ona pek mantıklı gelmiyor.

"El Glauco'da kayboldu," diyor şimdi. "Orada kaybolmuş, küçük bir çocukken, sakalı yokken. Yüzünde sakal yerine ot varken."

"Bu söylediklerin pek mantıklı değil Roberta."

Yaşlı kadın konuyu değiştirmek istercesine yan dönüyor.

"Boş ver."

Kadının saçları ıslak, Joaquín muhtemelen yeni yıkamış saçlarını ve açık havada kuruması için kapının önüne oturtmuş. Saçlarının bu şekilde arkaya taranması kadına çok yakışıyor. Nat ona bunu söylüyor.

"Çok güzel görünüyorsun Roberta."

"Hadi gel içeride biraz oturalım mı? Burada tek başıma sıkıldım."

"Şu an vaktim yok. Ama eminim seninle oturup sohbet etmek kocanın hoşuna gidecektir."

"Off, o farklı bir dilden konuşuyor. Birbirimizi hiç anlamıyoruz. Fark etmedin mi?"

"Neyi Roberta?"

"Adam beni anlamıyor."

"Kocanı mı kastediyorsun? Tabii ki seni anlıyor!"

"Ah, nerede. Burada, bu yerde, kimse kimseyi anlamıyor."

"O her yerde öyle."

"La Escapa'da daha fazla, çok daha fazla. Görüyor musun kimse burada doğmuyor. Herkes dışarıdan geliyor. Herkes farklı bir dil konuşuyor. İngilizce, Fransızca, Almanca, Rusça, Çince!"

Nat gülüyor.

"Olur mu öyle şey Roberta? Burada hepimiz aynı dili konuşuyoruz."

Yaşlı kadın cık deyip elini küçümsercesine sallıyor.

"Nerede! Kafan çok karışık! Gördün mü, şimdi de sen beni anlamıyorsun."

Andreas aklından çıkmıyor. Ona duyduğu özlem hâlâ çok büyük. Bazen göğüsleri arzudan şişiyor, sadece adamı hatırlamak bile tüm bedenini karıncalandırıyor. Bununla birlikte yüz hatları çoktan silinmeye başladı. Gözlerini kapatıp yüzünü aklında tutmaya çalışıyor ama yine de görüntü yitip gidiyor. Onu kaybetmiş olma duygusu hafızasını hızla kemiriyor. Bir gece onu tekrar rüyasında görüyor, rüyasındaki adam daha uzun boylu, daha zarif. Rüya-

sında yüzmek için içine daldığı kaygan bir sükûnet denizi var. Suyun süzdüğü ışık huzmelerini, nehir yatağının yeşilimsi tonunu ve dipteki taşların gümüşi parıltısını izleyerek kolaylıkla kulaç atıyor. Uyandığında yok, o Andreas değildi diye düşünüyor.

Başka bir gün onu uzaktan görür gibi oluyor. Hissettiklerini tarif etmek imkânsız. Belki de buna en yakın şey, başka bir dünyanın manzarasını görebildiğiniz bir pencereden dışarı bakmak olabilir. Artık uzak, anlaşılmaz ve acı veren bir dünya. Ama başından beri böyle değil miydi: uzak, anlaşılmaz ve acı verici? Evet, diye yanıt veriyor kendi sorusuna, ama daha önce içindeydi, şimdi ise dışında.

Bir daha Andreas'ı gözetlemiyor –onu tekrar gözetlediğini fark ederse bu ölümcül olabilir– ama uzaktan evini izliyor, – eskiden hep açık bıraktığı– kapısı genellikle kapalı, kamyoneti neredeyse hiç yerinde değil. Bu kadar zamanı dışarıda nerede geçiriyor şimdi?

Evin etrafında garip bir durgunluk var, sadece ufak tefek değişikliklerle bozuluyor – bir gün çekilen panjur ertesi gün çekilmiyor, el arabası yer değiştiriyor, bir gün önce kapının önünde duran lastik çizmeler ertesi gün kayboluyor – ona Andreas'ın hâlâ hayatta olduğunu gösteren değişiklikler. Bir bakıma bu farkındalığı şaşırtıcı buluyor, çünkü kendisi çoktan öldüğü hissini taşıyor.

Olanlar hakkında ne düşünüyor acaba, herkesin onu kınaması hakkında? Merhamet hissediyor mudur? Yoksa o da diğerleri gibi suçlu olduğuna mı inanıyordur?

Her şey çok kısa bir süre içinde oldu. O kadar kısa ki, düşündükçe hayrete düşüyor. La Escapa'ya vardığında yeni bir tüp diş macunu açmıştı, günde iki üç kez kullandığı tüp henüz bitirmemişti, üçte biri hâlâ duruyordu. Bu inanılmaz, diyor kendi kendine: 125 mililitre bir diş macunu kullanım süresinden daha kısa bir sürede her şey ters yüz olmuş, silkelenmiş, tekrar yüzü çevrilmiş, sonra bir kere daha ters yüz olmuştu.

Bir gün Villacık'ta birileri olduğunu görüyor, çekincelerini yenip sormaya gidiyor. Komşu adam evde yalnız. Eve bakmaya geldiğini söylerken adam ona sitemden çok meraka yakın bir ifadeyle, ciddiyetle bakıyor. Ona kızın daha iyi olduğunu, iyileşmeye başladığını

söylüyor. Nat ona kızgın olup olmadıklarını soruyor. Mümkün olduğunda onları ziyaret etmek istediğini söylüyor. Hem kızı, hem anneyi, ikisini de. Onlardan şahsen özür dilemek istiyor. Adam bir an düşündükten sonra cevap veriyor. Düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlıyor ve bu hareket Nat'a adamın olaydan etkilendiğini gösteriyor. Hayır, diyor, ona kızgın olmadıklarını söylüyor. Tek hatası dikkatsizliğiydi. Etrafta dolaşıp yarı vahşi hayvanları toplamak doğru değil. Bazı risklerin telafisi olmuyor, diye tekrarlıyor, sonuçlarını tartmadan bu riskleri almaya hakkın yok. Nat ona Sieso'nun yarı vahşi olmadığını, komşu adamın da köpekten hoşlandığını, hatta bir keresinde onu severken gördüğünü söylemek, kendini savunmak isterdi ama kendini savunmaya hakkı olmadığını biliyor.

Kadına bakarken komşu adamın gözbebekleri, sanki onu tarıyormuş gibi hafifçe titriyor. Onlar için gerçekten acı verici olan şey, diye devam ediyor, Nat'ın köpeğin kurban edilmesine direnmesiydi. Onlar, kızları o kadar çok şey kaybederken neden Nat köpeğini kaybetmeyi reddetmişti? Bunu bu şekilde anlamak zorundaydı.

"Ama burada konuşmayalım. İçeri gel. Hava soğuk."

Nat kabul ediyor, Villacık'a girdiklerinde konu bir daha açılmıyor. Adam oturma odasının ışıklarını ve kaloriferi yakarken başka şeylerden söz ediyor. İşinin detaylarını anlatıyor. Bir sigorta şirketinin müdürü ama ayrılıp kendi işini kurmak niyetinde. Kendi işimin patronu olmak harika olurdu, diyor, maaş zammı talebine red cevabı almamanın tek yolu bu! Kendi şakasına gülüyor ve ardından kadına işlerinin nasıl gittiğini soruyor, ancak cevabı dinlemiyor. Adam kızı için fazla endişeli değilmiş gibi geliyor Nat'a. Belki de olanlar için o kadar endişelenmiyordur, diye düşünüyor, zira konuşmaları rahat ve hatta biraz da olsa hoşlandığı ve köpekle ilgili talihsiz olay nedeniyle artık eline düşmüş olan komşusuyla olmaktan içten içe mutlu bile.

Eline düştüm, diye yineliyor Nat, af, savunma hakkı, itibar iadesi müzakeresi bir olasılık halinde adamın elinde. Olayda kurban olmanın verdiği gücü elinde tutuyor ve belki de bu ayrıcalık sayesinde onun adına aracılık edebilecek tek kişi de komşu adam.

Ancak bunu yapmak için Nat'ın suçunun kefaretini ödemesi, karşılığında bir şeyler vermesi gerekecek. Neden olmasın? Andreas'la hikâyesi de böyle başlamamış mıydı zaten, mal değiş tokuşuyla? Komşu adamın onu arzuladığı çok açık. Onu hep arzuladı ve şimdi her zamankinden daha kolay elde edebilir. Nat adamın dudaklarını yalayarak bir kurt gibi etrafında döndüğünü hayal ediyor. Birdenbire tiksinti kaplıyor içini. Bu dudaklar, bu beden, üzerindeki ağırlığı, steril dokunuş, bir sınır olup bir zamanlar sahip olduğu, kaybettiği ve hâlâ unutamadığı şeylerin artık ne kadar uzak olduğunu gösteriyor. Midesi bulanıyor.

Komşu ceketini çıkarıyor. Nat kendisininkini ilikliyor, veda edip gidiyor.

Yılın sona erdiğini ve herkesin hayırsever vatandaşlar olması gerektiğini hatırlatmak için ritmik olarak yanıp sönen ışıklarla dükkânlardaki yılbaşı ağaçlarının süslenmesiyle birlikte La Escapa'ya bir uzlaşma ruhu hakim oluyor. Nat geçerken artık kimse başını çevirmiyor, kötü bakışlar ya da küçümsemeler yok, en azından onun görebildiği kadarıyla. Dükkândaki tezgâhtar kız ona, başlangıçtaki gibi olmasa da en azından olanları unutarak ya da unutmuş gibi yaparak, belli bir doğallıkla davranıyor. Çingene çift ona bir tazı yavrusu vermeyi öneriyorlar, bu hayvan asla sorun yaratmaz diyorlar, ama yeniden deneme düşüncesinden bile korkuttuğu için Nat reddediyor. Joaquín ne zaman isterse onlara gelebileceğini ima ediyor – bunu söylerken yüzü kızarıyor, gözlerini yerden kaldırmıyor. Píter bile özür diliyor. Durumu iyi idare edemediğini kabul ediyor, onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyor ama çözüm bulması zor, şeytani bir ikilemdi diyor.

Nat, komşu kadın ve çocukların dönüşünün, normale dönüş anlamına gelmesi umudunu taşıyor, her ne kadar bu normallik aynı zamanda çok kaygan bir zemin olsa da. Ceza çekmeyen suçlu affedilmez, ama La Escapa sakinleri için Andreas'la ayrılması bu işlevi yerine getirmiş olmalı diye düşünüyor. Belki de bu –mutluluk

sarhoşluğu halinden kovulmak– onlara zaten yeterli bir ceza gibi görünüyor. Zavallı küçük kız tedaviler boyunca gözyaşı dökerken, o sevgilisiyle domuzlar gibi çiftleşseydi muhtemelen onu affetmezlerdi diye düşünüyor, kullanacakları kelimeler bunlar olurdu: *çiftleşmek, dişi domuz*. İşte bu nedenle, artık sevgilisiyle domuz gibi çiftleşmediği için, Nat saklanmadan dışarı çıkmaya cesaret ediyor.

Noel gecesi El Gordo'nun barında bir şeyler içmek için bir araya gelen bir grupla buluşmaya giden Píter'e eşlik ediyor. Gece hızla geçiyor, doyasıya yemek yiyorlar, şakalaşıyorlar, şampanya patlatıyorlar ve Noel şarkıları söylüyorlar. Dükkânda çalışan kız sarhoş oluyor ve bir bira fıçısının üzerinde seksi hareketler yaparak dans ediyor. Babası da sarhoş ve kahkahalarla gülerek onu oradan indiriyor. Nat o gece her şeyin serbest olduğunu ve dükkân sahibi ile Gordo arasındaki eski kin de dâhil olmak üzere her şeyin affedildiğini hissediyor. Bu yüzden ne zaman biri içeri girse ve girişteki boncuktan perde ses çıkarsa başını çevirip bakıyor. Sarhoşluk ona bulanık bir umut veriyor. Ya Andreas da gelirse? Bu ihtimal bile kalbinin hızla çarpmasına neden olur. Ama Andreas gelmiyor.

Sabahın erken saatlerinde kafası karışık, heyecanlı bir halde insanlarla sarılarak vedalaşıyor, gecenin soğuğunda içten ve sıcak sarılmalar bunlar. Eve döndüğünde, Andreas'ın evine gitmek için can atıyor. Uzaktan bir bakmanın ne zararı var diyor kendi kendine. Orada, değil mi? Işığı yanıyor mu? Müzik sesi duyacak mı? Misafiri olacak mı?

Ama yola çıktığında, dikenli incirlerin karanlıktaki siluetleri – uğursuz, tehditkâr şekiller– ona bir uyarı gibi geliyor, geri dönmesine neden oluyor.

Alışverişten dönerken Villacık'ın girişinde saksıları sulayan komşu kadını görüyor. Elinde torbalar, kalbi hızla çarparak olduğu yere çakılıyor. Tekrar yürümeye başladığında hava o kadar tuhaflaşıyor ki ilerlemekte zorlanıyor. Selam vermek için harekete geçmesi ge-

rektiğini biliyor, ama yavaşça yürüyor, geçmişte çeviri yaparkenki dikkatiyle kafasında söylememesi gereken kelimeleri eleyip yerine en uygun olanları seçiyor, orijinal metni anlamasa da.

Komşusu onu gülümseyerek karşılıyor, güzel bir kadın, üzerinde ona yakışan hardal rengi bir kazak, bol bir hamile pantolonu var, saçları toplu, elmacık kemikleri parlıyor. Nat onun bu tavrına şaşırıyor. Bu karşılama, diyor kendi kendine, ama gerisini getiremiyor. Bu karşılama.

Öpüşüyorlar. Küçük kızı sorarken Nat'ın sesi çatlak çıkıyor. Komşusu ona kızın çok daha iyi olduğunu söylüyor. Onu görmesi için çağırıyor ve küçük kız itaatkâr bir şekilde içeriden geliyor. Yanağında yanlamasına uzanan yara boyutuna rağmen, kızın son derece narin ve henüz tam oturmamış yüz hatlarının güzelliğini bozmuyor. Çenesinde ve boynunda da bazı küçük izler var. Ama en çok göze çarpan şey ciddiyeti. Nat'a ifadesiz gözlerle bakıyor.

"Zamanla yara izlerinin neredeyse hiç fark edilmeyeceği söylediler," diye açıklıyor annesi. "Çocuk olduğu için şanslı. Çocuk cildi hemen kendini yeniliyor."

Nat'ın gözleri doluyor. İkisinden de özür diliyor. Keşke zamanı geri alabilsem, diyor. Sebep olduğu acı için çok üzgün. Çok özür dilerim diye tekrarlıyor. Küçük kız kılı kıpırdamadan duruyor. Komşusu onu rahatlatmak için elini Nat'ın koluna koyuyor ve içeri geçmesi için kenara çekiliyor. Nat elinde torbalarla içeri giriyor. Sersemlemiş bir halde kendisine söylenen yere oturuyor ve etrafına bakınarak komşu adamı, diğer çocuğu arıyor.

"Evde değiller," diyor komşu, o sormadan.

Sonra ona bir fincan kahve ikram ediyor. O mutfakta kahveyi hazırlarken, kız Nat'ın yanında sessiz bir şekilde ayakta duruyor. Çocuklara özgü o geçmişi olmayan bakışı kaybetmiş, yara izinden çok gözlerinin işaret ettiği bir önce ve sonra, zaman içinde bir kırılma var. Nat onunla diyalog kurmaya çalışıyor ama kız sadece tek heceli cevaplar veriyor. Yüzünde kendi değişmez kararını yansıtan bir ifade var. Hükmünü çoktan vermiş ve bu hüküm hiç de olumlu değil.

"Çok içine kapanık," diyor, komşu kadın mutfaktan döndüğünde.

Hamileliğinden ve Noel'den konuşuyorlar. Noel partisi nasıldı? Gordo'nun barında iyi vakit geçirdiler mi? Onlar aileleriyle geçirdi, tabii ki –komşu kadının annesi, babası ve adamın annesiyle– büyükanne ve büyükbabalar torunlarını özlüyorlar, tatilin geri kalanını doğada geçirmek, etrafa geziler yapmak istiyorlar, eğer isterse Nat da katılabilir. Nat rahatsız oluyor. Bütün bu nezaketin anlamı ne? Hiçbir şey olmamış gibi sohbet etmekte zorlanıyor ama kendisinden beklenenin bu olduğunu ve çaba göstermesi gerektiğini düşünüyor. Komşu kadın şimdi de masraflardan bahsediyor. Tadilat masrafları –yüzme havuzu projesi, aynı zamanda tamamen değiştirilmesi gereken mutfak– Noel hediyeleri, ısınma, sağlık masrafları... Nat bir anda ayılıyor. Bu daha önce aklına gelmemişti. Bunun öylesine söylenmiş bir söz mü olduğunu yoksa komşusunun bunu bilerek mi konuşmanın arasına sıkıştırdığını bilmiyor, ama yutkunup ve soruyor.

"Çok masraf çıktı mı?"

Yok olmadı, diye aceleyle açıklıyor komşu. Doğum masraflarından bahsediyor. Çok prestijli bir jinekoloğa gitmiş, daha önceki doğumlarını da aynı doktor yaptırmış, bu konularda masraftan kaçılmazmış. Küçük kızın tedavisi sigorta kapsamındaymış. Nat'ın endişelenmesine neyse ki gerek olmadığını da ekliyor. Geçmişi geçmişte bırakmak gerek. Yanına yaklaşıyor, biraz eğiliyor, sesini alçaltıyor. Konuşurken parmağının ucuyla bardağın ağzında daireler çiziyor, her kelimeyi yavaş yavaş telaffuz ediyor.

"Bak canım, eğer seni mahvetmek isteseydik, seni ihbar ederdik."

Nat kıpırdamadan duruyor, tepki veremiyor. Bu konuşma tarzı bir anda yüzüne yumruk gibi iniyor.

"Ne demek istedin?"

"Senden şikâyetçi, olurduk. Seni ihbar edebilirdik diyorum. Ama yapmadık. Eğer seni adam akıllı mahvetmek isteseydik bunu yapardık, çünkü kendini kurtaracak tek bir gerekçen yoktu. Gördüğün gibi, niyetimiz senden intikam almak değil. Sakin ol artık."

Nat şaşkınlıkla başını sallıyor. Komşusunun sözlerindeki saldırganlığı yatıştırmak için mi yoksa vurgulamak için mi gülümsediğini

anlayamıyor, muhteşem dişlerini ortaya çıkaran gergin bir gülümseme bu. Bir köşede yere oturmuş olan kızı arıyor. Kız bir oyun konsoluyla oynuyor, sözüm ona kendi halinde ancak –Nat'e öyle geliyor ki– tek kelime kaçırmadan konuşmaları dinliyor. Komşu kadın konuyu değiştiriyor, gülümsemesi neredeyse belli belirsiz yumuşuyor ve kocasından bahsediyor. Kocasının alışveriş yapmak için Petacas'a gittiğini, o dükkânda insanın aradığını bulmasının gittikçe zorlaştığını anlatıyor. Komşu kadının birkaç dakika önce söyledikleri şimdi Nat'ın hayal gücünün bir ürünü gibi görünüyor ve yine de öyle olmadığını, o beklenmedik sözlerin çok iyi düşünülmüş bir senaryonun adım adım sahneye konuluşunun bir parçası olduğunu biliyor. Nat artık kadını dinlemiyor, bir an önce gitmek istiyor ama nasıl araya gireceğini bilmiyor. Komşu kadın koltuğun arkalığına yaslanmış gevezelik etmeye devam ediyor. Arada bir kız konsoldan başını kaldırıyor, onları ciddiyetle inceliyor sonra oyununa geri dönüyor. Nat'ın aklına bir bahane geliyor. Ocak, diye mırıldanıyor. Ocağı açık bıraktım. Gitsem iyi olur, diye ekliyor, ocak eski bir model, her an alev alabilir.

Kapıda komşu kadın onu omzundan tutuyor, bu kez Andreas'ın adını telaffuz ediyor, önceden olduğu gibi Alman değil, doğrudan Andreas diyor.

"Seni terk ettiğine sevindim."

Bunu söylerken gözleri parlıyor. Nat itiraz etmek, bunu nereden çıkardığını sormak istiyor ama gülümsemekle yetiniyor. Palyaçoların salak gülümsemesi, diye düşünüyor, küçük kızın yarası annesinin böyle davranmasına meşruiyet kazandırıyor, haneye tecavüz eden biri gibi onu taciz etme hakkı veriyor. Ona Andreas'ın karanlık bir adam olduğunu, çıkarcı ve kirli olduğunu söylüyor. Onu çok iyi tanıyor. Çok iyi, diye tekrarlıyor ve bu iki kelime devleşip, dört başı mamur bir dile, Nat'ın girmesine artık izin verilmeyen özel ve gizli bir dünyaya dönüşüyor. Nat kadına daha önce tam tersini, yani onu çok az tanıdığını söylediğini hatırlatabilirdi. Ayrıntıları sorabilir, evden çıkışını geciktirebilir ve ne demek istediğini anla-

maya çalışabilirdi, ama kaçıp uzaklaşma dürtüsüne yenik düşüyor. Torbalarını yükleniyor, tekrar gülümsüyor ve arkasına bakmadan oradan ayrılıyor.

Alışverişi buzdolabına yerleştirirken yumurtalardan birkaçının kırıldığını ve yoğurt kaplarından iki tanesinin açılıp içinin boşaltıldığını görüyor. Ne zaman olmuştu bu? Kim yapmıştı? Poşetleri bir an bile başıboş bırakmadı. Bu –kırık yumurtalar ve boş yoğurt kapları– şimdi onu yaşadığı diğer sahneden daha fazla rahatsız ediyor.

Aralık ayının otuzunda ev sahibi huysuz bir halde çıkageliyor. Yerden gözlerini kaldırmadan ona söylediği ilk şey, bir keçi yavrusu için normal fiyatın iki katını talep ettiklerini gevelemek oluyor. Herkesin –bütün embesillerin diyor– yılbaşı yemeği için özel bir şeyler almaya çalışmasından satıcıların faydalandıklarını, ama bu kadar yüzsüzlükten bıktığını söylüyor. Bıktım diye tekrarlıyor. Nat kayıtsızmış gibi davranıp parayı getirmeye gidiyor. Yılın son günü olması ne fark eder, diye devam ediyor ev sahibi, kanepeye oturuyor, ona kalsa bir kâse patates cipsiyle, iki üç şişe litrelik birayı mideye indirir, başka da bir şeyle uğraşmaz. Ama kadınlar, diyor, her şeyi karmaşıklaştıranlar onlar, özel günleri, yıldönümlerini ve doğum günlerini kutlamak için fırsat kolluyorlar, yaptıkları yemekle hava atıyorlar, sanki yediklerimizi sonra sıçmıyormuşuz gibi. Tükürüğünü koluyla siliyor, Nat'e uzun uzun sırıtıyor ve sonra ona köpeği soruyor.

"Umduğun gibi çıkmadı değil mi?" diyerek gülüyor.

Köpeği nasıl idare edeceğini bilmemesinin kendi hatası olduğunu söylüyor. Köpekler o kadar karmaşık değildir, tek yapman gereken onlara sert davranmaktır. Hayvanı şımarttın, onu veterinere götürmek saçmalıktı, yoksa onu veterinere götürdüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir yandan hayvanı şımartırken diğer yandan onu kazığa bağlayacağım diye tutturdun. Köpeğin çılgına dönmesine şaşmamalı. Her neyse, artık pişman olmak için çok geç, herkes

er ya da geç işlediği suçun cezasını çeker. Oturduğu yerde ceplerini karıştırıyor ve katlanmış, buruşuk faturaları çıkarıp uzatıyor.

Nat hesabını yapıyor, ona parayı veriyor. Adam yavaşça ve güvensizce hesapları gözden geçiriyor. Ayağa kalkıyor, bacaklarını ayırıp ellerini beline dayayarak ona bakıyor. Kadın pes edip göz kapaklarını indirene kadar karşılıklı bakışıyorlar.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Nat cevap vermiyor. Sadece onun gitmesini diliyor.

"Artık kimseyle yatmadığına göre, burada ne işin var?"

Kadının içinde bir şey patlıyor. Bir torba dolusu soğuk jel gibi bir şey, sonra uzuvlarına yayılıyor, kaslarını gevşetiyor, onu ele geçiriyor. Bir adım geri atıyor.

"Belki de biriyle yatıyorsundur. Biri olmasa başkası vardır her zaman, değil mi? Kim olsa sana fark etmez."

Kadına yaklaşıyor. Nat masanın kenarına kadar geri çekiliyor. Kenardan sıyrılmaya, gerilemeye çalışıyor ama adam onu kolundan tutuyor.

"Gel buraya," diye fısıldıyor, "benimkinin de tadına bakmak istemez misin?"

Nat çığlık atmak istiyor ama korkudan donup kalıyor. Daha bağıramadan adam bir eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle kolunu daha sıkı kavramaya devam ediyor. Başını yaklaştırıp kulağına fısıldıyor.

"Çığlık atmaya kalkma. Kimse sana yardım etmeye gelmez."

Adamdan uzaklaşmaya çalışıyor, tüm gücüyle onu itiyor, ama ev sahibi şaşırtıcı bir direnç gösteriyor, kadını sıkıştırıp, terli, uyarılmış, sert ve kötü kokan bedenini üzerine bastırıyor, ağırlığını veriyor, onu duvara doğru itiyor, susmasını emrederken kolunu büküyor, uslu durmazsa ellerini ve ağzını bağlamakla tehdit ediyor.

"Hadi ama," diyor. "Namuslu kız numaraları yapma. Alman'la, Hippi'yle, komşunla ve hatta belki de evini temizlemeye gittiğin yaşlı adamla sikiştin. Bana gelince yok mu?"

Kadını duvara yaslıyor, saçından tutup başını geriye çekiyor. Kadın sürtünmenin acısını, boynunda ve göğüslerinde adamın sal-

yasını, onu taciz ederken çıkardığı inlemeleri hissediyor. Çığlık atıyor ama ağzı kapalı olduğundan çıkan ses yardım çığlığı gibi duyulmuyor, insan sesinden çok boğazı kesilen bir kuşun boğuk ciyaklaması gibi. Adam üzerine daha çok abanıyor, ağırlığıyla onu eziyor, sonra geri çekiliyor, kafasını yana çevirip tükürüyor, yüksek sesle gülüyor.

"Şanslısın kızım. Birden isteğim kaçtı."

Nat'a öğürme isteği geliyor ama tutuyor. Sonunda çığlık atıyor. Bağırarak, polisi arayacağını, ondan şikâyetçi olacağını, bu yaptıklarını herkese hemen anlatacağını söylüyor.

"Öyle mi? Komşularına da mı? Seni savunacaklarını mı sanıyorsun? Neden buradayım sanıyorsun?"

Nat acı içinde, şaşkın, ensesini ve morarmış kolunu ovuşturarak ağlıyor. Adama defolup gitmesini söylüyor.

"Kalmaya meraklı değilim. Yoksa sana tecavüz edeceğimi mi sandın?"

Sonra ondan iğrendiğini, yoldan geçen herhangi bir kadını hatta bir keçiyi ya da ineği ona tercih edeceğini söylüyor. Tahta gibi göğüslerinle, ablak suratınla kendini seçkin bir hanımefendi sanıyorsun diyor. Cesareti varsa gidip polise şikâyet etmesini, kimsenin ona inanmayacağını, şahidi olmadığını söylüyor. Sen beni polise şikâyet edersen komşuların da seni şikâyet eder, yoksa köpek konusunun kapandığını mı sanıyorsun diyor. Eğer isterlerse hâlâ geç değil, sen bilirsin. Bu kadar mızmız olma.

Gözlerinin içine sabit bir şekilde bakarken iki parmağını – birbirine yapışık ve sert orta ve işaret parmaklarını– masanın kenarına sürüyor. Bu dokunuş, adam dışarı çıkıp cipini çalıştırırken ve hatta bir süre sonra bile havada asılı kalıyor.

Nat polisi aramıyor. Kimseyi aramıyor. Yere oturuyor ve Píter'in geçenlerde ona getirdiği bir şişe viskiyi içiyor. Teselliyi kendini uyuşturmakta buluyor. Ama saç dipleri çekiştirilmekten hâlâ ağrıyor ve spazmlardan elleri titriyor.

Keskin bir bıçak gibi başına saplanan bir ağrıyla uyanıyor. Gün ışığı gözbebeklerini acıtıyor. Ne kadar zamandır uyuduğunu merak ediyor? Birkaç kez gözlerini kırpıştırarak odanın, içinde bulunduğu anın ve kendisinin farkına varıyor. Sendeleyerek ayağa kalkıyor, mobilyalara takılıyor. Sanki biri onu filme çekiyor ve –plastik ve mukavvadan yapılmış dekorla– bu kurmaca dünyada ona en önemsiz figüran, davetsiz misafir rolü düşmüş gibi kendini sahte bir sükûnet içinde dışarıdan izliyor. Kana kana su içiyor ama susuzluğunu gidermiyor. Kısık sesini açmak için yüksek sesle konuşuyor. Öksürüyor. Boğazı yanıyor. Hava soğuk.

Paltosunu giyip dışarı çıkıyor. Güneş çoktan yükselmiş ama hava sıcak değil. Bu da dekorun bir parçası diyor kendi kendine. Acemice boyanmış bir güneş. Gökyüzü El Glauco'nun ana hatları etrafında yoğunlaşıyor, yol, takip etmesi gereken yönü işaret ederek kadının önünde uzanıyor.

Andreas'ın kamyoneti yerinde değil, ancak Nat bu kez sadece uzaktan izlemekle yetinmiyor. Eve doğru ilerliyor ve kapının yanında yere oturuyor. Birilerinin onu orada görmesini, onun hakkında söylenilenleri, yapılan dedikoduları, maruz kaldığı suçlamaları ya da işlediği düşünülen hataları ve elbette ki haysiyetini –ya da bir zamanlar haysiyet dediği ama artık kaygan bir kelime olan şeyi– zerre kadar umursamadan birkaç saat boyunca orada kalıyor. Çalıların arasına işiyor. Paltosuna sarınıyor, bulduğu yere uzanıyor, ara ara uyukluyor.

Bütün günü orada geçiriyor.

Akşam karanlığı çökmek üzereyken motor sesiyle uyanıyor. Önce kamyoneti, sonra da içinden inen Andreas'ı görüyor. Ayağa kalkıyor, saçını düzeltiyor. Andreas hiçbir şey söylemeden ona bakıyor. Yüz ifadesi sert. Kadın adamı tanımakta zorlanıyor. Gözleri, bedeni böyle miydi? Boyu daha uzun değil miydi ya da belki daha kısa? Bu kadar kambur, bu kadar sıska mıydı? Adama yaklaşıyor, elini onun göğsüne koyuyor, bastırmadan, orada olduğunu doğrulamak istercesine sadece dokunuyor. Kumaşın altında, Andreas'ın teninden hafif bir sıcaklık yayılıyor, gerçek ve inkâr

edilemez bir sıcaklık. Bu sıcaklık bile onu yaşadığı anın gerçekdışılık hissinden alıkoyamıyor.

"Niye geldin?"

"Bilmem."

Doğru söylüyor, neden geldiğini bilmiyor.

Adam onu merakla izliyor. Boynundaki morluğa gözünü dikiyor. Belki bir şeyleri tahmin ediyor.

"Kötü görünüyorsun," diyor, "içeri gel."

Ev hâlâ sıcak ve odun kokuyor. Nat kanepeye oturuyor, henüz tam kendine gelmiş değil, bildik ama aynı zamanda da yabancı gelen bir denizde batmadan seyreden bir gemi gibi şaşkın etrafına bakınıyor. Li mırıldanarak yanına geliyor, bacağına sürtünüyor. Şimdi her ikisi birden şaşkın: Nat bir sonraki adımının ne olduğunu bilmiyor ve Andreas ise bir şey demesini ya da yapmasını bekliyor, yoksa niye orada olsun ki?

Ancak Nat'ın ona söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı açık. Adam cebinden bir paket çıkarıp, bir sigara yakıp, sessizce içerken, Nat onu bir yabancıymış gibi dikkatle izliyor. Kim bu adam? Neden saatlerce kapısında onu bekledi? İçine elini kolunu bağlayan bir soğukluk çökmüşken ne anlamı vardı bunların?

Adam aylar önce bir süreliğine içine girmesine izin vermesini istemişti. Şimdi sanki kadın adamdan aynısını istiyor gibiydi, ama farklı bir şekilde. Karşısında içinde bir şeyleri harekete geçirmiş bir adam var, büyük, bilinmeyen, labirent gibi ve tükenmez bir şey, ama adam hiçbir şey hissetmiyor. Andreas'ın gözlerinde, kadının başkalarının erişemediği bir güce ya da bilgiye erişim olarak yorumladığı bir mesaj titreşmişti. Ama bu şimdi uçup gitmişti.

Belki de bu yaptığı sahip olduğundan daha fazlasını isteme bencilliğiydi. Belki de nankör olduğu doğruydu. Tanrı'ya dokunmuştu ama yetmemişti.

Andreas sessizliği bozuyor. Sakince, tutkusuz. Son zamanlarda başına gelen her şeyi bildiğini söylüyor. Her şeyi mi, diye soruyor Nat. Evet, her şeyi. Ama yakında atlatırsın, diye teselli ediyor. İn-

sanların onun hakkında söylediklerini dert etmemeli. Nat adamın sözlerinde araya koyduğu mesafenin ağırlığını hissediyor.

"Biliyor musun? Geçenlerde Cárdenas'a gitmek zorunda kaldım. Sokaklar silahlı polislerle doluydu. Uluslararası bilmem ne zirvesi için bir başbakan mı devlet başkanı mı öyle önemli biri ziyaret edecekmiş. Tam anlayamadım, hemen kaçtım. Felaketti."

Nat tepki vermiyor. Andreas'ın ne söylediğini anlayamıyor. Neden bahsediyor? Onu rahatlatmaya mı çalışıyor, yoksa bir riske karşı mı uyarıyor? Sözlerinde bir mesaj mı gizli? Yoksa sadece dikkatini mi dağıtmaya çalışıyor? Kulağa gerçekdışı geliyor, sanki başka biri onun yerine ya da onun ağzından konuşuyormuş gibi.

Aslında, kulağa grotesk, kaba, cahilce geliyor, tıpkı adama dışarıdan baktığı, ortamın bir parçası olarak orada bulunan herhangi biriyken onu gördüğü zamanlardaki gibi. Alman, sıradan bir adam, diğerleri gibi. Kadınsa onu tercüme etmeye, kendi alanına çekmeye çalışmıştı. Ne saçma bir çaba, diyor kendi kendine. Bu kadar rezil bir hal almasaydı, eğlenceli bile olabilirdi.

"Hayda, neye gülüyorsun?" diye soruyor, hayretle. "Seni anlamak imkânsız."

Başta orada yaşamaya devam etmeyi düşünüyor. Ancak sonra bunun tam tersi bir dürtü ağır basıyor, gitme dürtüsü. Kimseye bir şey kanıtlamaya ihtiyacı yok. Kimseye karşı gelmek ya da kimseyi suçlamak istemiyor. Ama vazgeçmek değil, başladığı ve yarım kalan işi bitirmek istiyor. Diğerlerinin yanı sıra yapmakta olduğu tiyatro oyunu çevirisi gibi mesela.

Sonunda yakınlardaki başka bir kasabaya taşınmaya karar veriyor. La Escapa'daki ev sahibine ödediğinden daha az paraya çok eski bir ev kiralıyor. Yerleri siliyor, mutfaktaki ocağı ovuyor, ortalığı süpürüyor, eski tahtaları vernikliyor, fayansların aralarını kazıyarak temizliyor, kuru dalları buduyor. Yeni bir yerde bu işleri tekrar yapmayı yerinde saymak değil ilerleme olarak görüyor. Píter ara sıra onu görmeye geliyor, ona hediyeler getiriyor, başlangıçtaki

kadar, belki de daha ilgili davranıyor. Kadın artık onun ilgisinden rahatsız olmuyor. Kendi kendine, düşündüğünden daha çok birbirlerine benzediklerini söylüyor. Píter en azından konuşuyor.

Kendini dayanıklı, yargılardan azade hissediyor ama dokunulmazlığı, içinde yaşadığı zamanın dışına çıkmış olmasından kaynaklanıyor; sanki sonsuz bir merdiveni tırmanırken kırık bir basamaktan düşmüş ve diğer insanlar onu fark etmeden yukarı doğru devam ediyormuş gibi.

Andreas'ı düşündüğünde, akşamdan kalmaymış gibi hâlâ içinde bir şeyler kıpırdıyor. Sık sık gözlerini kapatıyor ve Andreas'ın ellerinin bedeninin iki yanında gezindiği görüntüyü gözünün önüne getiriyor. Parmaklarını ilk kez belinde hissettiği anı. Üzerinden çıkarmadığı, çıplaklığı vurgulayan tişörtünü. Bedenlerinin siluetini belirgin hale getiren karanlığı. Çatıdaki metal kaplamaya yağan yağmur damlalarının çıkardığı sesi. Bir tek anın –örneğin o anın– bütün bir hayatı haklı çıkarmaya yeteceğini düşünüyor. Buna bile sahip olmayanlar var. Ama diğer anılar çoktan geçerliliğini yitirmişti. Elinde sadece o ilk gün kalana kadar onları teker teker eliyor.

Anıları giderek siliniyor. Artık o kadar azlar ki bir avuç kaldılar. Duygusal kalıntılar sonsuzluğu hak etmiyor diyor kendi kendine.

Bir gün arabasına atlayıp El Glauco'ya çıkmak için La Escapa'ya dönüyor. Andreas'la birlikte gittiklerinde kamyoneti park ettikleri seyir yerine park ediyor. O gün izledikleri rotanın aynısını takip ediyor, ama aynı hisleri duymak için değil, tam tersine, onları silmek ve onların üzerine yenilerini yazmak için.

Bir kayanın üzerine oturup bulutların buğulanıp donuklaştırdığı, renklerin solup birbirine karıştığı manzarayı hayranlıkla seyrediyor. Ağır ağır nefes alıyor. Buz gibi hava nefesini açıyor, burnunu yakıyor. Hiç niyeti yokken gayet mahrem bir veda hissine kapılıyor.

Elinin gıdıklandığını hissediyor, bir karınca bu. Üzerinde oturduğu kaya boyunca ilerleyen bir sıra karıncayı fark ediyor, eline tırmanan dik başlı isyankâr hariç, gayet disiplinli bir hatta ilerliyorlar.

Karıncaları ilgiyle izliyor. Tepeden görünen manzaranın enginliğiyle karıncaların dar evrenini bağdaştırmakta zorlanıyor. Büyük ve küçük, hepsi bir arada, aynı zihinsel düzlemde.

İçini huzur kaplıyor, bir aydınlanma yaşıyor. Sonra birden geçmişte yaptığı hırsızlık anlam kazanıyor. Kafasında bir yere oturuyor.

Hedefe, nişan alarak değil, dikkatsizce, savrularak ve yoldan saparak, neredeyse tesadüfen ulaşıldığını anlıyor.

Yaşadığı her şeyin kendisini o ana getirdiğini açıkça görüyor. Hiçbir yere götürmüyor gibi görünen şeylerin bile.

İşini ve şehri terk edip hiç de pastoral olmayan, salaş bir mezra halindeki ücra bir kırsalda dökük bir baraka kiralayan genç ve deneyimsiz bir çevirmen, Nat, Natalia. Bir köpek. Çıkarcı, meraklı, dedikoducu taşra insanları. Yalnızlar topluluğu. Kırsalın ortasındaki klostrofobi. Hiçbir şey olmazken hep bir şeyler olacağı hissiyle yaşanan, ne kadar şans verseniz de misafirperver olmayan bu ortamda hayatta ve ayakta kalmaya çalışan, yönünü şaşıran, kendini arayan herkes gibi biri Nat.

Bir Aşk, aşk romanı değildir; karanlık bir atmosferin, umulmadık cehennemlere açılan rahatsız edici insan ilişkilerinin, hislerin romanıdır. Karakterlerle kurulan ilişkinin empati kadar mesafeli düşüncelere de kapı araladığı, hayatın yaban ve rahatsız edici merkezine, güvensiz, takıntılı, endişeli modern zihne yolculuğun romanı. Bu yola böylesine yalın bir anlatımla, gösterişsiz ama kesin ifadelerle yaklaşmak ise nadiren mümkündür. Sara Mesa, *Bir Aşk*'ta bunu başarıyor.

THG
0424953
YHZ

ISBN 978-625-646-258-8
9 786256 462588

selyayincilik selyayin selyayincilik
www.selyayincilik.com